COMANDOU LA TUNIS

GERARD DE VILLIERS

Gerard de Villiers

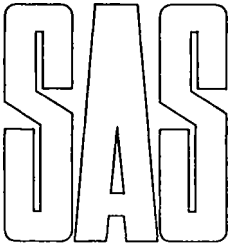

Comandou la Tunis

www.virtual-project.eu

V.1.0

ISBN:
973-8070-76-7

Edition Gérard de Villiers – Paris
Commando sur Tunis
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
© TINERAMA
2001

Gerard de Villiers

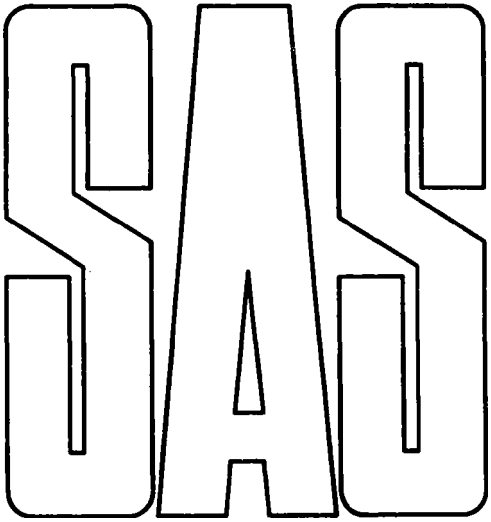

Comandou la Tunis

În româneşte de ***Vasile Murgu***

2001

Capitolul I

Ian Parker cu cămaşa lipită de spate de atâta transpiraţie, renunţând a mai găsi un loc de parcare sub platanii de pe bulevardul Habib Bourguiba; opri maşina paralel cu International Tunisia Palace. Fu reperat imediat de privirea categoric reprobatoare a unui „şoarece gri” – paznic contractual al poliţiei tunisiene – care patrula în zonă cu un talkie-walkie agăţat de umăr. Tunisienii găsiseră un mijloc foarte simplu de a descuraja prea numeroşii turişti algerieni care veneau pentru a-şi umple portbagajele cu lucruri care nu se găseau la ei. Poliţia tunisiană aplica saboţi de Denver vehiculelor înmatriculate în Algeria, imediat ce staţionau mai mult de treizeci de secunde. Conducând o maşină închiriată, Ian Parker nu se temea de o asemenea neplăcere. Părăsindu-şi Fiatul 127, pătrunse în holul lui *International Tunisia Palace,* un turn din beton cu un aer destul de sumbru.

Puţinii funcţionari de serviciu, aşezaţi în spatele birourilor lor, îşi făceau vânt cu ziarele. Cu două zile în urmă instalaţia de aer condiţionat se defectase, degajând un fum dens. Tunisul era cotropit de unul dintre cele mai teribile valuri de căldură din istoria sa. Termometrele arătau 60 de grade la soare, iar în rarele zone cu umbră erau 45 de grade. Culmea „fericirii” era că, aflându-se în plin Ramadan, nenorociţilor tunisieni le era interzisă hrana şi băutura din zori şi până seara la ora opt fără un sfert, aceştia abia târându-se aidoma unor melci.

Ian Parker îşi plimbă ochii prin hol rămânând decepţionat. Tourya nu era acolo. Merse şi cercetă cafeneaua din fundul holului, dar ceva neobişnuit îi atrase atenţia. Toate mesele erau ocupate numai de bărbaţi care stăteau fără a consuma nimic, obligaţi fiind la aceasta de Coran. Păreau a fi nişte actori care aşteaptă să se toarne un cadru de film. Americanul traversă în sens invers holul-saună sub privirile indiferente ale funcţionarilor, agasat şi în acelaşi timp resemnat. Ceea ce i se întâmplase în ajun era prea frumos! Sosit chiar în dimineaţa aceea cu velierul său la Sidi-Bou-Said, portul de agrement al Tunisului, el se dusese la *International* pentru a bea ceva şi a cumpăra ziare. În momentul în care se pregătea să plece, tocmai intra un echipaj

al Libyan Airlines, Ian Parker reperă imediat o fată încântătoare sub una dintre calotele de culoarea nisipului, cu nişte trăsături infantile şi dure totodată, cu nişte ochi uluitori cenuşii care trădau o origine kabilă, cu un nas în vânt şi o gură de star. Ca o curiozitate, lui i se părea cunoscută această fată. Intrigată probabil de insistenţa cu care el o examina, stewardesa îi adresă un surâs vag. Ian Parker marşă pe această breşă:

— Am impresia că vă cunosc, spuse el de-a dreptul. Am locuit mult timp la Tripoli şi de altfel, acum de acolo vin…

Stewardesa, rămasă mai departe de colegii ei, îi aruncă o privire indiferentă.

— S-ar putea!

— Poate la o recepţie, insistase Ian Parker. Am lucrat la Ambasada Americană. Sunt diplomat şi mă aflu aici pentru moment într-o vacanţă…

O licărire de interes străbătu ochii cenuşii.

— Poate că totuşi ne-am întâlnit, admise tânăra libiană.

Ea părea acum mai puţin interesată să-i refuze compania, Ian profită pentru a mai avansa puţin.

— Sunt sigur că v-am mai văzut cu altă ocazie. Nu doriţi să bem ceva şi să încercăm să lămurim acest mister?

— Poate mâine la prânz, dacă doriţi. Acum trebuie să mă duc să-mi prind colegii din urmă.

— Bravo! Vom merge să facem o plimbare cu velierul meu pe mare, propuse Ian Parker. Pe căldura asta ar fi binevenită. Apropo, cum vă numiţi?

— Tourya. Acum trebuie să vă părăsesc.

El o urmări din priviri pe tânăra libiană, până ce uşa ascensorului se închise în urma ei.

Picioarele şi silueta erau la înălţimea fontului. Pe moment ignoră faptul că ziarul *Herald Tribune,* cumpărat de la vânzătorul de presă al hotelului era vechi de trei zile. Să pescuieşti o astfel de fată într-un oraş ca Tunisul, imediat după sosire, înseamnă că Dumnezeu este de partea ta. Gândindu-se la frumoasa Tourya, americanului îi veni greu să adoarmă. Era sigur că a mai văzut-o, numai că îi era imposibil să-şi aducă aminte cu ce ocazie.

Holul invadat de căldură şi pustiu îi părea acum sinistru. Tourya îşi schimbase planul iar el urma să-şi petreacă weekend-ul singur, devorând proviziile cumpărate la piaţa din Cartagina, în aşteptarea unui picnic pe mare.

Necunoscând numele de familie al fetei, era imposibil să o

caute la telefon. După o ultimă privire circulară prin holul pustiu, ieşi tocmai la timp pentru a zări „şoarecele gri” plecând de lângă maşina lui – cu privirea lacomă a unui leu care tocmai a devorat un bivol – nu înainte de a-i fi ataşat la parbriz o amendă contravenţională. Furios, mototoli hârtia aruncând-o pe trotuar. Ebonita volanului îi frigea degetele. Porni şi urcă în direcţia Pieţei Independenţei. Căldura golise centrul Tunisului. Tarabele cu cărţi de ocazie, instalate sub platanii de pe terenul viran central de pe bulevardul Habib Bourguiba erau pustii, Ian Parker parcurse treizeci de metri şi se pregătea să ocolească piaţa, când zări pe cineva făcându-i semne cu mâna de pe marginea trotuarului, după ce trecuse de strada Alger.

Era Tourya cu picioarele strânse într-un jeans colant, un tricou roz mulând nişte sâni cu forme specifice vârstei de douăzeci de ani, aparent inconştientă de sex-appeal-ul ei. Sandalele aurii cu toc cui făceau să pară mai înaltă. Bărbatul observă plăcut surprins că ea purta pe umăr o sacoşă sport: picnicul era în buzunar, Ian Parker frână lângă trotuar, apăsând pe pedala de frână de parcă ar fi vrut să treacă prin podea. Când ai cincizeci şi cinci de ani, nu prea mult păr, dantura de cal şi o faţă mai degrabă banală, există unele mici plăceri cărora le acorzi destulă importanţă…

Tourya deschise portiera şi se instală lângă el cu un surâs încântător pe buze.

— Bună ziua!

— Unde aţi fost? o întrebă americanul cu reproş. Mă pregăteam să plec.

Tensiunea sa se mărise brusc. Tourya se stropise cu un parfum foarte puternic, dar nu siropos, aidoma celor folosite în general de arabi, care se dovedi un adevărat afrodisiac.

— Am fost să cumpăr cremă pentru a mă bronza. Am crezut că mă veţi aştepta, spuse femeia cu un râs plin de cochetărie.

— Aţi cumpărat şi parfum? Ador parfumul dumneavoastră. Ce marcă este?

Tourya râse flatată:

— Este un amestec pe care mi-l prepară un bătrân negustor din târg.

Cu inima în sărbătoare, Ian Parker întoarse în faţa edificiului cenuşiu al Ambasadei Franţei după care coborî de-a lungul bulevardului Habib Bourguiba în direcţia Sidi-Bou-Said. Nu putea crede că peste el dăduse un asemenea noroc. Atunci când o

invitase pe tânăra femeie pe vasul său, nu credea că aceasta va accepta. Femeile arabe – şi libienele cu deosebire – nu ies prea des cu străinii şi cu atât mai puţin pentru o plimbare cu un bărbat la bordul vaporului acestuia. O privea cu coada ochiului, cu sentimentul exasperant că o cunoaşte, apoi vederea sânilor ei grei şi ascuţiţi îi goli creierul. Lui Tourya părea să îi fie la fel de cald ca şi lui. Fata îşi tamponă fruntea cu un *kleenex.*

— Ce căldură!

— Respectaţi Ramadanul? o întrebă el.

Libianca râse:

— Oficial, da! Aici însă nu suntem supravegheaţi.

— Veniţi des la Tunis?

— De două ori pe săptămână.

Temperatura era insuportabilă, deşi toate geamurile erau deschise. Poliţiştii din Place d'Afrique păreau că se ţin pe picioare în echilibru instabil precum clădirea Oficiului Tunisian de Turism – o piramidă aşezată cu vârful în jos – probabil opera unui arhitect nebun sau distrat, care îşi aşezase planurile invers.

Ian Parker se angaja pe un drum în formă de pistă de cros care servea drept rută ocolitoare a bulevardului Mohammed al V-lea, desfundată de buldozere, după o ipotetică muncă de asanare a marelui Tunis care durase trei ani. Praful şi căldura făceau respiraţia de nesuportat. Tunisul fără piscină şi aer condiţionat era un oraş imposibil.

— Nu vă este prea cald la hotel? o întrebă el.

— Oh, da. Dorm cu fereastra deschisă. Apropo, unde mergem?

— La Sidi-Bou-Said. Iahtul meu este acolo. Pe urmă facem o plimbare pe mare.

Tourya îl privi neliniştită.

— Este lume multă acolo?

El râse.

— Nu, nu! Sunt singur.

Ea păru mai liniştită.

— Noi nu avem dreptul să ieşim singure, îi explică ea. În timpul escalelor tot echipajul stă laolaltă.

— Atunci cum aţi procedat pentru a vă putea întâlni cu mine? întrebă flatat Ian Parker.

Tânăra stewardesă avu un surâs complice:

— Le-am spus că m-a invitat o prietenă la Golful Maimuţelor şi că acolo nu vor fi decât femei. În acest fel nu puteau să vină şi ei.

Peste tot femeile erau la fel, chiar şi cele îndoctrinate de Kadhafi… Trecură prin faţa drapelelor ţărilor Ligii Arabe care fluturau în vânt pe Bulevardul Khiareddine Paşa. De o săptămână delegaţii se întrebau ce „procese verbale” se mai încheie pentru a face să înceteze lichidarea palestinienilor în Beirut.

Mirosul pestilenţial al lagunei pătrunse brusc în maşină. Era un miros îngrozitor care invada Tunisul odată cu primele călduri. Când bătea vântul, se simţea chiar şi la Hilton care era totuşi cocoţat pe colina Belvedere.

Ian Parker acceleră. Drumul spre Cartagina mergea drept, mărginit de terenuri virane, cazarme şi câteva vile. Urbanismul nu fusese niciodată punctul forte al Tunisiei.

Tourya închisese ochii, la rândul ei strivită de căldură. Le trebuiră mai puţin de douăzeci de minute pentru a ajunge la drumul care ducea la Sidi-Bou-Said. Grilajele grele ale Palatului Cartagina, reşedinţa lui Habib Bourguiba, păreau gata să se topească de căldură. Cam peste tot la marginea drumului, se vedeau musulmani moleşiţi, aşteptând sfârşitul zilei pentru a putea bea şi mânca, Ian Parker îşi şterse ceafa udă de sudoare. Se întreba angoasat dacă o va putea onora pe Tourya în caz că aceasta…

Camerele de televiziune care dominau parcul lui Bourguiba luceau în soare ca nişte ochi ai unor monştri din filmele SF. Mai coborâră vreo cinci minute spre Sidi-Bou-Said. Cel mai frumos port tunisian Saint Tropez-ul african. În faţa micului port, se zăreau nişte case rămase neterminate din lipsă de credite. Singura zonă însufleţită era postul de poliţie şi restaurantul „*Piratul*”. Din cauza preţurilor piperate practicate în Tunisia, puţine ambarcaţiuni vizitau portul, Ian Parker opri lângă cheiul pustiu. Un cuplu lua dejunul lângă un ketch francez ancorat lângă sloop-ul său, *Shangri-La.* Tourya coborî din Fiat şi-l urmă la câţiva metri distanţă ca şi cum s-ar fi temut să nu fie văzuţi împreună. Puntea lui *Shangri-La* era încinsă, Ian se grăbi să deschidă uşa cockpitului. Tourya sări pe punte şi îl urmă în interior. În cabină domnea o răcoare relativ plăcută. Tânăra libiană se uită curioasă la cele două transmiţătoare radio şi la echipamentul sofisticat al radiotelefonului marin de mărimea unei uşi. Pentru un vas de numai treizeci de picioare lungime aşa ceva era de neaşteptat.

— Vă este sete? întrebă el. Un Perrier? Sau ceva alcool?

— Un Perrier, răspunse tânăra.

Americanul prevăzător, îşi cumpărase de la PX din Tripoli, înainte de a pleca, câteva cutii cu J&B şi Gaston de Lagrange, iar în frigider aveau Moet et Chardon pentru ocazii deosebite, vodcă şi tone de apă minerală, mergând de la Contrex la Vichy-Saint-Yorre, ceea ce îl protejase până acum de amibe şi alte asemenea curiozităţi africane.

Ian Parker îi desfăcu o sticlă, iar el luă o bere pe care o bău pe nerăsuflate. Tourya păru să se răsfeţe cu bulele de Perrier. Răcorit la rându-i, Ian Parker îi arătă micuţa cabină.

— Sper că aveţi un costum de baie. În timp ce dumneavoastră vă veţi schimba, eu mă duc să pornesc motorul pentru a ieşi din port…

— Să mă chemaţi când ieşiţi în larg, spuse ea. Nu vreau să fiu văzută de prea multă lume. Nu se ştie niciodată.

Ea se dezbrăcă şi rămase în slip, după care ieşi din cabină, Ian porni mai întâi motorul auxiliar, după care ridică ancora şi porni spre larg. Cu o viteză de trei noduri, *Shangri-La* se îndrepta spre ieşirea din port. În trecere, Ian Parker, topindu-se sub căldura apăsătoare, îi salută pe vecinii lui francezi. Câţiva tunisieni înotau deja.

Ian fixă cârma spre vest, pentru a traversa partea cea mai îngustă a golfului Tunisului. Intenţiona să ancoreze în dreptul lui Ras-el-Fortass, un promontoriu stâncos al coastei, aflat la o distanţă de vreo zece mile. El fusese acolo în anii trecuţi pentru a face scufundări subacvatice în recifele coraliere. În picioare lângă cârmă, el îşi şterse fruntea de sudoare. Ce căldură! Aruncă o privire spre o casă albă imensă, aşezată pe o colină, în stânga faţă de Sidi-Bou-Said, reşedinţa ambasadorului american – cea mai frumoasă privelişte din aceste locuri. Pe timp senin se vedea chiar şi insula Zembra, la intrarea Golfului Tunis. Catargul ambarcaţiunii începu să fluture uşor. În sfârşit ieşiseră din calmul plat şi o briză uşoară răcorea atmosfera. Se întoarse şi strigă:

— Tourya!

— Vin acum, spuse tânăra libiană.

Ea mai întârzie cinci minute înainte să iasă, cu ochii protejaţi de ochelari negri, îmbrăcată cu un costum de baie portocaliu. Văzând-o Ian Parker uită brusc de căldura dogoritoare. Tourya avea un corp perfect: nişte umeri largi, abdomenul plat care părea dur ca oţelul, o talie de viespe şi pielea mătăsoasă. Sutienul îi scotea în evidenţă un piept plin, insolent, Ian Parker nu-şi mai putea lua ochii de la „cucerirea sa”.

— Ce este?

Tourya îl fixa cu anxietate.

— Nimic. Vă găsesc superbă, spuse americanul cu sinceritate. Sunteţi al dracului de musculoasă!

— Am făcut sport, spuse Tourya cu modestie.

Ea trecu prin faţa lui pentru a se instala în spate, iar în urma ei rămase o dâră de parfum.

Ian urmări cu privirea crupa sa cambrată care se lărgea sub talia suplă. Era cu totul altceva decât prostituatele pe care le vedea seara prin Tripoli, buhăite de grăsime.

El nu reuşea deloc să-şi amintească unde o mai văzuse pe libiana Aceasta, rezemată cu coatele de bastinaj, privea spre coasta care se îndepărta tot mai mult.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Într-un loc fermecător, afirmă Ian Parker. Acolo putem înota sau pescui, iar locul se pretează şi pentru plonjeuri subacvatice.

— Chiar nu este lume acolo? reveni libiana cu un aer neliniştit.

— Absolut nimeni, o asigură americanul. Numai recife din flori de apă şi corali la o jumătate de milă în largul lui Ras-el-Fortass. Peisajul subacvatic este mirific. Nu aţi mai practicat plonjeuri subacvatice?

— Nu am făcut asta niciodată, spuse femeia. Mi-este cam teamă…

Ian Parker îi surâse liniştitor.

— O să vă învăţ. Practic acest sport de foarte mult timp. Mergeţi şi relaxaţi-vă la prova. Eu voi ridica vela pentru a merge mai repede. Ah, saltelele sunt în cabină.

Tourya luă o saltea şi se duse să se lungească în faţa cockpitului, pe burtă, oferind ochilor încântaţi ai lui Ian priveliştea liniei unduitoare a spatelui şi feselor sale. Americanul se concentră asupra conducerii vasului, spunându-şi că la urma urmei, dimineaţa avea să-i fie pur şi simplu minunată.

*

* *

Radioul emitea o melodie ciudată, lascivă, cu accente aspre, ritmată de tamburine, Ian Parker se întreba dacă melodia era grecească sau evreiască. De două ore ei navigau la velă, fiind singuri în larg. Numai zgomotul pânzei bătută de vânt şi freamătul mătăsos al siajului tulburau liniştea. Fundul Golfului Tunis nu mai era decât o linie nedefinită albastră. Etrava lui *Shangri-La* era îndreptată spre un punct stâncos: Ras-el-Fortass.

Tourya se ridică de pe saltea şi veni spre american cu mersul ei ondulat. Acesta îi arătă nişte stânci mici la suprafaţa apei, la câteva sute de metri în stânga lor.

— Iată un recif de corali! Vom face scufundări aici. Apoi vom dejuna. Am avut eu grijă să aduc toate cele necesare.

Arătă spre ţesătura portocalie şi sugeră:

— Ar trebui să vă scoateţi sutienul. Vă veţi bronza cu urme.

Prin ochelarii negri, ochii tinerei libiene păreau mai întunecaţi. Ian se aştepta ca tânăra să refuze nu să se supere, dar ea se mulţumi să-i adreseze un surâs ambiguu.

Fără a spune nici un cuvânt Tourya duse o mână la spate şi cu un gest scurt desfăcu catarama. Cu mişcări graţioase, din umăr, îşi eliberă sânii care nu se lăsară nici măcar un centimetru.

— Vă plac mai mult aşa? întrebă ea cu o ironie abia disimulată.

Ian Parker simţi că roşeşte. Murea de poftă să pipăie aceşti sâni splendizi.

Tourya mai întârzie câteva clipe în preajma lui ca pentru a-l vrăji sau a-l sfida, apoi se întoarse şi se duse la prova.

Melodia de la radio continua şi nu numai căldura era cauza pentru care Ian Parker îşi simţea gura uscată. El îşi propuse ca după dejun să-i sugereze tinerei femei o siestă în cabina din faţă, sperând ca acolo să-şi poată realiza visele. Ştia din experienţă că femeile arabe, din momentul în care nu erau observate, se dezlănţuiau fără nici o reţinere. Felul în care Tourya proceda pentru a-l excita, lăsa să se întrevadă o după amiază splendidă. Întrucât iahtul se apropia de corali, el îşi goni visurile, concentrându-se asupra manevrei. Coborî randa după care porni motorul din nou. El venise în acest loc de mai multe ori. Erau vreo doisprezece metri adâncime, cu corali superbi şi foarte mulţi peşti.

După ce mai parcurseră cinci sute de metri, el opri motorul şi fugi să arunce ancora. Din momentul în care zgomotul produs de lanţul ancorei încetă, se lăsă o linişte plăcută tulburată doar de radio. Apa era limpede şi se puteau distinge coralii albi, lungi, ieşind din nisip aidoma unor mâini. Soarele strălucea în înaltul cerului iar căldura era ieşită din comun. Tourya nu părea a fi deranjată de acest lucru, Ian se duse la ea prinzând-o de mână:

— Să mergem acolo!

Femeia se ridică râzând. Sânii ei atinseră pieptul americanului, acesta având impresia că primeşte un şoc electric. Timp de

câteva clipe, ei rămaseră faţă în faţă. Parker îşi apropie faţa şi buzele lor se atinseră. El insistă pentru un sărut adevărat care, după părerea lui, urma să pecetluiască înţelegerea lor. Ea i-l acordă.

Era atât de cald, încât transpiraţia părea să le lipească corpurile. Stăpânindu-şi cu greu dorinţa, cu gâtul uscat, el se depărtă de Tourya.

— Mă duc să caut buteliile.

Murea de poftă să-i smulgă slipul pentru a o penetra, dar îşi spuse că trebuie să păstreze un minim de aparenţe. De altfel, fata era în totalitate la mâna lui. Aceasta îl aştepta cu coatele rezemate de bastinaj, contemplând coasta aflată la o depărtare de un kilometru. Nici un alt vas nu era în raza lor vizuală, Ian Parker apăru cu două butelii şi labele de scafandru din cauciuc. Din cauza călduri nici nu mai era nevoie de costumele de neopren. Se duse să caute o puşcă submarină. Cu puţin noroc putea prinde un peşte pe care apoi să-l gătească pe punte. Tourya îl urmărea cu atenţie. Bărbatul verifică meticulos echipamentul, încărcătura buteliilor, tubulatura şi măştile.

— O să vă arăt, spuse el. Haideţi!

Tourya dădu din cap.

— Plonjaţi mai întâi! Eu voi înota privindu-vă. Veţi veni apoi să mă luaţi şi pe mine…

Nu merita să o contrazică. Nu de plonjări avea chef acum, ci ardea de dorinţa de a o penetra cu sexul dureros comprimat în slipul de pânză. Apa rece avea să-i facă însă bine. Puse labele după care strânse centura de plumb şi ajustă bretelele celor două butelii. Tourya veni să-l ajute să-şi strângă chingile, atingându-l din nou cu pieptul ei gol.

Cu masca pe faţă, el îşi aminti că uitase să armeze arbaleta.

— Puteţi să armaţi? întrebă el.

— Cum se face?

— Introduceţi săgeata, trageţi de elastic cât puteţi şi îl agăţaţi de ancoră.

Femeia ascultă, sprijinindu-se pe abdomenul ei plat. Ian se gândi că ea are musculatură de bărbat. Întinse fără efort cauciucul tare, punând săgeata în culisă. Tot privind-o, Ian Parker se gândea la o fantasmă, aceea de a o lua pe Tourya cu el şi de a face sex pe nisipul de pe fundul mării. El făcuse treaba asta o dată în Libia. Era delicios. Din păcate, tânăra nu părea dornică să-l urmeze, acum când aştepta cu puşca în mână. El se apropie

de bastinaj, îl încălecă neîndemânatic, agăţând una din labe de scara pusă de-a lungul cocii.

— Să nu ridicaţi ancora, spuse el râzând. Nu vreau să mă întorc înotând.

Îşi puse masca pe faţă, fixând-o cu privirea pentru ultima dată pe Tourya cu pieptul ei gol. Aşa ceva nu vezi decât în calendarele sexy. Brusc îi reveni memoria. Acum el ştia unde o mai văzuse. În ciuda măştii, expresia feţei sale fusese percepută de Tourya, căci toată moliciunea dispăruse de pe trăsăturile ei senzuale, Ian se stăpâni, apoi spuse cu o voce indiferentă:

— Acum puteţi să mi daţi puşca.

Libiana se deplasă lateral, ţinând arma submarină de crosă. Celălalt capăt al armei era îndreptat spre masca americanului. Buteliile şi centura de plumb îl împiedicară pe acesta să se mişte repede. Săgeata porni o fracţiune de secundă mai târziu, pătrunzând prin urechea sa dreaptă douăzeci de centimetri, străpungându-i creierul.

Ian Parker văzu un fulger alb orbitor şi avu impresia că îi este strivit creierul într-o menghină gigantică. Cerul şi silueta Touryei dispărură brusc. Cu săgeata înfiptă în ureche aidoma unei excrescenţe monstruoase el căzu de pe bastinaj în apă. Imediat Tourya aruncă arbaleta peste bord, în continuare legată de săgeată prin cordelina ei. Antrenat de greutatea centurii de plumb, corpul lui Ian Parker se scufundă repede lăsând în urmă-i o dâră roşiatică. Apa era atât de limpede încât o dată ajuns la fund, putea fi văzut perfect. Aplecată peste bastinaj, femeia îl observă timp îndelungat cu faţa indiferentă. Bătăile inimii sale abia dacă se accelerară. Scrută apoi zarea şi văzu că nu-i nici un vapor, că marea era pustie. Îşi puse sutienul şi reintră în cabină. Răscolind prin sacul ei de voiaj, scoase un Colt Python 357 Magnum, pe care nu fusese necesar a-l utiliza graţie marotei americanului. După ce puse arma pe masă ieşi din nou pe punte.

Avea încă multe de făcut.

*

* *

Tourya puse în funcţiune motorul ambarcaţiunii, apoi alergă spre prova şi începu să ridice ancora. Aproape fără să obosească, femeia reuşi în câteva minute. Revenind la cârmă, îndreptă nava spre larg. Coralii se îndepărtau. După circa o milă, opri motorul şi aruncă ancora din nou, astfel ca în cazul – puţin probabil, de altfel – că nava era abordată de un alt vas, nimeni nu va putea

vedea corpul lui Ian Parker pe fundul apei. Căldura era la fel de mare iar corpul ei era acoperit de transpiraţie. După ce şterse cu un Kleenex o mică pată de sânge, inspectă rapid puntea pentru a vedea dacă mai sunt şi alte urme ale asasinatului. Soarele se reflecta în apa mării, făcând-o să strălucească cât vedeai cu ochii. Era o minunată zi de vacanţă.

Liniştită, ea se apropie de scara flancului lui *Shangri-La* lăsându-se apoi să cadă în apă. Temperatura apei îi păru delicioasă. Înotă un sfert de oră în jurul iahtului, apoi se urcă pe punte, relaxată şi destinsă. Din noaptea precedentă, când aflase cine este Ian Parker, femeia ştiuse ce are de făcut. Lucrurile luaseră o turnură neaşteptată, dar finalul fusese acelaşi. După ce urcă pe velier, Tourya se duse în cabină. Era deosebit de cald iar ea avea de aşteptat mai multe ore până să se însereze. Numai de nu ar veni cineva să o deranjeze.

Îşi spuse că locul ales de victima sa pentru plimbare fusese perfect. În cazul în care o altă ambarcaţiune s-ar apropia, ea ar putea spune că prietenul ei face plonjări subacvatice, iar ea îl aşteaptă.

*

* *

Se înserase repede, fără ca temperatura să scadă nici măcar cu un grad. Tourya privi în jurul ei. Nici o lumină nu se zărea pe mare, deci în jur nu se afla nici o ambarcaţiune. În depărtare se zăreau luminile coastei. Îi mai rămânea de îndeplinit partea cea mai delicată a acţiunii sale solitare. Se duse în partea din faţă a velierului şi ridică ancora fără prea mare efort. Puntea era încă fierbinte.

Ridică randa care se umflă imediat sub efectul unei brize uşoare care venea dinspre nord-vest. Ea avea suficiente noţiuni de navigaţie pentru a nu-şi pierde capul, astfel încât îndreptă ambarcaţiunea spre Sidi-Bou-Said.

La cârmă era aproape răcoare. Velierul înainta cu şase sau şapte noduri. Cu toate luminile stinse, Tourya supraveghea cu atenţie marea pentru a nu tăia calea vreunui cargou. Fără motor şi cu luminile de poziţie stinse, existau puţine şanse să fie reperată. Trei ore mai târziu, ea se afla la travers de Sidi-Bou-Said, la o depărtare de circa jumătate de milă de coastă. Blocă cârma cu două corzi, astfel încât ambarcaţiunea să continue drumul ales de ea, după care se duse să caute în cabină un sac de material plastic cu închidere etanşă, pe care îl ascunsese în

sacul ei de sport. În el avea tricoul, pantalonul şi revolverul. După ce îşi legă părul, îşi puse o pereche de labe şi coborî de-a lungul scării, agăţată în continuare de babordul velierului. Când ajunse la un metru de suprafaţă, se aruncă în apa călduţă. Revenită la suprafaţă, zări masa întunecată a ambarcaţiunii care continua drumul spre nord, uşor înclinat. Îşi prinse sacul la centură şi începu să înoate pe spate, încet, cu un ritm regulat, avansând foarte repede datorită labelor. Pentru o femeie antrenată ca ea, a înota un kilometru într-o mare calmă nu însemna mare lucru.

Cerul înstelat era superb şi nu se simţea decât o hulă uşoară care nu o deranja însă. Îi era foarte bine, ritmul mişcărilor sale fiind cel al unei campioane. Îşi făcu socoteala că va ajunge la International la timp pentru a se culca la ora normală.

Întâlnirea cu Ian Parker făcea parte din neprevăzut, creând pentru ea un risc minim, dar real, iar în ceea ce ea avea de făcut nu se putea îngădui nici o greşeală cât de mică. Eliminarea americanului reprezenta un rău minor. Cu puţin noroc, ea ar avea timpul să-şi îndeplinească misiunea.

Capitolul II

Malko păşi cu grijă peste un mustăcios, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, prost croit şi mai mult, deformat de armele pe care le ascundea pe sub haine, culcat de-a curmezişul culoarului. În faţa uşii camerei vecine. Lucrările reuniunii Ligii Arabe erau în plină desfăşurare şi toţi participanţii sosiţi la Tunis aveau gorilele lor personale. Mustăciosul se trezi speriat, ducând mâna la centură, dar văzându-l pe Malko depărtându-se, adormi la loc, nerealizând că un răufăcător i-ar fi putut tăia pur şi simplu beregata fără ca el să apuce să riposteze. Esenţial era doar actul de prezenţă. Alţi doi oacheşi nebărbieriţi, stăteau tolăniţi în nişte fotolii, aproape de ascensor, cu ochii roşii de nesomn. Unul dintre ei purta la vedere, fără complexe, un pistol mitralieră Skorpio, ţinut cu nonşalanţă pe genunchi. Noroc că între clienţii hotelului erau obişnuite astfel de practici. Oricum, ei nu ar fi avut de ales, acesta fiind singurul hotel decent din Tunis, în care instalaţia de aer condiţionat funcţiona. Datorită amplasării, acesta oferea o superbă privelişte, având deasemenea şi piscină. Evident, când vântul sufla dinspre nord aducând mirosul pestilenţial, aveai senzaţia că locuieşti într-o băltoacă. Deh, nu poţi avea tot confortul mereu.

Ieşind din hotel, Malko fu tentat să se întoarcă. Temperatura exterioară era aceea a unui uscător de păr. Aerul fierbinte mătura colina Belvedere ca şi când ar fi fost mistuită de un incendiu. Portarul îl privi cu un surâs dezolat.

La Viena ar fi fost mult mai bine, numai că CIA îl smulsese dintr-un anotimp strălucitor, cu recepţii în fiecare seară, pentru a-l catapulta în acest cuptor solar, bineînţeles fără a-i explica de ce, Uneori îi venea să creadă că pentru lumea de la Langley, el era pompierul de servici. De fiecare dată când se întâmpla un „accident” pe undeva, o treabă în care compania nu voia să apară oficial şi pe care trebuia să o rezolve discret, aceasta apela la Alteţa Sa Serenissimă prinţul Malko Linge, Cavaler al Sfântului Mormânt şi al Maltei, conte de Haute Lusace, vechi vlăstar de o autentică şi nobilă obârşie europeană, aflat mereu în nevoie datorită castelului său a cărui stare nu se ameliora de secole. Pretenţiile antreprenorilor creşteau continuu, aşa că îi rămâneau

puţine şanse să-şi găsească un pic de linişte înainte de a ajunge alături de strămoşii lui, în cavoul familiei. Malko îl reconstruise într-o enclavă a parcului său din Liezen, reuşind a strânge toate rămăşiţele pământeşti ale familiei sale de la vechiul castel situat acum în Silezia sub dominaţia comuniştilor, care acceptaseră în schimbul unei mari sume de bani să-i restituie morţii, singurii care puteau trece fără probleme de cortina de fier.

El o lăsase pe Alexandra – logodnica sa – cu mare greutate, întrucât o găsea încă atractivă, în ciuda câtorva riduri apărute. În acest început de primăvară, ea era într-o dispoziţie hazlie, delicioasă. Ultima lor seară fusese un festival erotic. Alexandra se deghizase într-o brunetă, graţie unei peruci, iar Malko avu impresia că regulează o negresă cu crupa sculpturală şi primitoare. Este de neînţeles cât de mult poate transforma o perucă un obraz de altfel cunoscut. Pentru a-i face plăcere, deşi la Viena era aproape la fel de cald ca la Tunis, Alexandra venise la Liezen cu ciorapi pe sub rochia sa de vară. Pentru început, Malko o violase pe o canapea, în stilul husarilor, după care ea îi administrase o felaţie scurtă în timp ce el vorbea la telefon. Femeia avea un simţ erotic inedit şi nu părea afectată de trecerea anilor, veghind cu o grijă maniacă asupra corpului ei de vis.

Atunci când reuşea să-i smulgă gemete de plăcere, întretăiate cu vorbe obscene pe care desigur nu la pension le învăţase, el era cel mai fericit dintre bărbaţi. De astă dată seara se terminase cu o partidă de amor în picioare, în faţa oglinzilor din baie, în timp ce femeia îşi refăcea machiajul pentru a merge la cină. Arcuită în faţa chiuvetei, ea răspunsese cu puternice lovituri de fese la asaltul lui neaşteptat, bine sprijinită pe picioarele sale desfăcute, scuturându-şi pletele negre. La final întoarse capul spunând cu blândeţe:

— De mult timp nu ai mai fost atât de violent. Probabil că îţi imaginai că o sodomizezi pe o alta, ticălosule!

Acest epitet păstra o oarecare tandreţe. În fond, Alexandra adora să fie violată, impunând o lege sexuală, în pofida mutrişoarelor pe care le făcea la asaltul membrului etern neobosit care-şi vărsa sămânţa în străfundul abdomenului ei, cu o forţă care o cutremura până în cea mai îndepărtată dintre terminaţiile ei nervoase…

Mirosul pestilenţial al lagunei goni din mintea lui Malko făptura Alexandrei, acesta realizând dintr-o dată faptul că mergea pe

mijlocul drumului spre Cartagina, talonat de sunetele furioase ale claxoanelor. Se dădu mai spre lateral pentru a lăsa să treacă un tunisian exasperat care îi adresă gesturi obscene. Ramadanul enerva pe toată lumea. Tunisul avea un aspect insolit, puţin îmbătrânit, ca şi cum viaţa s-ar fi oprit la sfârşitul colonizării. Aproape că te aşteptai să vezi apărând nişte albi cu panama şi lavalieră. Malko, pierdut în gândurile lui, era aproape să treacă de bifurcaţia care ducea spre Cartagina şi „U.S. Military Cemetery”. Acolo exista un pic de vegetaţie în jurul câtorva vile care se doreau elegante, fără a avea însă piscine. Ai fi zis că acestea sunt interzise de Coran, aidoma ventilatoarelor. Din iunie şi până în septembrie se gătea la foc mic şi se bea coniac-soda.

Ajunse pe drumul spre Sidi-Bou-Said, trecând prin faţa grilajului Palatului Cartagina. Puţin mai departe, el viră la stânga, depărtându-se de mare. Nişte săgeţi indicatoare purtau înscrisul „U.S. Military Cemetery”, conducând până în câmp. Malko ajunse în faţa unui grilaj deschis. Cimitirul era mic, neavând nimic din imensitatea celor din Normandia. Era bine întreţinut, cu o stelă în memoria combatanţilor din 1944. Aparent, nu era primit nici un vizitator. Părăsind maşina, se îndreptă spre micul pavilion din apropierea intrării, de unde tocmai ieşea un bărbat, un uriaş cu surâs îngheţat, înalt de un metru nouăzeci şi cu nasul turtit, ca de boxeur. Avea nişte antebraţe absolut monstruoase şi purta pe cap o pălărie mare de cowboy. Ochii albaştri, înfundaţi în orbite îl fixară pe Malko cu răceală.

— Sir?

— Buzz este aici?

Namila dădu din cap şi-i făcu semn să îl urmeze. Malko avu impresia că a debarcat la Polul Nord. În interiorul pavilionului cu aer condiţionat domnea o temperatură glacială. În faţa unei mese stătea la o bere un bărbat chel în vestă şi cu cravată la gât. Acesta se ridică amabil întinzându-i mâna lui Malko:

— Richard Bubble, se prezentă el.

Richard era şeful staţiei Central Intelligence Agency din Tunis, poreclit „Buzz” datorită pasiunii sale neţărmurite pentru telefon. Era angajatul Ambasadei Americane pe post de consul, o acoperire transparentă aidoma unui ciorap din nylon. Cel care îl întâmpinase pe Malko îşi ridică pălăria, întinzându-i o labă de măcelar:

— Jonathan Sacley.

— Alias Jonathan Groparul, sublinie Buzz.

Îi trebuia foarte multă imaginaţie pentru a ghici în persoana gardianului cimitirului – schimbat la fiecare cinci ani – pe unul dintre cele mai strălucite elemente ale „Serviciului Operativ”. Aflat în „clandestinitate” de trei ani. El aştepta să i se încredinţeze altceva decât nişte munci casnice. Tunisul primea resturile unor staţii CIA aflate în situaţia de catastrofă. Tocmai fusese transferat de la Beirut, şcoala de limbă arabă a Companiei. Cei care scăpaseră teferi din Teheran. Iordania sau Cairo, încercau să se organizeze de bine, de rău.

Buzz strănută, apoi surâse:

— Jonathan, de ce crezi că prietenii tăi sunt aidoma clienţilor tăi? Noi nu riscăm să putrezim la soare. Aici la tine este un frig teribil…

Groparul ridică din umeri. Ca orice nativ din Dakota de Nord, el avea oroare de temperaturile care depăşeau zero grade. Pe un astfel de timp, el abia îndrăznea să iasă afară. În loc de răspuns, scoase o bere din congelator sorbind-o dintr-o înghiţitură. Malko îşi dezlipi cămaşa de pe spate după care se aşeză. Domnea o ambianţă ciudată.

— Înainte de a ne congela definitiv, începu şeful staţiei, o să vă spun povestea lui Ian Parker. Acest nume nu vă spune nimic?

— Nimic, mărturisi Malko. Este unul dintre ai noştri?

— Era! Tipul aparţinea Departamentului pentru Orientul Mijlociu în post timp de trei ani la Tripoli, sub acoperirea de diplomat. Urma să fie mutat la Cairo. Tocmai se hotărâse să îşi ia trei luni de vacanţă pentru a se plimba cu iahtul său. Era un băiat mai de grabă singuratic, celibatar convins, pasionat de iahting. El se descurcase reuşind să păstreze velierul său *Shangri-La.* De luni de zile hoinărea de-a lungul coastelor, practicând pescuitul subacvatic, adulmecând ambianţa prin micile porturi de agrement. Ajuns la Sidi-Bou-Said, a luat imediat legătura cu mine. Acest lucru s-a întâmplat acum opt zile.

— Avea un anume obiectiv în Tunisia? întrebă Malko.

— Nu! Doar în plimbare. Era însă un adevărat profesionist. Am schimbat câteva ponturi între noi.

— Şi după aceea?

Americanul înghiţi o gură mare de bere după care puse cutia pe masă. Groparul încrucişă braţele ascultând tăcut.

— După aceea; continuă Richard Bubble, ceva a deraiat…

Strănută din nou.

Sufocat de căldură şi de oboseală, lui Malko îi era greu să ţină

ochii deschişi.

— Ce s-a întâmplat după aceea? întrebă Malko reprimându-şi un căscat.

Buzz îi adresă un surâs încurajator.

— Dumneavoastră sunteţi aici pentru a dezlega acest mister. Pur şi simplu, la trei zile după ce Ian Parker îmi telefonase – era o zi de vineri – a fost descoperită ambarcaţiunea lui, cu vela întinsă, eşuată lângă Gammarth, la vest de Tunis. Avea cârma blocată de un sistem de cordaje adesea folosit de navigatorii solitari. La bord nu se afla însă nimeni. Totul era în ordine, fără nici un semn al unei încăierări. Evident, tunisienii, care ignorau faptul că Ian Parker putea face parte din Agenţie, au prevenit imediat ambasada. Pentru ei, el era un american liniştit. Din momentul în care s-a aflat că este vorba de Ian, pentru noi au început să sune clopoţeii de alarmă. Am fost personal pentru a inspecta iahtul, fără a găsi însă ceva. Iniţial m-am gândit la un accident, Ian era de asemenea un scufundător pasionat. Plecase probabil singur pentru a face scufundări şi dintr-un oarecare motiv nu a mai putut ajunge la navă. Ancora era însă ridicată, iar el era un tip prea prudent pentru a face scufundări fără a imobiliza ambarcaţiunea în prealabil. Ca şi mine, totuşi, tunisienii au fost de acord că nu este pentru prima oară când se întâmplă un asemenea accident.

— Aţi mai descoperit şi altceva?

— *Right!* Întrebând lumea din port, am aflat că Ian a fost văzut de nişte francezi plecând sâmbătă. El nu era singur, ci acompaniat de o fată încântătoare.

— O străină? întrebă Malko care începuse şi el să îngheţe.

Impasibil, Groparul îşi curăţa unghiile.

— După cei doi martori, fata părea mai degrabă tunisiană. O femeie mai mult decât frumoasă, ceva spectaculos. Dintr-o dată aceasta devenea o ciudăţenie, căci dacă Ian făcea scufundări, ea rămăsese probabil la bord. Ne-am orientat atunci spre un dublu accident conform scenariului: ea are un cârcel, el vrea să o salveze găsindu-şi şi el sfârşitul… La prima vedere trebuia scotocit tot golful Tunisului, ceea ce era promiţător…

— Aţi luat On elicopter?

Buzz îi aruncă o privire amuzată:

— *Right again.* Am împrumutat unul de la nişte tipi care efectuau foraje petroliere, după ce în prealabil ne-am informat unde se practică scufundările. Această treabă ne-a mâncat totuşi

trei zile…

După ce luă o gură de bere continuă:

— Zburând la zece picioare deasupra mării, peste tot pe unde erau corali, l-am găsit într-un final, la o adâncime de cincisprezece metri, agăţat de corali, în faţă la Ras el Fortass, având echipamentul complet: mască, butelii, centura de plumb, labele şi arma subacvatică. Era fără combinezon. Însă am descoperit un detaliu neaşteptat…

Buzz tăcu privind masa, ca pentru a da mai multă greutate vorbelor sale. Malko se foi pentru a nu amorţi. Îi era răcoare de-a binelea.

— Săgeata puştii era înfiptă în urechea sa dreaptă, pe o adâncime de douăzeci de centimetri, spuse el. Vârful acesteia ieşea pe partea cealaltă.

— Un accident? întrebă Malko.

Buzz îi aruncă o privire înveselită.

— Iniţial şi noi am vrut să credem asta. Deşi Ian era un tip prudent şi foarte obişnuit cu echipamentul său. Ori, pentru ca săgeata să pătrundă sub acest unghi, puşca ar fi trebuit ţinută într-un fel foarte ciudat, cu mâna întinsă.

— O sinucidere?

Groparul, care tocmai terminase de lustruit unghiile, se apucase să-şi facă toaleta gingiilor cu o enormă perie de dinţi, afişând ceea ce ar fi putut trece drept un rânjet.

— Am solicitat efectuarea unei autopsii, continuă Buzz. Medicul a descoperit că Ian a fost atins de săgeată înainte de a intra în apă, că atunci când a atins suprafaţa oceanului era deja mort. În plămânii săi nu s-a găsit nici o picătură de apă. S-a emis atunci o ultimă ipoteză, conform căreia el a dorit să se sinucidă fără a i se găsi corpul. Era un tip destul de romantic pentru asta şi era gata să o credem.

— Doar că mai era şi fata, remarcă Malko. Ce s-a întâmplat cu ea?

— O întrebare foarte bună, aş spune chiar excelentă. După găsirea corpului lui Ian Parker, am împrumutat câţiva scafandri de luptă de la Flota a VI-a. Aceştia au răscolit sistematic fundul mării, cu aparatură electronică specială, pe o rază de un kilometru. Nu era un drum maritim frecventat şi nici curenţi puternici în acea zonă.

Respiră adânc şi continuă:

— Suplimentar, am verificat dacă lipsea ceva din

echipamentul de la bord. Un singur set pentru scufundări – cel de pe Ian – dar lipsea o a doua pereche de labe. Inventarul navei a fost notat cu meticulozitate. Era foarte puţin probabil ca fata să fi venit cu propriul ei echipament.

— Rezultă că ea era la bord în momentul în care Ian a murit, conchise Malko.

— Există o ipoteză. Văzându-l că se sinucide, fetei i s-a făcut frică şi a sărit în apă, după care s-a înecat. Corpul ar fi putut pluti foarte departe, în derivă…

— După ce a ridicat ancora?

Se lăsă o tăcere mormântală. Cei doi americani priveau trişti faţa de masă din plastic. Era totuşi. O conversaţie potrivită pentru un cimitir…

— Ne-am gândit şi noi la asta, spuse Buzz. Era cât pe aci să fim convinşi, numai că CIA a trimis un expert care să examineze ceea ce am găsit. Acesta a reuşit să releve amprentele de pe crosa puştii submarine, iar acestea nu îi aparţineau lui Ian Parker…

— Dar ale cui erau?

— Încă nu ştim. Foarte probabil că ele aparţin celui care l-a ucis pe Parker.

— Aşadar, dumneavoastră credeţi că acesta a fost asasinat…

— Evident. Altfel ar fi primul caz de sinucidere din lume cu o puşcă submarină pe care să rămână amprente false. Ceea ce nu ştim, este de ce şi mai ales cine l-a ucis.

— Aveţi date despre această fată? întrebă Malko.

Buzz luă o hârtie din faţa lui, timp în care gardianul cimitirului examina cu interes ceea c*e* reuşise să extragă din dintele său cariat.

— Fata are în jur de 1,70 m, pieptul circa 90, părul şi ochii cenuşii, alură sportivă. Era îmbrăcată în blue jeans şi tricou. Tip arab, purta un sac de sport bleu în bandulieră. Nu cunoaştem numele. Se presupune că ar fi tunisiană.

— A fost găsită?

— Nu ştim. Ian nu fusese la Tunis de un an. Era foarte prudent. În mod cert nu mirosise nici o capcană. Pe ambarcaţiune era un Colt 38, dar l-am găsit la locul său obişnuit, aşadar nici un moment nu s-a simţit în pericol.

— Să fie posibilă prezenţa unei a treia persoane la bord?

— Puţin probabil, spuse americanul. Francezii erau lângă ambarcaţiunea lui Ian. A venit singur cu fata, după care imediat

au plecat. Numai dacă a fost cineva ascuns la bord. Evident, totul este posibil, fiind o ipoteză prea puţin probabilă. Din punctul meu de vedere, fata este cea care l-a ucis. Dacă era o bună înotătoare, aceasta a putut înota uşor la mal, revenind pe o plajă pustie. Astfel se poate explica şi dispariţia labelor.

— Şi pe urmă?

— Se poate să fi avut complici care au ajutat-o. La sfârşitul săptămânii acest loc este foarte traficat.

Malko gândea cu aşa intensitate, încât simţea că îi fierb creierii. Era o poveste foarte ciudată. În mod vizibil, lipsea un mare fragment din puzzle, afară de cazul în care oamenii CIA efectuau o auto intoxicare, ceea ce deja se întâmplase.

— După câte îmi spuneţi, remarcă el. Fata aceasta era foarte frumoasă. Dacă este arăboaică, ar trebui să fie foarte vicleană. Dar dacă Ian Parker a încercat să îi facă avansuri şi pentru a se apăra, ea l-a omorât pur şi simplu accidental?

Buzz scutură din cap dezgustat.

— Ian nu era genul de bărbat care să facă aşa ceva.

Malko îşi permise să surâdă.

— Când ţi se pune o pereche de sâni sub nas după câteva zile de abstinenţă, toată lumea este gata să facă asta, mai ales în plină mare şi cu o asemenea femeie. Asta ar putea explica totul. Îngrozită, fata a fugit apoi, luând măsuri pentru a nu fi văzută. Nu va fi găsită niciodată.

După liniştea profundă care urmă, înţelese că sugestia sa nu era agreată. Nu se atacă memoria unui mort. La urma urmei era treaba lor.

— Iar tunisienii? întrebă Malko. Ei ce spun?

— Nimic, se grăbi să replice Richard Bubble. Pentru că ei nu ştiu nimic. Pentru ei, Ian Parker s-a înecat accidental în cursul unei partide de pescuit subacvatic. Este perioada Ramadanului şi nimănui nu îi pasă de această istorie. Este mai bine să vedem pe ce pistă mergem noi, înainte de a informa vreun alt serviciu. Dacă este o aventură galantă, aşa cum presupuneţi dumneavoastră, nu merită să ne supunem ridicolului.

Malko începu să reflecteze.

— Fata asta, începu el, nu a apărut din neant, Ian Parker a adus-o cu maşina, probabil de la Tunis. S-ar putea afla de unde. Ce s-a întâmplat cu maşina pe care o folosea?

— Am restituit-o la Avis, spuse Buzz, după ce practic am demontat-o fără a găsi însă nimic. De la francezi, ştim că Ian a

plecat din Sidi-Bou-Said în jur de ora zece, revenind pe la doisprezece şi jumătate, exact timpul cât mergi până la Tunis, care totuşi este un orăşel mic şi fără nici un motiv pentru a se face remarcat.

— El nu, dar ea da. Femeile foarte frumoase nu trec neobservate.

Buzz dădu din cap.

— Ne-am gândit şi noi la asta. Am întrebat tot staful ambasadei, oameni care sunt aici de ceva vreme. Din păcate semnalmentele pe care le posedăm sunt foarte vagi.

— S-ar putea ca tunisienii să ştie ceva, sugeră Malko. La urma urmei suntem aliaţi. Dacă într-adevăr Ian Parker a fost asasinat din raţiuni profesionale, s-ar putea să fie şi ei interesaţi.

— Când vom fi siguri îi vom pune la curent, mormăi Buzz. Atunci, ce veţi face?

— Evident, voi face un duş. Ulterior voi lua ceasul de pontaj, spuse Malko foarte serios şi mă voi aşeza cu el în colţul bulevardului Habib Bourguiba pentru a o pândi pe această necunoscută… Serios de astă dată, trebuie să fie nişte discoteci, nişte locuri la modă, unde o fată de asemenea speţă să se arate, din moment ce era atât de emancipată încât să accepte invitaţia unui celibatar pe un iaht…

— Acesta este faptul care ne intrigă cel mai mult, sublinie Richard Bubble. Femeile arabe nu sunt aşa. Aceasta ar însemna că ea l-a recunoscut pe Ian, venind la bord cu intenţia clară de a-l ucide. Hiba este că nu cunoaştem motivul. Iar dacă Ian ar fi ştiut ar fi prevenit oamenii de aici. El însă nu a făcut asta, deci „buba” trebuie căutată altundeva.

— Ori a comis o eroare, ori a fost prost informat, concluzionă Malko. Unde se află acum *Shangri-La?*

— În portul Sidi-Bou-Said. Doriţi să-l vizitaţi?

— Dacă este posibil, da!

— Foarte bine. Vom merge acolo.

*

* *

Shangri-La era cel mai mare velier ancorat în portul Sidi-Bou-Said. Alături de el se afla un alt mare cabin-cruiser numit „Michka”. Richard Bubble arătă nava lui Malko spunând:

— Este vasul tatălui unei tunisiene încântătoare care trebuia să se mărite cu Kadhafi. Colonelul o iubea nebuneşte. În final fata s-a măritat cu un saudit gras ca un porc…

— Nu cumva ea este femeia pe care o căutăm? întrebă Malko surâzând.

— Nu, am verificat, dar nu este ea, spuse cu seriozitate şeful staţiei. Ea se află la Djeddah.

Cei doi urcară la bordul navei, urmaţi de Jonathan Groparul. Americanul descuie uşa de la cockpit. Totul era aranjat impecabil. Pe aparatura radio nu se zărea nici un pic de praf iar lacul de pe mobile strălucea. Într-un colţ erau îngrămădite lăzi cu J&B şi Gaston de Lagrange scoase din cală. Ian Parker fusese un om ordonat. Malko era stăpânit de un sentiment ciudat, ca de fiecare dată la începutul unei anchete. Căuta să sesizeze neprevăzutul. În cadrul serviciilor speciale, instructorii se străduiau să le arate învăţăceilor lor că trebuiau să aibă în vedere toate detaliile, chiar şi neprevăzutul, numai că nu se ajungea la obţinerea acestui lucru în totalitate. Dacă Malko nu ar fi fost chemat pentru a „căuta acul în carul cu fân” castelul de la Liezen n-ar fi fost decât o ruină… Un foarte vag parfum plutea încă în cabină. Malko îşi spuse că necunoscuta folosea un parfum foarte tare, din moment ce acesta nu se evaporase încă.

— Presupun că aţi prelevat amprente, spuse Malko.

— Absolut. În afară de cele găsite pe crosa armei, celelalte aparţineau lui Ian Parker.

Malko parcurse cu privirea interiorul vasului. Nu era un Sherlock Holmes. De altfel nu era sigur de faptul că în acel loc se afla secretul morţii lui Ian Parker. Ieşi din nou pe punte şi sub privirea sceptică a lui Buzz, o parcurse de la un capăt la celălalt cu paşi mari. Oare ce aşteptau de la el? Încercă să reconstituie mental ceea ce se putuse întâmpla. Ipoteza cu fata hărţuită, omorându-l accidental pe american îi surâdea. Chiar dacă lucrezi la CIA, nu eşti mai puţin bărbat. În trei ani de şedere la Tripoli, nu a putut face prea multe nebunii şi dacă a dat peste o adevărată provocare, lucrurile puteau să se termine rău. Faptul că fusese ucis cu propria armă pleda în favoarea nepremeditării.

— Sâmbătă dimineaţă aţi fost acasă? îl întrebă Malko pe Richard Bubble.

— Da!

— Ian Parker ştia numărul dumneavoastră privat?

— Da!

— Deci dacă ar fi intrat în posesia unui pont v-ar fi sunat.

— Aşa cred şi eu…

Se revenea la moartea fortuită. Malko începuse să ardă pe jar.

Cu grijă, Jonathan Groparul muta cutiile de Gaston de Lagrange şi J&B în portbagajul Chevroletului său.

— Este mai bine să recuperăm aceste minuni, spuse Bubble. Oricum lui Ian nu-i mai sunt de nici un folos…

Malko începu să coboare de pe punte, timp în care şeful staţiei CIA încuia cabina.

El făcu câţiva paşi de-a lungul ambarcaţiunii arborând un pavilion francez. Un bărbat aflat pe punte îl observă. Malko îi surâse iar celălalt îi întoarse zâmbetul.

— *Bonjour,* salută Malko în franceză în timp ce se apropia. Anchetez moartea domnului Parker. Ştiţi cumva ceva legat de acest lucru? Căutăm să o identificăm pe fata care era cu el…

Dintr-o dată francezul luă un aer misterios, aplecându-se spre chei.

— Am fotografiat-o, şopti acesta.

Malko crezu că nu a auzit bine. Richard Bubble cotrobăia încă pe *Shangri-La.*

— Aţi fost interogat?

— Da, răspunse francezul, însă soţia mea a fost prezentă şi nu puteam vorbi despre asta. Nu-i face plăcere faptul că fotografiez fete tinere, aşa că am fotografiat-o pe ascuns…

Lui Malko i se părea că visează.

— Aveţi fotografia?

— Nu am dat încă filmul la developat. Îl vreţi?

— Cred că ar putea fi util, spuse Malko. O să îl restituim după aceea…

— Aşteptaţi!

Omul dispăru în cabină. Malko îşi număra bătăile inimii. Un zgomot de motor îl făcu să ridice capul. Un Airbus alb al Air France, identic cu cel care îl adusese pe el în ajun, se apropia de, Tunis. Malko venise cu cursa Viena – Tunis, în enorma cabină de la *bussines class.* Malko renunţase fără remuşcări la clasa „First” care era prea costisitoare, pentru un serviciu mai simplu dar de foarte bună calitate. Ultimele facturi privind restaurarea Castelului de la Liezen, secătuiseră contul său din bancă.

Aeronava, cu trenul de aterizare scos, cobora spre orizont când francezul reapăru întinzând o rolă de film Leika.

— Iată! O rugăminte, însă… Când mi-l veţi restitui aveţi grijă ca soţia mea să nu se afle prin preajmă..

Malko strecurase deja rolfilmul în buzunar. Francezul se adânci în lectura unui ziar. Richard Bubble veni lângă Malko. Leoarcă de

sudoare, în haină şi cu cravata la gât avea un aer sinistru.

— Dacă aflaţi ceva, mă găsiţi la Şcoala de Limbă Arabă în piaţa Pasteur, spuse el. O să vă duc până la cimitir.

— Dacă tot mergeţi în oraş, daţi vă rog acest film la developat. Pe el se află fotografia fetei care l-a ucis pe Ian Parker.

— *Holy shit!* explodă americanul. Nu glumiţi?

Capitolul III

Richard Bubble aruncă o privire stupefiată asupra rolei de film întinsă de Malko.

— Unde aţi găsit-o?

— La prietenii noştri francezi, explică acesta cu voce domoală. Chiar ei mi-au oferit-o.

— Dar i-am interogat! Nu au pomenit nimic despre aşa ceva.

— Probabil că eu am un talent deosebit de vrăjitor, spuse Malko uşor ironic. Sper că la şcoala dumneavoastră de limbă arabă aveţi şi un laborator foto. Acum, să plecăm de aici! Ne-am copt destul…

Americanul băgă filmul în buzunar, păstrând pe faţă expresia perplexă. Se apropiară de Chevroletul alb unde îi aştepta Jonathan. Imediat instalaţia de aer condiţionat porni răcorind puţin atmosfera. Richard Bubble anunţă:

— Imediat ce voi avea aceste fotografii, le voi trimite la Tripoli pentru a verifica dacă acestea nu se leagă de o afacere de care s-a ocupat acolo Ian Parker. Adjunctul lui continuă de altfel să fie la post. În ceea ce vă priveşte, va trebui să răscoliţi prin Tunis. Această fată nu se putea evapora.

— Sunt autorizat să vorbesc cu tunisienii acum?

— Mai aşteptaţi puţin. La momentul potrivit vă voi face personal legătura cu generalul Marchana, un tip foarte bine, un adevărat prieten. Va trebui să vă feriţi de francezi, care se simt aici ca la ei acasă şi nu ne văd cu ochi buni. Ei consideră că noi vrem să „recolonizăm” Tunisia, să o atragem în sfera noastră de influenţă…

— Dar este adevărat, nu?

— Nu merită osteneala să le-o spunem…

Abia se răcorise puţin în Chevrolet şi ei ajunseră la cimitirul militar. Lui Malko îi era groază la gândul că trebuie să meargă din nou în Golful transformat într-un cuptor. Buzz opri de-a lungul gardului cimitirului.

— Pentru moment mergeţi la Jonathan pentru a lua legătura cu mine. Desigur, tunisienii nu ştiu cine sunteţi, dar este inutil să afle acest lucru cât şi obiectul dumneavoastră de activitate. Fiţi atent la telefon! Folosiţi numai telefoanele publice! Fotografiile

vor fi developate în această seară. Jonathan vă va da instrucţiuni noi.

Malko se aruncă în valul de căldură toridă, privind cu invidie spre Richard Bubble care pleca cu Chevroletul alb. În perspectivă avea foarte mult de lucru. De ce pare această fată îl omorâse pe agentul C.IA într-un mod atât de atroce, aidoma unui peşte prins? Exista desigur ipoteza pasională, cum că ar fi fost sedus, dar ceva îi spunea că lucrurile stăteau puţin altfel. Experienţa personală îl învăţase că în Lumea Paralelă, lucrurile nu se petreceau decât arareori din întâmplare.

După ce va avea fotografiile, el va trebui să reconstituie modul în care Ian Parker şi-a petrecut timpul şi cum a întâlnit-o pe frumoasa ucigaşă. Fotografiile puteau aduce noi elemente.

*

* *

Pe perete era afişat un adevărat poster. Alături, era o imagine mai mică cu faţa femeii mult mărită. Malko privi atent seria de documente. Femeia era într-adevăr încântătoare şi foarte sexy. Afară de asta nu încăpea nici o îndoială că era arabă. Francezul o prinsese în obiectiv pe chei şi deasemenea când se urca la bordul lui *Shangri-La.*

La al şaselea etaj al edificiului din piaţa Pasteur unde îşi avea sediul Şcoala de Limbă Arabă. În sala de şedinţe, domnea o răcoare plăcută. În picioare, rezemat de perete, Jonathan Groparul, cu un aer sumbru, molfăia în dinţi un băţ de chibrit. Acesta venise la hotel pentru a-l aduce pe Malko la întâlnirea cu şeful staţiei CIA Acesta din urmă examina fotografiile cu foarte mare atenţie, ca pentru a mai percepe un detaliu suplimentar.

— Acestea pleacă diseară la Tripoli şi vom afla dacă ei o cunosc.

— Dacă această fată este tunisiană, ar trebui să o putem găsi.

Americanul surâse şăgalnic, iar faţa de obicei încruntată i se destinse dintr-o dată.

— Mi-a venit o idee, anunţă el. Dumneavoastră vă veţi putea pune în valoare calităţile de cuceritor. Sunt invitat la o serată la Cartagina. Veţi merge cu mine iar acolo vă voi prezenta unei femei care se pare că are legături cu toţi arabii bogaţi din zonă, riscând şi procurându-le tinere frumuseţi contra unei remuneraţii corespunzătoare. Este pe jumătate turcoaică, pe jumătate franţuzoaică şi se numeşte Leila Kadouni. Dacă aţi putea-o contacta, ea cunoaşte toate fetele frumoase din Tunis. Poate că

şi aceasta este pe lista ei, sau poate măcar o cunoaşte.

— De ce nu? spuse Malko.

El nu credea că ucigaşa lui Ian Parker aparţine, unei reţele de *call-girl,* dar perspectiva de a petrece singur o seară la Hilton nu îl încânta. El îşi puse într-un buzunar trei fotografii de format mic ale necunoscutei după care se pregăti să-şi schimbe pentru a patra oară în acea zi ţinuta. Afară era o căldură înăbuşitoare.

*

* *

Veranda înconjurată de plante agăţătoare ornamentale, semăna cu o saună. Interiorul casei era încă şi mai rău. Malko se întreba dacă aerul condiţionat nu era cunoscut în Tunisia. Un chelner îi aduse un pahar de Moet cu gheaţă pe care îl sorbi dintr-o înghiţitură.

— La masă! îi invită prietena stăpânei casei, o brunetă minioană, picantă, care prezida festivitatea.

Malko profită de ocazie pentru a scăpa de conversaţia plicticoasă cu un om de afaceri din Saint Luis venit pentru a vinde instalaţii sanitare în Tunis. Richard Bubble discuta cu un ataşat militar şi un tunisian cu ochelari cu rame mari de baga. Cu excepţia unei singure femei, celelalte erau mediocre. Excepţia, faimoasa Leila Kadouni, se ridică simultan cu Malko, acesta putând-o analiza în voie. Rochia de pânză albă cu buline negre era destul de decoltată pentru a lăsa să se vadă sutienul care scotea în evidenţă doi sâni superbi. Ca din neglijenţă, ea lăsase descheiaţi atâţia nasturi de jos încât se vedeau pulpele cărnoase până la slipul negru, de fiecare dată când îşi încrucişa picioarele. Părul vopsit cu tinctură de henna îi dădea o aparenţă de roşcată veritabilă, cu ochii albaştri luminând o faţă senzuală şi un nas cârn. Era o creatură care degaja o atracţie carnală de care ea era perfect conştientă. Enormul „loukoum” negru care o însoţea aidoma unui blestem, nu înceta să o soarbă din ochi şi respira ca o focă. Femeia se aşeză totuşi în capul mesei luându-l pe Malko în dreapta ei, deşi nu schimbaseră decât câteva cuvinte.

Ochii ei de foc se fixară asupra lui, în timp ce gura ei apetisantă ca un fruct tropical schiţa o mutră încântătoare, copleşindu-l cu atenţia sa.

— Ce căldură! oftă ea.

În faţa unui asalt atât de original, Malko nu putu răspunde decât printr-un surâs, cu ochii fixaţi pe decolteul femeii:

— Totuşi dumneavoastră nu sunteţi atât de îmbrăcată. Ce aţi

spune dacă aţi purta un pantalon?

Leila Kadouni râse uşor după care îşi înfipse furculiţa în pateul de ficat care fusese adus la masă. Pe un astfel de timp era o crimă să mănânci aşa ceva. Şampania curgea în valuri şi Malko asculta distrat conversaţia, schimbând din când în când câte un surâs cu vecina lui care părea să aibă un apetit de pasăre. Când sosi tortul de ciocolată el nu avansase de loc. Ajutat de Moet, îşi făcu socoteala că nu risca nimic încercând o mişcare îndrăzneaţă.

Prudent, el îşi trimise gamba stângă în căutarea picioarelor lui Leila Kadouni, manevră uşurată de îngustimea mesei. Abia împins puţin înainte vârful pantofului, el avu impresia că piciorul lui este prins într-o menghină, fără ca ceva din expresia feţei lui să arate acest lucru. Coborând puţin în scaun, ea îşi strânse picioarele în jurul gambei sale, într-un gest fără echivoc.

Malko rămase nemişcat, convins fiind că mişcarea aceasta este foarte vizibilă, dar nici unul dintre convivi nu părea să fi remarcat manejul tinerei femei. Căutând privirea Leilei, găsi doi ochi care râdeau provocator. Sub masă continua masajul impudic. În tot cazul, privirea tinerei femei nu mai era apatică. La celălalt capăt al mesei, „loukoum”-ul îi arunca priviri languroase, fără a bănui câtuşi de puţin cauza privirilor ei aprinse. Malko încercă să se concentreze asupra prăjiturii din farfurie, dar coapsele cărnoase nu îşi abandonau prada.

Dintr-o dată, cu un gest foarte natural, Leila îşi strecură braţul sub masă ca pentru a aranja ceva. Îngrozit, Malko simţi nişte degete agile urcându-i pe coapsă, tot mai sus. Prinzându-i sexul într-o strângere fără menajamente, timp de câteva secunde, ca pentru a verifica rezultatul flirtului ei, după care mâna ei se retrase, femeia redresându-şi poziţia.

Malko nu mai ştia cum să stea la această masă la care invitaţii erau lipiţi unii de alţii. Nici o dată nu fusese obiectul unor avansuri atât de directe din partea unei necunoscute.

Laila Kadouni, acum foarte dreaptă, îi întinse paharul:

— Şampanie, ceru ea.

Malko înţelese care era rostul noii sale poziţii. Ceva i se strecură dintr-o dată între coapse. Un picior desculţ începu un masaj local foarte abil, ceea ce nu o împiedica pe Leila Kadouni să întreţină o conversaţie animată cu vecina sa.

Euforizat de şampanie, Malko începu să simtă o dorinţă mai puţin discretă. Oricum, această pasiune atât de fierbinte pentru o

femeie cu experienţă, aşa cum părea ea – afară de cazul în care nu era decât o simplă animatoare – era binevenită.

În sfârşit stăpâna casei se ridică, cruţându-l pe Malko de un deznodământ plăcut dar nu foarte recomandabil în circumstanţele date. Imediat, Richard Bubble se apropie de el însoţit de un tunisian.

— Malko, spuse el, permiteţi-mi să vi-l prezint pe generalul Marchana, care conduce serviciul tunisian omolog cu cel al nostru. Nu ştiam că va fi prezent la serată şi nu i-am spus cine sunteţi.

Tunisianul avea o privire pătrunzătoare în spatele ochelarilor săi mari şi era aproape chel. Era îmbrăcat cu o *djellaba*[1] şi încălţat cu şlapi după moda locală. Strângerea sa de mână fu deschisă şi viguroasă.

— Bun venit în Tunisia, spuse el. Cred că nu veţi avea mare lucru de făcut aici. Atât timp cât trăieşte preşedintele Bourguiba, nu ne temem prea mult de încurcăturile cauzate de tumultuoşii noştri vecini…

— Şi Algeria vă cauzează probleme? întrebă Malko, care credea că doar Libia are vederea aţintită spre Tunisia.

Generalul clătină din cap.

— Din păcate, algerienii ne detestă. În timpul războiului de eliberare i-am cunoscut pe toţi şefii noului regim din Algeria, inclusiv pe Boumedian. Încă de pe atunci ei nu ne prea aveau la inimă. Acum este şi mai rău. La noi lucrurile merg mai bine decât la ei. Tot ei erau în spatele loviturii de la Gafsa. Mi-e teamă că într-o zi vor începe din nou…

— Şi libienii? întrebă Malko.

— După vizita lui Kadhafi în Tunisia, ei stau liniştiţi, însă cu colonelul nu se ştie niciodată…

Tunisianul se depărtă de Malko şi Richard Bubble profită de aceasta ca să-i şoptească:

— Generalul nu ştie că dumneavoastră vă ocupaţi de cazul lui Ian Parker. Aţi contactat-o pe Leila Kadouni? Am văzut că v-a aşezat lângă ea.

— Fac tot ce pot, afirmă Malko. Mi se pare un personaj interesant.

Prin faţa ochilor lui Malko trecu un înger dezgustat de această minciună, dispărând apoi în ruinele Cartaginei. Malko o privea pe

[1] Bluză lungă purtată de marocani (n.t.).

Leila Kadouni, aflată pe punctul de a asalta un tânăr invitat. Avu impresia că şi-a mai descheiat un nasture la rochie. Richard Bubble emise un cotcodăcit ştrengăresc.

— Este cocota cea mai scumpă din Tunis. Tarifele ei încep de la opt sute de dinari[2] pentru un flirt lejer. Este renumită în toate cercurile din Golf şi dispune de o reţea întreagă.

Malko îşi spuse că beneficiase de serviciile ei pentru mai multe mii de dinari. La ce se putea aştepta ea de la un castelan ruinat?

Invitaţii se aşezau pe pernele presărate în curtea casei iar sticlele reîncepură să circule.

— Să ne întâlnim pentru un briefing mâine, în jurul orei două şi jumătate, propuse Richard Bubble. Noi lucrăm aici la foc continuu. Vom fi mai liniştiţi şi poate primesc şi un răspuns de la Tripoli.

Tot ascultându-l cu o ureche, Malko urmărea silueta albă cu buline negre. O văzu părăsindu-şi interlocutorul şi intrând în casă. Înainte de a intra se uită ca şi cum ar fi căutat pe cineva. Despărţindu-se de Richard Bubble, Malko porni după ea. Intră într-un hol mic în care te coceai de căldură. Acolo nu exista nici un ventilator.

Chiar în acel hol se lovi de Leila Kadouni, Cu picioarele puţin desfăcute, femeia aştepta în faţa unei uşi închise. Se întoarse spre el cu un surâs provocator oferindu-i pieptul bombat.

Privirile lor se întâlniră. Fără a spune nimic, roşcata se deplasă lejer şi-l sărută lipindu-se de el aidoma unei ventuze, timp în care invitaţii se aflau la numai câţiva metri depărtare, în curtea casei. Limba femeii părea să aibă un metru lungime. Din jenă Malko nu prelungi sărutul. Când partenera sa îşi recăpătă suflul, îl întrebă:

— La ce cameră locuiţi la Hilton?

— 540, spuse Malko uluit.

— Pe mâine dimineaţă!

Femeia plecă unduindu-şi coapsele ca o amforă. Malko se întrebă dacă ea nu-l luase drept un miliardar, din cauza castelului său menţionat în conversaţie. În această situaţie, risca să fie decepţionată, Malko neavând decât corpul său pentru a-i plăti favorurile. Se întoarse în grădină. În continuare invitaţii se aflau tolăniţi pe pernele aşezate direct pe jos. Şeful serviciilor tunisiene îşi făcu loc lângă el, fixându-l cu o privire atentă. Se întreba probabil cu ce se ocupă Malko în Tunisia.

---

[2] Mai mult de opt mii de franci francezi (n.a.).

— Cum se explică îmbunătăţirea relaţiilor dumneavoastră cu Libia? întrebă acesta din urmă.

Tunisianul surâse amuzat. Leila Kadouni ieşi la rândul ei din casă şi se aşeză de cealaltă parte a lui Malko. Generalul Marchana o salută surâzând şi continuă conversaţia.

— Este o poveste lungă. Vă mai amintiţi de incidentul de la Djerba, din 1974?

— Nu prea, spuse Malko distrat de coapsa vecinei sale strivită de a lui şi de decolteul adânc ce i se oferea privirilor.

— A fost prima întâlnire Bourguiba-Kadhafi. În acel timp colonelul voia o fuziune completă între Tunisia şi Libia. Aceea era dorinţa sa şi a propus-o tuturor, egiptenilor, sirienilor, marocanilor, iordanienilor, chiar şi irakienilor, dar nimeni nu dorea o fuziune cu el.

— Exceptându-l pe Habib Bourguiba, la data aceea, remarcă Malko.

— Exact! Influenţat de consilierii săi, foarte obosit, el a semnat un protocol în două exemplare, unul pentru el iar celălalt pentru Kadhafi. Bineînţeles, abia revenit la Tunis, el îşi proclamă voinţa de a nu face fuziunea, dar Kadhafi insista. Lui Bourguiba îi era teamă că dacă el va muri, Kadhafi va prezenta protocolul, pretinzând că el avea să i îndeplinească ultimele sale dorinţe, iată pentru ce nu a mai venit niciodată în Tunisia până în acest an.

El a sosit în mare grabă, între două rânduri de bodyguarzi pe şosea, în timp ce noi îl aşteptam la aeroport. A cerut să fie primit de Comandantul Suprem. Acesta a condiţionat primirea de restituirea protocolului. Colonelul a refuzat şi a plecat fără să-l vadă pe Habib Bourguiba. Peste două luni s-a întors, de astă dată cu trenul, fără reporteri, dar a primit acelaşi răspuns. Atunci a spus că este gata să restituie protocolul cel faimos. Restituirea a avut loc la Palatul Cartagina, cu plânsete şi îmbrăţişări. Kadhafi sosise aici cu taxiul. Comandantul Suprem l-a numit atunci „fiul meu”, iar Kadhafi i-a răspuns cu „tatăl meu”, după care s-ar fi părut că sunt cei mai buni prieteni din lume.

— Este o poveste înduioşătoare, spuse Malko ironic.

— Cum nu s-a mai auzit, şopti tunisianul cu un surâs dulce – acrişor. Noi am examinat faimosul protocol, comparându-l cu exemplarul numărul Unu. Avem la ora actuală cvasicertitudinea că Kadhafi şi-a bătut joc de noi restituindu-ne un fals perfect realizat şi în felul acesta el păstrându-şi sabia lui Damocles. Când

Bourguiba va muri şi asta tot se va întâmpla, el ne va invada cu trupele sale sub pretextul de a face respectate ultimele sale dorinţe. Nimeni nu va crede asta desigur, dar există un pretext. Ori armata tunisiană nu-i poate ţine piept, mai ales dacă şi algerienii dau o mână de ajutor din răutate.

— Comandantul Suprem va trăi o sută de ani, spuse dintr-o dată Leila. Tatăl lui a trăit o sută doisprezece ani.

Malko îşi spuse că dacă s-ar ocupa ea de el, n-ar apuca să intre în anul viitor. Femeia îşi freca drăgăstoasă piciorul de al lui, în văzul şi spre ştiinţa tuturor.

Înainte ca scandalul să izbucnească, Măria Sa Fatalitatea se apropie şi-l răpi pe Malko cu un surâs misterios. Malko se agăţă de privirea lui Richard Bubble căscând ostentativ. Americanul înţelese mesajul. Cinci minute mai târziu, ei îşi luau rămas bun. Când Malko sărută mâna stăpânei casei, ea îi surâse amuzată spunându-i în şoaptă:

— Cred că i-aţi plăcut foarte mult prietenei mele Leila.

Malko simţi că roşeşte. Mesajul roşcatei nu trecuse total neobservat...

Richard Bubble nu a înţeles. În timp ce maşina rula spre Tunis, el întrebă:

— O veţi revedea?

— Este foarte posibil, răspunse Malko. Trebuie să-mi dea un telefon.

*

* *

Ceasul Seiko-Quartz al lui Malko arăta ora zece fix, când se auziră bătăi în uşă. Leila Kadouni îşi schimbase rochia de pânză cu una aproape identică dar de culoare verde, de asemenea încheiată în faţă. Femeia nu pierdu timpul ci îl îmbrăţişă pe Malko înainte de a-i spune „bună ziua”. Nu-i mai rămaseră decât trei sau patru nasturi care săriră, dând la iveală un sutien alb care lăsa jumătate din piept dezvelit. Scoase şi sutienul după care îşi luă sânii în palme. Bine aşezată pe picioarele cărnoase îi spuse lui Malko:

— Linge-i!

În timp ce el se executa, femeia profită pentru a se debarasa de slipul microscopic din dantelă albă. Patul îi primi imediat. În genunchi, Leila se rostogoli peste virilitatea lui Malko, de parcă ar fi vrut să o devoreze, mulţumindu-se să o înghită cu o măiestrie care dovedea o practică îndelungată. Corpul ei rotofei,

curbat, deborda de senzualitate ca o măslină în ulei.

Ea se redresă cu conştiinţa datoriei îndeplinite şi, fără a spune nici un cuvânt, se întoarse pe o parte oferind o crupă sculpturală şi mai tare decât s-ar putea crede. Malko nu se lăsă rugat pentru a răspunde vitejeşte acestei invitaţii. Imediat Leila începu să dea puternice lovituri din fese, cu unghiile agăţate de cearceafuri, cambrată la maximum, ceea ce era foarte tentant. În mod viclean, Malko o prinse de coapsele în formă de amforă, se retrase şi reveni iar, dar nu în acelaşi loc. Leila nu se clinti. În aparenţă dorinţele lor coincideau. Cu sexul înfipt între fesele ei, el îşi reluă suflul şi începu să lucreze sistematic, ceea ce declanşă la Leila un val de obscenităţi spuse în mai multe limbi, dovedind că voiajase mult. Era un vocabular eficace.

Malko o călări nebuneşte până ce explodă de plăcere, lungindu-se peste partenera sa care juisase cu strigăte de încântare. Machiajul îi cursese iar părul roşu în dezordine şi sânii tari încă vorbeau despre plăcerea pe care o simţise. Malko aştepta nota de plată cu un sentiment de nelinişte, dar Leila nu întinse mâna. Ea se aplecă şi luă cu tandreţe între buze ceea ce rămăsese din virilitatea lui Malko, apoi se ridică şi spuse pe un ton grav:

— Săruţi foarte bine. Când o femeie te vede, dintr-o dată îi vine chef să facă sex. Aş fi dorit să mă violezi aseară pe culoar.

— Aici nu suntem în Suedia, remarcă Malko. Se întâmplă des să te manifeşti aşa?

Ea râse amuzată aprinzând o ţigară.

— De fiecare dată când doresc un bărbat. Dumneavoastră nu reacţionaţi la fel? Eu fac atâtea lucruri agasante… Sper că ne vom mai întâlni. În weekend merg adesea la Hammamet. Se poate face amor pe plajă noaptea şi este extra. În plus, există o grămadă de arăboaice care privindu-te se masturbează, ceea ce este teribil de excitant.

Ea se ridică.

— Acum trebuie să plec. Am întâlnire cu Wissam, cel cu care eram aseară. Înainte însă, am vrut să-mi ofer o bucurie.

Femeia râse.

— Dacă mă vezi la hotel astăzi, să nu faci gafe. Cu el mă văd regulat. El este cel care îmi plăteşte bijuteriile. Face dragoste foarte prost şi are un sex scurt, dar eu îl încânt spunându-i că este enorm şi el îmi dă mai mult.

Ce şmecherie! O astfel de femeie trebuia să cunoască tot

Tunisul.

— Spune-mi, întrebă el, unde se găsesc fete frumoase care ies cu străinii?

Ea aruncă o privire furioasă şi amuzată totodată.

— Ticălosule! Deja te gândeşti să mă înşeli.

— Nu pentru mine întreb, îi explică Malko. Am un prieten care a reperat o fată de care s-a îndrăgostit nebuneşte şi vrea să o revadă.

Femeia îl fixă cu un surâs sceptic şi spuse cu cochetărie:

— Mă iei drept codoaşă? Cum se numeşte minunea asta a ta?

— Nu ştiu, răspunse Malko. Nu am decât asta.

Spunând acestea, el scoase din buzunar o poză a necunoscutei din Sidi-Bou-Said şi o întinse Leilei. Aceasta o examină încheindu-se la rochie.

— Nu o cunosc, zise ea. Dacă prietenul tău nu este arab, sunt puţine şanse să o revadă, pentru că lor nu le plac decât sexele arabe.

Leila îi întinse fotografia.

— Păstreaz-o, spuse Malko. Nu se ştie niciodată.

— Dacă tu zici, spuse ea. În cazul că doreşti să mă revezi, dă un telefon la 258.389. O să ţii minte?

— O să ţin minte, promise Malko.

Leila plecă din cameră machiată din nou ca o femeie foarte onestă, lăsând în urma sa o uşoară dâră de Chanel Nr. 5. Malko era în acelaşi timp încântat şi decepţionat. Nu avea altceva de făcut decât să întreprindă o anchetă de poliţist pentru a încerca să o găsească pe misterioasa necunoscută care îl asasinase pe Ian Parker.

*

* *

Funcţionara de la Avis nu putea sub nici o formă să treacă drept frumoasa asasină a lui Ian Parker. Aceasta era o fetişcană negricioasă, plină de coşuri, dar surâzătoare. Malko folosise ca pretext al vizitei sale lipsa aerului condiţionat din maşina sa.

— Nu avem instalaţie de aer condiţionat, spuse fata absolut dezolată.

Ar fi fost bine dacă ar fi găsit o rezervă.

— Unul dintre prietenii mei, Ian Parker, mi-a spus că aveţi, spuse Malko cu viclenie. El a închiriat de la dumneavoastră o maşină acum câteva zile.

Funcţionara se încruntă brusc.

— Parker? Aşteptaţi! Cred că am ceva pentru el.

În timp ce ea căuta printre hârtii, Malko îşi ţinea răsuflarea. În final ea prezentă triumfătoare un dreptunghi de carton.

— O să vă întâlniţi cu el?

În aparenţă ea nu cunoştea soarta agentului CIA.

— S-ar putea, spuse Malko, fără a-şi asuma nici o obligaţie. De ce?

— Domnul Parker a comis o contravenţie cu maşina închiriată şi ar trebui să o achite, căci mai târziu va trebui să-i debităm contul cu această sumă. Aţi vrea să i-o daţi?

— O să încerc, promise Malko.

El luă dreptunghiul de carton şi-l examină. Pe el era scris un număr de maşină, o oră şi locul unde se petrecuse faptul generator de contravenţie – Bulevardul Habib Bourguiba nr. 53, în ziua de 19 iunie ora 11,30.

Capitolul IV

Malko se uită gânditor la procesul verbal de contravenţie.

— Îl iau, spuse el. Sunt sigur că va face astfel încât să plătească.

Treizeci de secunde mai târziu, el se avânta din nou în arşiţa de afară. După ce coborî serpentinele parcului Belvedere, ajunse în centru, după micul *gymkhana*[3] de pe bulevardul Mahommed al V-lea. Bulevardul Habib Bourguiba era pustiu. Din fericire, el se găsea pe partea cu numere impare. Numărul 53 se găsea în colţul unei străzi după care urma hotelul International. Malko opri şi examina împrejurimile. Era o zonă cu parcometre pe ambele trotuare. Privirea i se opri asupra unei femei în uniformă de guard contractual, ocupată cu fixarea unui proces verbal de contravenţie pe parbrizul unei maşini.

El făcu un calcul rapid. Ziua de 19 fusese sâmbătă, deci cu puţin timp înainte să se ducă la ambarcaţiunea sa. Pentru ce primise Ian contravenţia? Malko înaintă puţin şi parcă în paralel cu Internaţionalul, rămânând pe gânduri. Prima ipoteză ar fi fost aceea că americanul se dusese să caute pe cineva în hotel. El îşi părăsi Golful şi pătrunse în holul pustiu în care domnea o căldură înăbuşitoare. Aproape că se aştepta să o vadă pe tânăra misterioasă, dar nu întâlni decât privirea morocănoasă a unui funcţionar.

Malko străbătu cafeneaua, un salon şi barul, înainte să iasă din nou. Internaţionalul părea abandonat. El simţi că i se accelerează bătăile inimii. Femeia-guard tocmai se pregătea să-i fixeze pe parbriz o amendă.

Ea nu se-ntrerupse când îl văzu pe Malko. Acesta se apropie de ea surâzând:

— Nu-i frumos din partea dumneavoastră, spuse el în limba franceză.

Enervată de restricţiile Ramadanului, ea ridică din umeri.

— Trebuie să parcaţi maşina corect. Este loc destul pe stradă… Deranjaţi circulaţia.

— M-am dus să caut pe cineva la hotel, spuse Malko. N-am

[3] Circuit parcurs de u n automobil în care concurenţii sunt supuşi unor probe de îndemânare (n.t.).

întârziat mult.

— Nu contează!

Era de neînduplecat. Malko se căută prin buzunar şi scoase formularul contravenţiei lui Ian Parker întinzându-l tunisienei.

— Tot dumneavoastră aţi dat asta unui prieten de-al meu?

Femeia în uniformă o examină rapid şi i-l înapoie.

— Da, este scrisul meu.

— Ce-a făcut?

— Acelaşi lucru ca şi dumneavoastră.

— Venise să caute pe cineva la hotel?

Ea dădu din cap.

— Nu! A plecat singur. Cred însă că a greşit, pentru că o fată îl aştepta ceva mai încolo. Ea a urcat la el în maşină.

Bătăile inimii lui Malko se accelerară.

— Era o fată foarte frumoasă, nu-i aşa?

Contractuala râse dispreţuitoare.

— Dacă aşa doriţi.

— O tunisiană? întrebă Malko.

Interlocutoarea lui îi aruncă o privire de-a dreptul ostilă.

— Sper că nu!

Era clar că ea nu avea nici o stimă pentru fetele care ieşeau cu bărbaţi străini. În ciuda aerului său occidental, Tunisia era o ţară foarte tradiţionalistă în tot ceea ce priveşte religia şi moravurile. Chiar şi preşedintelui Bourguiba i se imputase faptul că odată, în timpul unei emisiuni la televiziune, băuse un pahar cu apă în timpul Ramadanului. El fusese obligat să explice că i se făcuse rău şi că deci acest lucru îi fusese permis de Coran.

Malko plecă perplex cu cele două contravenţii. El ştia acum că Ian Parker o întâlnise acolo pe asasina sa care îl aştepta în stradă. Totuşi americanul intrase mai întâi în hotel. Pentru ce oare? Era o arăboaică, care putea veni de oriunde. Altceva: el nu o agăţase întâmplător. Trebuia cu orice preţ să stabilească în ce mod îşi petrecuse timpul. La treaba asta ar fi putut fi ajutat de Jonathan Groparul.

*

* *

Jonathan Sacley, poreclit „groparul”, se pregătea să smulgă nişte buruieni din gazonul presărat cu cruci albe, având faţa protejată de o enormă pălărie albă. Nu se întrerupse atunci când Malko veni lângă el, mulţumindu-se să mormăie:

— Nu veniţi prea des pe aici, căci nu vreau să mă deconspir.

— Ştiu unde a găsit-o Ian Parker pe fata care l-a omorât, îl anunţă Malko.

Brusc, celălalt lăsă din mână săpăliga ascultând cu atenţie povestirea lui Malko, frecându-şi gânditor bărbia nerasă.

— Ian sosise vineri, spuse el. Îmi amintesc că el nici nu fusese mirat de faptul că aici, într-o ţară musulmană, lumea lucrează. Din câte ştiu, el a rămas toată dimineaţa pe ambarcaţiunea sa, apoi a plecat în oraş pentru a închiria o maşină cu care a venit să mă viziteze. Staţi!... Mai ştiu că a băut ceva la un hotel. Mi se pare că era chiar la *International...*

Din nou reveneau la hotel.

— Oare a putut-o agăţa acolo?

— Puţin probabil, remarcă agentul CIA. Aici femeile nu merg la cafenea chiar dacă bărbaţii lucrează vinerea.

Desigur nu era cunoscut la secundă modul în care Ian Parker îşi petrecuse vremea. Totuşi Malko credea în continuare că există o legătură între *International* şi crimă. Agentul CIA parcase în faţa hotelului, acolo unde o acostase pe cea care probabil îl omorâse. Se întâmplase ceva care modificase întâlnirea iniţială, ceva care nu depinsese de el.

— Nici o ştire despre fotografii?

— Nu încă.

— Bine, eu o să continui, spuse Malko.

Doar nu era să hoinărească pe afară pe o asemenea căldură. Jonathan Groparul îşi reluă treaba, aruncându-i lui Malko o privire pătrunzătoare.

— Ciudată poveste, remarcă el. Eu l-am cunoscut bine pe Ian. Era un tip prudent. Nu a fost ucis din întâmplare. Cred că suntem pe punctul de a da peste o afacere serioasă.

Aceasta era şi părerea lui Malko. Niciodată nu este omorât un om ca Ian Parker fără un motiv serios. Sau cine ştie ce istorie trăsnită o fi?

Ajungând la Tunis, atunci când trebuia să vireze pentru a merge la Hilton, Malko avu o inspiraţie luând-o prin arşiţa din centru spre *International.* El se duse direct la recepţie unde moţăia un singur funcţionar căruia îi arătă o hârtie de cinci dinari:

— Există companii aeriene ale căror echipaje se cazează la dumneavoastră?

Funcţionarul băgă în buzunar cei cinci dinari adresându-i un surâs:

— Un singur echipaj, domnule, trage la noi. Cel de la Libyan Airlines. Cel de la Air France se cazează la *Meridien* iar ceilalţi la *Hilton.*

— Vă mulţumesc, spuse Malko. Unde este biroul lui Libyan Airlines?

— Strada Paris, numărul 49…

Malko ieşi din nou în căldura toridă, cu inima plină de bucurie. Raţionamentul lui se dovedise exact. Stewardesele companiilor aeriene erau singurele femei din lumea arabă care mergeau neînsoţite la hoteluri, Ian Parker ar fi putut da întâlnire unei stewardese pe care o cunoscuse deja. Era cât pe aci să treacă de minusculul birou Libyan Airlines. Malko intră surâzând unei fete care trona sub portretul colonelului Kadhafi şi ieşi cu un orar. El îl împături punându-l pe bordul maşinii. Zborul 316 al Libyan Airlines sosea la Casablanca la 17,25. Acesta prezenta interes. Îi mai rămânea doar timpul necesar pentru a merge la Hilton să facă un duş.

*

* *

Cu puţin noroc, găsi un loc de parcare în faţa *Internaţionalului* sub pomii de pe aleea centrală. Acum, la sfârşitul zilei de Ramadan, oraşul era foarte animat. Holul hotelului era însă la fel de pustiu. Merse până la bar după care reveni în hol. Era aproape ora 19 iar echipajul zborului 316 nu putea întârzia mult. În sfârşit, intră un grup în nişte uniforme de culoarea nisipului, bărbaţi şi femei. Când trecură pe lângă Malko acesta citi pe ecusoane „Libyan Airlines”. Funcţionarii de la birou se treziseră. Din colţul lui, Malko examina stewardesele, dar nici una nu semăna cu cea din fotografie. El se întoarse la cofetărie, unde luă o cafea şi apoi aşteptă, tensionat. Probabil deţinea cheia misterului. Criminala putea fi o stewardesă. Fizic, o libiană putea fi confundată cu o tunisiană iar Ian Parker care petrecuse trei ani în Libia, ar fi putut foarte bine să întâlnească pe cineva cunoscut de la Tripoli.

După ce îşi bău cafeaua, Malko se duse în hol. Echipajul fusese înghiţit de ascensoare şi se putu apropia de recepţie neobservat, vizându-l pe funcţionarul cel tânăr şi mustăcios care îi mai dăduse informaţii. De această dată îi puse pe birou o hârtie de 10 dinari împăturită în patru.

Prudent, funcţionarul o luă, înainte chiar de a vorbi.

— Aş mai dori încă o informaţie, începu Malko.

— La dispoziţia dumneavoastră, domnule…

Malko se aplecă la urechea lui.

— Numărul camerei uneia dintre stewardesele de la Libyan Airlines, care tocmai au sosit. Am călătorit cu ea şi…

Funcţionarul surâse înţelegător.

— Ştiţi numele ei?

— Din păcate, nu, spuse Malko, dar am o fotografie a sa şi s-ar putea ca dumneavoastră să o recunoaşteţi…

Discret, el strecură fotografia din portul Sidi-Bou-Said. Funcţionarul încruntă sprâncenele şi dădu din cap.

— Ea nu este aici, sunt sigur…

Malko pregătise un al doilea asalt. Un nou bilet de zece dinari îşi schimbă proprietarul. Tunisianul începu să reflecteze în mod serios, scărpinându-şi mustaţa.

— Mă duc să îl întreb pe colegul meu, îl anunţă el.

Se îndreptă undeva în hol iar Malko îl văzu discutând cu un portar gras, aplecat asupra cheilor sale. Prietenul lui Malko reveni cu faţa luminată de un surâs şi-i restitui fotografia acestuia.

— V-aţi înşelat, domnule. Ea nu se află aici, dar colegul meu o cunoaşte.

Malko simţi că bătăile inimii i se opresc.

— Ah, da?

— Ea a fost aici în urmă cu zece zile, într-o vineri, cred, dar a plecat din nou la Tripoli.

Malko îşi ascunse cu greu bucuria. Câştigase şi pierduse în acelaşi timp. Acesta era un pas uriaş în ancheta sa. Celălalt începea să îl privească bănuitor. Din fericire el pregătise o altă bancnotă de zece dinari. Această ultimă ofertă păru să risipească ultimele scrupule ale funcţionarului. Malko îi adresă surâsul cel mai calm.

— Nu aş mai vrea să vă deranjez din nou. Aţi putea să îmi spuneţi numele ei? O să îi telefonez…

Celălalt arboră o expresie ironică, dar îşi spuse că cei zece dinari îi prindeau bine în buzunar, cu atât mai mult cu cât Malko nu lăsase hârtia din mână.

— Aşteptaţi!

Dispăru în biroul recepţiei. Malko aşteptă nerăbdător. Măcar dacă tunisianul l-ar informa corect… Tânărul reapăru întinzându-i o foaie de hârtie.

— Poftiţi. Nu cumva să-i spuneţi cum aţi obţinut numele, căci aş putea avea necazuri!

Cei zece dinari erau deja în buzunarul lui. Malko plecă. Abia când ajunse afară pe trotuarul bulevardului Bourguiba, despături hârtia şi citi: Tourya Soltane. Dintr-o dată nu mai simţi căldura insuportabilă. Deţinea de acum numele prezumtivei asasine a lui Ian Parker. El simţi o prezenţă conspirativă în spatele său. Era funcţionarul tunisian. Cu un aer secretos acesta îi şopti:

— Cred că persoana pe care o aşteptaţi soseşte mâine cu cursa Tripoli-Tunis, în jurul orei 20…

Ploaia de dinari nu fusese zadarnică.

Capitolul V

— *Holy shit!* O libiană!

Încălcând toate măsurile de precauţie stabilite de şeful staţiei, Malko venise direct în piaţa Pasteur spre a-i povesti cele aflate lui Richard Bubble: aşteptând două ore şi jumătate pentru a putea sta de vorbă liniştiţi. Acesta din urmă, contempla cu îngrijorare hârtia pe care era scris numele lui Tourya Soltane. În micul birou trist domnea o răcoare plăcută. Mobila cea mai elegantă era casa de fier.

— În mod normal, ea trebuie să sosească în seara asta la Tunis, sublinie Malko.

Americanul făcu o mimică sceptică.

— M-ar mira. Dacă fata asta…

Zumzetul interfonului îi întrerupse.

— Aveţi un vizitator, domnule Bubble, anunţă o voce feminină, Mrs. Miller din Tripoli.

— Pofteşte-o imediat înăuntru, Myrna, spuse şeful staţiei.

După ce opri interfonul, el ridică capul spre Malko.

— Este o funcţionară a staţiei noastre din Tripoli şi ne aduce documente privind pe presupusa asasină a lui Ian.

Myrna deschise uşa. Secretara lui Bubble era mare, mai degrabă masivă, cu părul foarte scurt, foarte negru, o gură mare şi nişte ochi care spuneau multe despre ea. În mod cert nu era o sfântă. În spatele ei apăru o creatură superbă, cu o faţă de cover-girl, cu pomeţii înalţi, cu sâni ascuţiţi care străpungeau rochia de şantung gri mini care ascundea o treime din coapsele sale şi nişte dinţi albi strălucitori. Ţinea în mână un plic de culoare maro şi intră în cameră cu un aer timid. Richard Bubble se întoarse spre Malko.

— Mrs. Miller este soţia adjunctului lui Parker şi lucrează ca secretară a secţiei.

El luă plicul.

— Îţi mulţumesc Cathy. Vorbiţi cu Myrna. Cred că v-a rezervat o cameră pe undeva.

Somptuoasa Mrs. Miller dispăru într-un foşnet de şantung. Şeful staţiei se pregătea să desfacă plicul iar Malko se apropie. Erau două poze şi un text dactilografiat. Una dintre poze

reprezenta două fete într-o uniformă bizară, cu nişte buticuri în planul doi şi un poliţist în uniformă. În a doua fotografie nu era decât o singură fată în mulţime, surâzătoare, cu capul acoperit cu o pălărie din pânză groasă şi cu un revolver prins de şoldul stâng. Fata era într-adevăr superbă. Avea o gură mare senzuală, un nas cârn şi nişte trăsături armonioase.

— *God damn it,* zise şeful staţiei. Ea este!

Malko scoase din buzunar poza Touryei Soltane şi comparară cele două exemplare. Nu mai era nici o îndoială că era una şi aceeaşi persoană. În prima fotografie asemănarea era mai puţin frapantă.

Americanul citi scrisoarea care însoţea fotografiile:

— Aceste fotografii au fost făcute în piaţa din Tripoli, cu ocazia unei vizite a lui Kadhafi, comentă el.

— Cine sunt aceste fete?

Richard Bubble îl privi amuzat.

— Dumneavoastră nu aţi auzit vorbindu-se de gărzile feminine ale lui Kadhafi?

— Nu, mărturisi Malko.

— Este o istorie care a bulversat. În mica sa carte verde, Kadhafi a decretat că nici un text din Coran nu spune că femeile sunt inferioare, că ele ar putea fi luptătoare la fel de bune ca şi bărbaţii, drept care a creat în armata libiană o unitate feminină. Ele sunt pregătite la Academia Militară de Femei din Tripoli, pe strada Omar El Mokhtar. El a mers chiar mai departe în afirmarea ideilor sale, alegând dintre fetele înrolate, amazoanele sale personale – garda sa pretoriană – dacă vreţi să-i spunem aşa.

— Glumiţi, spuse Malko stupefiat.

În ţările musulmane, femeia era cotată după cămilă şi chiar înaintea câinelui, aşa că să ajungă dintr-o dată garda unui şef de stat…

— De loc! El însuşi le-a selecţionat pe cele mai bune. Trebuiau să aibă cel puţin douăzeci şi cinci de ani, să fie frumoase după criteriile lui şi să fie gata să moară pentru el, ceea ce nu este greu, pentru că toate sunt devotate până la fanatism. Ele îl însoţesc în călătoriile sale şi-i asigură protecţia. El le plăteşte cu cinci mii de dinari pe lună. Aici, în Tunisia, au făcut senzaţie. Mi s-a spus că în permanenţă sunt două cu el: una care se culcă în faţa camerei sale şi alta care doarme în patul lui.

— Nu este chiar rău, remarcă Malko.

Categoric. Kadhafi o să surprindă mereu.

— Am avansat, remarcă Bubble, dar nu cunoaştem motivul pentru care această „amazoană” l-a ucis pe Ian Parker. În afară de asta, ele nu sunt stewardese.

— Aceasta ar putea fi explicaţia problemei, spuse Malko. Dacă Ian Parker a cunoscut-o pe această fată în postura de amazoană şi a reîntâlnit-o aici în postura de stewardesă, este posibil ca el să fi fost curios de cauza acestei metamorfoze. În această situaţie el a declanşat o bombă care i-a explodat în faţă.

Americanul deschisese minibarul său şi-şi turnă un mare pahar de suc de portocale pe care-l bău pe nerăsuflate.

— În această ţară nenorocită te deshidratezi, spuse el. S-ar putea ca dumneavoastră să aveţi dreptate. Deci trebuie să luaţi primul avion spre Tripoli, începând din momentul în care veţi avea viză şi să continuaţi ancheta acolo.

— Se, ştie oare de ce a fotografiat-o Ian Parker pe fata asta?

— Nu. Potrivit acestui document, era vorba pur şi simplu de o treabă de rutină, afară de cazul în care lui nu i s-o fi părut ceva suspect. O să încerc să aflu mai multe despre ea.

Spunând acestea, el se aplecă spre interfon:

— Myrna, trimite un mesaj „super-senzitiv” la Langley şi la staţia din Tripoli, în care să cerem precizări despre Tourya Soltane, una dintre amazoanele lui Kadhafi. Nu se ştie nimic despre ea, aşa că vor avea de lucru…

El se ridică şi-şi privi ceasul.

— Cred că pentru azi ajunge. Bravo! Eu am programare la dentist şi înainte trebuie să dau câteva telefoane. Să aşteptăm până mâine. Dacă Tourya nu apare, dumneavoastră o să plecaţi la Tripoli.

Malko părăsi biroul, rugându-se ca Tourya să apară, căci nu avea nici o poftă să meargă în Libia.

În biroul Myrnei nu era nimeni în afara lui Cathy Miller, aşezată pe un scaun, cu picioarele încrucişate foarte sus. Evident, era mai cald decât în biroul şefului staţiei. Erarhia obligă. Tânăra ridică spre Malko o privire timidă.

— Cred că m-au uitat.

— Ce aşteptaţi dumneavoastră?

— Un taxi ca să ajung la *Hilton.*

— Eu merg acolo. Veniţi cu mine!

Vizibil încântată, ea se ridică luându-şi sacul de voiaj. Ajunşi în stradă, căldura îi învălui ca un giulgiu arzător. În maşină, ea se-ntoarse spre Malko.

— Eu mă numesc Cathy Miller, aşa cum deja ştiţi. Dar dumneavoastră?

— Malko Linge. Şi eu de asemenea, lucrez pentru această firmă.

Ei depăşiră serpentinele parcului Belvedere cu toată viteza. Ajunşi în holul lui Hilton, femeia se posomorî. Nu exista cameră pentru Mrs. Miller, în ciuda rezervării făcute de Myrna. Malko recurse la metoda obişnuită. Din momentul în care recepţionerul băgă în buzunar cei zece dinari ai lui, promise să rezolve foarte repede problema.

— Ca să fie aşteptarea mai plăcută, puteţi veni să beţi ceva la mine. Am un minibar.

— Foarte drăguţ din partea dumneavoastră! Mor de sete.

Ei ocoliră un grup de mustăcioşi care-şi căscau ochii lacomi spre tânăra femeie. Abia ajunşi în camera lui Malko, ea se duse şi se aşeză direct pe pat, după care goli dintr-o înghiţitură un pepsi. Privirea ei zăbovi asupra lui Malko cu o curiozitate provocatoare. Ea privea un bărbat, aşa cum bărbaţii privesc în mod obişnuit femeile.

— O să-mi iau un mic concediu ca să-l petrec aici. Sunt sătulă de Tripoli. Acolo nu există nici piscină, iar căldura este mai sufocantă decât aici.

— Există o piscină la hotel, sugeră Malko. Putem merge acolo.

— Superb, spuse fata sărind în picioare. Mă duc să-mi iau costumul de baie.

*

* *

Nori grei se adunau deasupra Tunisului. Soarele dispăruse de mult iar întunericul începuse a se lăsa, în afară de Malko şi Cathy Miller, la piscină nu mai era nimeni. Chelnerul le adusese comanda lăsându-i apoi în voia soartei, instalaţi pe şezlonguri.

Cathy privi în jurul ei.

— Aş vrea să fac baie. Credeţi că-mi pot scoate sutienul? Nu-i nimeni în apropiere.

Excepţie făceau doar câteva sute de arabi îngrămădiţi la geamurile hotelului.

Fără să aştepte răspunsul lui Malko, femeia îşi scoase sutienul dând la iveală nişte sâni tari. Îşi ondulă corpul în mers spre piscină, intră în apă apoi reveni spre Malko udă şi surâzătoare.

— Este foarte plăcut. Ar trebui să încercaţi şi dumneavoastră.

Râzând cu poftă, ea se lungi liniştită peste el, lipindu-şi sânii

de bustul lui. Abdomenele lor se uniră şi ele. Părea a dori să rămână nemişcată, luându-l pe Malko drept saltea. Dintr-o dată ea îşi ridică capul, fixându-l cu privirea.

— Sunt prea grea?

El avea de-a face cu una dintre cele mai frumoase cocote ce-i fusese dat să vadă. Cathy îşi rezemă capul pe umărul lui închizând ochii. Malko simţi cum bazinul femeii începe a pendula într-un mod fără echivoc. Eroic, Malko stătu nemişcat. Femeia continuă până când nu se mai putea ascunde efectul acestui contact. Încântată, Cathy Miller îşi ridică capul fixându-şi buzele pe gura lui ca şi când s-ar fi cunoscut de o viaţă.

Ar fi trebuit să fii papă în curs de canonizare pentru a o putea respinge, în ciuda sutelor de ferestre deschise aflate deasupra lor. Malko îi mângâie spatele. Pielea ei era de o moliciune ireală. Femeia se depărtă puţin privindu-l în ochi.

— Aveţi nişte ochi uluitori, aidoma aurului, spuse Cathy.

— Vă place aurul?

Femeia se aplecă asupra lui muşcându-i uşor buza de jos.

— Nu, şopti ea. Dar simt că mi-ar face plăcere să mă posedaţi.

Era o invitaţie directă. De altfel, strecurând o mână între ei, Cathy apucă ceea ce o interesa, ridicându-se pentru a ridica puţin peticuţul triunghiular al slipului. Cu toţi ocupanţii hotelului în jurul lor, această atitudine era curată nebunie. Uşoara ondulare a şoldurilor ei se transformase într-o hulă puternică şi regulată. Corpul femeii era plin de senzualitate, cu fese cambrate şi cu pieptul de vis ce părea a nu fi obişnuit în sutien.

Femeia se întoarse aşezându-se pe spate. Mâna lui Malko se strecură până pe abdomenul femeii. Provocarea sa nu era o comedie. Malko începu să o mângâie cu blândeţe, învârtindu-se fără încetare în jurul clitorisului ei, până ce femeia scoase un muget de plăcere. Aceasta se contractă puternic, fără îndemânare.

Cathy fu cea care îl atrase făcându-l să penetreze în teaca ei fierbinte şi umedă, iar braţele ei se agăţară de corpul lui. Fesele ei începură a se mişca cu furie. Malko se reţinea profitând de această femeie magnifică, picată ca o pleaşcă gratuită pe capul lui. Rări ritmul, apoi o mângâie din nou, apăsând-o cu blândeţe pe o parte şi apoi pe abdomen. Femeia părea adormită, însă odată penetrată de sexul lui viguros, Cathy scoase un mormăit, se încordă şi gemu din nou.

— Ah, da! Du-te în adâncuri! Este foarte bine…

Cu mâinile înfipte în fesele ei, Malko simţi că nu va rezista la infinit. Cathy Miller părea a fi conştientă de acest lucru, căci se întoarse spre el murmurând:

— Muşcă-mă tare!

Cum Malko ezita, femeia îi aplecă capul trăgându-l de păr spre umărul ei cărnos. Dinţii lui se înfipseră uşor în carnea moale. Tânăra ţipă cu fesele scuturate de o hulă sacadată, cu unghiile ascuţite agăţate de pânza şezlongului, până ce el termină de ejaculat în ea.

Cei doi rămaseră îmbrăţişaţi cu tandreţe până ce îşi recăpătară suflul. Noaptea se lăsase şi se părea că nimeni nu observase manejul lor. Malko realiză că ea însăşi se muşcase de încheietura mâinii până la sânge. Cathy se întoarse cu o privire amuzată:

— Precis credeţi că sunt o cocotă frumoasă…

Prin faţa lui Malko trecu un înger îngrozit lăsându-l pradă dilemei sale, încercând să alunge realitatea cu lovituri de picior. Când o femeie îţi dăruieşte corpul ei este greu să îţi păstrezi obiectivitatea judecăţii…

— Frumoasă, fără îndoială, spuse el, mângâind cu ochii curbele voluptoase.

Femeia surâse:

— Sunt pe punctul de a divorţa şi nu am mai făcut sex de săptămâni întregi.

Ridicându-se de pe Malko, Cathy Miller se întinse expunând pieptul gol spre sutele de ferestre ale Hiltonului.

— Este foarte bine aici, oftă ea.

Pe neaşteptate, femeia fugi spre piscină aruncându-se în apă. Malko se uită la ceas. Era ora şapte şi jumătate, timpul pentru a merge să verifice dacă Tourya Soltane revenise în Tunisia. Avea doar timpul necesar pentru a mai face un duş. Se apropie de malul piscinei.

— Trebuie să merg până undeva. Vin puţin mai târziu să vă iau pentru a servi cina împreună, dacă vă face plăcere…

Cathy îi făcu semn cu mâna apoi plonjă veselă aidoma unei şcolăriţe în vacanţă, în timp ce Malko îşi strângea lucrurile. În aparenţă, climatul din Tunis dezlănţuia simţurile femeilor. Pentru două zile nu era deloc rău.

*

* *

Două ore petrecute în holul *Internaţionalului* trebuiau să aducă

după sine o reducere simţitoare a condamnării la chinurile iadului. Malko îşi tampona gâtul şi faţa cu o batistă la intervale regulate. Termometrul arăta 35 grade la umbră. Un funcţionar stătea lungit pe mochetă ca un peşte pe nisip.

Echipajul lui Libyan Airlines întârzia ca de obicei. Malko era plictisit să tot capteze privirile asupra lui, fiind singur în hol, dar era cel mai bun post de observaţie.

În sfârşit uşa se deschise, în cadrul ei apărând nişte uniforme. Era, echipajul pe care îl aştepta, compus din trei bărbaţi şi patru femei. Ochii lui rămaseră pironiţi pe acestea din urmă fără probleme. Prima dintre ele avea o alură impecabilă, cu bluza de mătase mulată pe pieptul ascuţit, cu picioarele lungi şi faţa de star de cinema.

Evident aceasta era Tourya, presupusa asasină a lui Ian Parker.

Capitolul VI

Malko se retrase spre chioşcul de ziare şi la adăpostul lui *Tunis Soir* îi privi pe libieni în timp ce aceştia completau formularele specifice la recepţia hotelului. Tourya Soltane se achită de această îndatorire aidoma celorlalţi. Nu era de loc neliniştită. Ori era inocentă şi toată teoria lui Malko era falsă, ori era prea sigură de ea. Aici era misterul.

De ce îşi asuma riscul de a reveni la Tunis, ştiind că serviciile tunisiene şi americane o căutau? Pe semne că avea o raţiune imperioasă. Malko îşi împături ziarul. Libienii se înghesuiră în ascensor. Nu îi rămânea altceva decât să o supravegheze pe Tourya pe timpul escalei şi să descâlcească misterul cât mai repede.

Pentru a ajunge în piaţa Pasteur, Malko trebui să facă un ocol prin Bulevardul Mohammed al V-lea, ocol care a durat douăzeci de minute. Richard Bubble tocmai îşi încuia fişetul atunci când Malko intră în biroul lui. La aflarea revenirii Touryei Soltane acesta sări până în tavan.

— Trebuie să îl prevenim pe generalul Marchana, să o bage la închisoare şi să o interogheze înainte ca ea să plece din nou.

— Aşteptaţi, spuse Malko. Trebuie să vedem mai întâi dacă asasinarea lui Ian Parker nu face parte dintr-un mare puzzle, fapt care ar explica faptul că Tourya Soltane a venit singură în gura lupului, în acest caz ea nu trebuie alertată. Dat fiind faptul că în cursul trecerii sale nu a lăsat altă urmă decât amprentele ei, nu trebuie deranjată. Urmărind-o, îi putem descoperi relaţiile şi totodată îi putem sesiza pe tunisieni.

Şeful staţiei nu părea prea entuziasmat.

— Dacă aşa vreţi… Mă nemulţumeşte faptul de a nu îi preveni pe tunisieni, atâta timp cât lucrăm pe teritoriul lor. Ei sunt foarte susceptibili. Pe de altă parte este periculos să acţionezi fără infrastructură.

Există deja un mort în această afacere. Cel puţin luaţi-l cu dumneavoastră pe Jonathan.

— Nu am timp pentru a merge să îl caut, spuse Malko. O să încerc să o supraveghez în această seară. Dacă nu găsesc nimic, va fi timp pentru a fi interceptată la plecarea din Tunis. Tot ceea

ce risc eu este o seară pierdută şi în punctul în care suntem… În locul lui Jonathan aş putea să o folosesc pe Cathy Miller drept acoperire? Un cuplu trece mai uşor neobservat…

— Nu o obligaţi să înfrunte riscuri. Vă îngădui să o rugaţi să vă ajute, dar nu îi forţaţi mâna. Să îmi dea telefon dacă are îndoieli…

— Cred că nu va fi cazul, spuse Malko. Acum vă părăsesc, mă duc la Hilton pentru a mă mobiliza.

*
* *

Cathy Miller purta o rochie grej atât de scurtă încât fiecare mişcare mai puţin controlată devenea un atentat la pudoare. Sânii fără sutien întindeau ţesătura şi atrăgeau privirile în mod irezistibil.

Malko avusese doar timpul necesar pentru a o lua din camera de la hotel şi a coborî în oraş. O vizită rapidă la *International* îl asigură că libienii nu erau la cafenea. Pentru a atrage mai puţin atenţia, el ieşise cu Cathy Miller de braţ hoinărind prin faţa vitrinelor cu cărţi de pe esplanada centrală, sub platanii de pe bulevardul Habib Bourguiba în faţa hotelului. În acest fel Malko se asigurase şi de faptul că hotelul nu avea altă ieşire. Existau două riscuri: primul, ca echipajul să mănânce la restaurantul hotelului şi al doilea, cel de a servi masa în cameră. Instalaţia de aer condiţionat aflată în stare de nefuncţionare făcea mai puţin probabilă însă această ipoteză. Cathy Miller părea încântată să-i servească drept acoperire, luându-şi foarte în serios această misiune.

— Priviţi, spuse la un moment dat. Nu sunt ei?

Malko fixă cu privirea ieşirea hotelului. Un grup de bărbaţi şi femei tocmai îşi făceau apariţia în cadrul uşilor. Îi observă cu atenţie. Una dintre femei era Tourya Soltane. În locul uniformei ea purta o fustă scurtă verde şi o bluză albă, umflată de un piept cu aceleaşi dimensiuni ca şi al Cathyei Miller. Bătăile inimii lui Malko deveniră mai rapide, el potrivindu-şi mersul după ritmul micului grup. Libienii se îndreptau spre piaţa Independenţei. Categoric, se pregăteau să ia cina împreună. Ajunşi în faţa Ambasadei Franţei, ei se opriră ca pentru a lua o hotărâre, după câteva clipe o femeie despărţindu-se de grup. Aceasta era Tourya.

Pulsul lui Malko crescu din nou. Ea se ducea probabil să culeagă vreo informaţie sau să aplice din nou sistemul pe care îl

folosise în ziua întâlnirii cu Ian Parker… Femeia traversă bulevardul în fugă, timp în care colegii ei o luau spre Medina. După ce parcurse strada Gamal Abdel Nasser, care era perpendiculară pe bulevardul Bourguiba, Malko şi Cathy porniră în aceeaşi direcţie ţinându-se de braţ. Libiana, fără a se uita în urmă, păşea hotărât aidoma unei persoane care merge la o întâlnire. Malko mirosi capcana, se opri şi îi spuse Cathyei Miller:

— Nu o scapi din ochi! Eu mă duc să caut maşina. Dacă nu te găsesc mă întorc la *Hilton.* Îmi vei telefona pentru a-mi spune unde eşti. Încearcă să nu îi pierzi urma!

Se întoarse alergând şi în treizeci de secunde era deja lac de transpiraţie. Peste zece minute urca în Golful lăsat, în faţa hotelului International, depăşea bulevardul Bourguiba şi ieşea în strada Hollande, apoi în strada Abdel Nasser. Parcurse toate străzile care ocoleau Societatea de Cale Ferată Naţională Tunisiană, dar nu dădu de Cathy Miller. Furios şi temător în acelaşi timp, se hotărî să se întoarcă la *Hilton.*

Urmă o nouă traversare a Tunisului. Să înnebunească, nu alta! Abia apucă să încuie uşa că telefonul începu să sune. Vocea Cathyei Miller avea un timbru nervos.

— Ah, sunteţi acolo, spuse ea puţin mai liniştită. Am urmărit-o… S-a întâlnit cu un bărbat care a dus-o cu maşina. Acum sunt pe punctul de a lua cina la hotelul „*La Corniche*” în Marsa. Momentan se află în hol.

— Vin imediat, spuse Malko, fără a o întreba măcar cum se descurcase.

De această dată avea nevoie de cel puţin treizeci de minute. Marsa era dincolo de Sidi-Bou-Said.

Hotelul „L*a Corniche*” era unul ultramodern, cu multe bazine, fântâni elegante şi o vedere superbă care domina coasta. Spre deosebire de Tunis, pe terasă adia o briză aproape răcoroasă.

Cathy Miller sări de pe bancheta din holul hotelului, pândită de o jumătate de duzină de arabi aidoma unei muşte de un păianjen. Femeia ieşi în întâmpinarea lui Malko.

— Sunt sus.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— A aşteptat câteva minute în faţa gării, după care a apărut o maşină cu un bărbat singur. Ţinta noastră s-a urcat lângă el, venind direct aici. Din fericire, am găsit un taxi, şoferului îndrugându-i o minciună…

— Tipul cum arată?

— Înalt, solid, cu mustaţă.

— Altfel spus, aidoma câtorva mii de tunisieni. Maşina este în parcare?

— Da!

— Arată-mi-o şi mie. Te rog.

Ieşiră, iar femeia îl conduse pe Malko la un Peugeot 504 cenuşiu, cu numere de înmatriculare de Tunis. Malko notă numărul.

— Bine! Să mergem acum la masă, spuse el mai liniştit.

Chelnerii se năpustiră asupra lor precum lupii asupra prăzii. Malko îi reperă imediat pe Tourya şi pe mustăcios. Aceştia se ţineau de mână, instalaţi la o masă aproape de terasă, aparent în plin flirt Malko şi Cathy luară loc în celălalt capăt al sufrageriei. Americana era surescitată şi abia se abţinea să nu stea cu ochii pe ei. Cel puţin după nume, bucătăria era franţuzească.

Malko ceru o salată a la Nisa şi un peşte la grătar. Înfometaţi de Ramadan, câteva familii de arabi înfulecau în jurul lor, oprindu-se numai când dădeau de faţa de masă. Malko era uluit. Probabil că stewardesa libiană povestise vreo minciună gogonată colegilor de echipaj pentru a putea să se întâlnească cu amantul ei. Părea total destinsă, îndrăgostită, sorbindu-l din ochi pe mustăciosul care vorbea fără încetare, punctând discursul cu gesturi largi. Acesta avea ochii bulbucaţi ca de broască şi un nas borcănat, ceea ce-i conferea o imagine departe de cea a unui Adonis.

O jumătate de oră mai târziu, cavalerul pocni din degete şi ceru nota de plată. Malko era tocmai pe punctul de a ataca peştele. Dacă s-ar fi ridicat imediat, abandonând mâncarea, ar fi devenit suspecţi. Tourya se ridicase deja. Malko aşteptă ca ei să se facă nevăzuţi pe scări, apoi se adresă Cathyei:

— Mergeţi acolo să fiţi prima şi supravegheaţi parcarea! Vedeţi în ce direcţie pleacă.

Tânăra coborî la rândul ei, iar Malko îl chemă imediat pe şeful de sală.

— Trebuie să merg la aeroport pentru a căuta un prieten. Faceţi nota, vă rog!

Nu primise încă nota de plată atunci când Cathy reveni gâfâind:

— Au luat maşina şi au plecat imediat.

Malko putu în sfârşit să plătească, apoi se duseră în parcare. Era indispus din cauza acestui contratimp. Desigur, urma să o

găsească pe libiana la *International* şi datorită numărului de înmatriculare al maşinii – evident, dacă nu era fals – va putea afla cine este mustăciosul.

Malko se angajă pe serpentinele care duceau la drumul de-a lungul coastei spre Sidi-Bou-Said, căutând să îi repereze pe Tourya şi pe însoţitorul ei. După cină, ei nu se puteau dedica decât dansului sau sexului, afară de cazul în care mustăciosul nu ar fi făcut altceva decât să o conducă cuminte la hotel.

— Pe unde o fi vreo discotecă? întrebă Malko.

— În subsolul *Internaţionalului*, răspunse Cathy Miller. Cred, însă, că acolo este foarte cald, în afară de asta existând Baraka, la Sidi-Bou-Said, nu departe de aici. Soţul meu a fost la post aici timp de un an, înainte de a merge la Tripoli.

— Să mergem acolo, propuse Malko.

Nu mai departe de trei kilometri, zări aşezată nu departe de drum o firmă semănând cu o cupolă de circ, spre care ducea un drum desfundat. Era un complex de plăceri, cu un restaurant în aer liber, buticuri, totul înecat într-o muzică pop tunătoare. În faţă erau aliniate circa o sută de maşini. Câteva familii luau cina afară, în linişte. Nici urmă de Tourya. Călăuzit de muzică, Malko pătrunse în discotecă. În mod bizar, aceasta era amenajată în gen salon western, cu un car atârnat de plafon, pe pereţi având vechi postere care redau imagini din cucerirea vestului. Ringul de dans, dominat de cabina DJ-ului, era aproape gol. Obscuritatea aproape totală care domnea în discotecă, permitea unor cupluri, să flirteze ferite de ochii indiscreţi. Malko scrută penumbra, dar nu îi zări pe cei doi presupuşi amorezi. Un chelner îi condusese deja la o masă şi fură nevoiţi să se aşeze. Cathy Miller părea încântată şi începuse să se legene în ritmul muzicii. Nişte tinere tunisiene îmbrăcate foarte sexi trecură pe lângă masa lor. Malko urmări cu privirea o superbă creatură nordică, ale cărei interminabile coapse bronzate ieşeau dintr-un şort alb. Fesele ei se mişcau lent, ca şi cum ar fi făcut sex în timp ce dansa.

— Dansăm? propuse Cathy Miller.

— De ce nu?

Se apropiară de ring iar Cathy începu să se onduleze în toate direcţiile, la un metru depărtare de Malko, invitându-l pe acesta în mod vizibil să se arunce asupra ei. El continua să se gândească la Tourya, furios că se lăsase păcălit.

Dintr-o dată, la intrare îşi făcu apariţia un cuplu. În mod

automat Malko îi văzu şi fu cât pe aci să se oprească din dans. Aceştia erau Tourya şi mustăciosul ei însoţitor. Oare de unde apăruseră? Poate fuseseră să bea ceva într-una din multele cafenele din Sidi-Bou-Said. În ori ce caz, ei nu se ascundeau.

Chelnerul îi conduse chiar la masa vecină cu cea a lui Malko şi Cathy Miller. Din fericire, era întuneric. Tânăra americană îi zărise la rândul ei. Se apropie de Malko cuprinzându-l cu braţele.

— Ce facem?

— Nimic, spuse el. Dansăm.

Treizeci de secunde mai târziu, mustăciosul se răsucea alături de el, dansând cu ochii peste cap în faţa Touryei care tocmai efectua un dans din buric, cu pieptul scos afară, pe muzica lui Pink Floyd. Malko i-ar fi putut pipăi.

Luând-o pe Cathy de mână, ei merse să se aşeze. Discoteca se umplea. La rândul lor, Tourya şi mustăciosul se întoarseră la masă. În ciuda întunericului, el avea impresia că Tourya se uita curioasă la el. Se grăbi să o îmbrăţişeze pe Cathy, care îl sărută şoptindu-i la ureche:

— Ne ducem acasă?

Era nesătulă. Sub masă, bazinul ei oscila în mişcări imperceptibile, dovedindu-i nerăbdarea. Lângă ei, perechea pe care o urmăreau discuta în şoaptă în arabă. Dintr-o dată mustăciosul, dorind să îşi schimbe locul, se lovi involuntar de Malko. El se întoarse cu un surâs de scuze, iar Malko îi înapoie surâsul intrigat. Simţise un obiect dur lovindu-i coapsa. Mustăciosul purta o armă sub cămaşă, ceea ce putea să însemne mai multe lucruri: fie acesta era gangster, fie un agent al vreunui serviciu, fie membru al serviciilor de securitate tunisiene, fapt care ar explica relaxarea lui. Rareori, un adevărat agent al poliţiei secrete se plimbă într-un loc public înarmat fără un motiv serios. Dacă însă ar fi un agent tunisian, ce caută cu Tourya? Misterul devenea tot mai de nepătruns.

Malko comandă din nou, serata continuând. Cei doi dansau, beau, flirtau, totul într-o căldură de nesuportat.

Dansul Touryei şi al mustăciosului devenea tot mai lasciv. Libiana se comporta atât de senzual, încât dacă ar fi văzut-o Khomeini ar fi lapidat-o imediat. Mustăciosul îi ţinea fesele în mâini cu neruşinare. Inevitabilul se produse. Tot răsucindu-se spre a-şi ascunde erecţia evidentă, ei sfârşi prin a părăsi discoteca, luându-şi prada cu el.

Malko aşteptă ca ei să dispară, pentru a plăti consumaţia, apoi

porni spre parcare pe ieşirea care ducea spre restaurantul în aer liber. Era foarte riscant să plece imediat după cei doi pe acel drum îngust şi pustiu, aşa că îi lăsă să ia un oarecare avans. Când ajunseră în parcare, stopurile maşinii urmărite hurducăiau pe făgaşuri. Malko porni la rândul său, păstrând o distanţă suficientă. Peugeotul o luă la dreapta spre Cartagina. Pe drumul spre litoral circulaţia era mai intensă, aşa că Malko acceleră pentru a nu îi pierde. Trebui să se oprească totuşi la intersecţie, când ajunseră la drumul Sidi-Bou-Said – Cartagina. Maşina pe care o urmăreau dispăruse. Căutarea era inutilă, aşa că nu le mai rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă la *Hilton.* Tourya Soltane, în mod normal, urma să plece cu zborul regulat spre Tripoli a doua zi de dimineaţă la ora şapte şi treizeci. El urma să o verifice. Când ajunseră la hotel, trebui să mai aştepte pentru a-şi regăsi pulsul normal. Cathy Miller fusese atât de activă cu gura şi cu mâinile încât era să îl facă să ejaculeze în faţa ambasadei chineze, cu uriaşa ei antenă parabolică în formă de umbrelă.

Cei câţiva mustăcioşi care mai populau holul hotelului la acea oră, se uitară după ea cu priviri lacome. Abia ajunsă în cameră, ea se dezbrăcă de rochie şi îngenunche pe pat în faţa lui Malko. Îşi cuprinse sânii cu ambele mâini, se apropie de Malko şi îl cuprinse între ei, totul petrecându-se fără a-l scăpa din priviri.

Această frecare de pielea mătăsoasă îi provoca o senzaţie extraordinară. Atunci când ea simţi că este aproape să ejaculeze, se aplecă luându-i sexul în gură până la omuşor.

Abia trezit, Malko traversă parcarea încă pustie a *Hiltonului.* Cathy Miller, cu ardoarea tinereţii ei, storsese din Malko ultimul strop de erotism.

Aleile parcului Belvedere fură coborâte în plină viteză. Malko hotărâse să meargă direct la aeroport, căci bulevardul Habib Bourguiba, la această oră matinală, nu îi oferea nici un adăpost. Pătrunse în aeroport al cărui hol era invadat de o mulţime de tineri care debarcaseră dintr-un zbor Air France. La 1510 franci dus-întors – tariful de vacanţă – soarele tunisian era la dispoziţia burselor cele mai modeste. Echipajele soseau la aeroport întotdeauna cu o oră mai devreme de decolare iar acum era ora 6 şi jumătate.

Cinci minute mai târziu, de la înălţimea galeriei de la primul etaj, Malko zări echipajul libian. Ei coborâră scara înaltă fără grabă. În faţă erau cei trei bărbaţi, urmăriţi de stewardese.

Sprijinit de balustradă, Malko îi văzu urcând din faţă. Ei

discutau între ei. Unul dintre bărbaţi se întoarse spre fete şi strigă ceva, apoi trecură prin faţa lui şi o luară la stânga spre ghişeul poliţiei rezervat echipajelor.

Malko se concentră asupra femeilor. Prima trecu prin faţa lui urmată de a doua. Nici una nu era cea aşteptată. Nici a treia, Malko avu o ezitare în ceea ce o priveşte pe a patra, căci mergea cu capul plecat. După o clipă fu mascată de un pasager, însă când se apropie la mai puţin de o sută de metri şi avu posibilitatea să o vadă şi din profil, fu sigur că nu este Tourya. Încă şocat de surpriza avută, se uită după libieni cum dispar în zona de control vamal.

Ce se putuse oare întâmpla? Era sigur că văzuse bine. Coborî scările în fugă până la biroul lui Libyan Airlines, unde era o coadă de pasageri zgomotoşi. El reuşi să atragă atenţia unei funcţionare pe care o întrebă:

— Mai este vreun zbor astăzi?

— Nu, domnule, spuse ea. Nimic, până mâine...

Unde dispăruse Tourya?

Alergă la o cabină telefonică şi formă numărul *Internaţionalului,* apoi ceru cu Miss Seltane. Auzi mai multe sonerii şi în final, centralista îl întrebă:

— Este stewardesa de la Libyan Airlines?

— Da!

— A plecat în urmă cu câteva clipe. Camera ei nu mai răspunde. Centralista nu avea nici un interes să îl mintă. Cum nu exista decât un echipaj Libyan Airlines, însemna că Tourya dispăruse pe drumul între *International* şi aeroport, sau poate, ea nu se întorsese la hotel în seara precedentă. Totuşi, existau patru stewardese, deci ea nu se pierduse, pur şi simplu. Trebuia să existe o explicaţie. După ce bău două cafele, Malko se îndreptă spre piaţa Pasteur. De acum el nu mai putea continua să investigheze această afacere fără asistenţă tunisiană.

*

* *

Richard Bubble, după o partidă matinală de tenis, părea destul de obosit. El ascultă povestea lui Malko cu un amestec de uimire şi plictiseală.

— V-am spus că ar fi trebuit să-i prevenim pe tunisieni, remarcă el. Acum sunt pus într-o situaţie delicată faţă de generalul Marchana. O să mă ia drept un tâmpit.

— Puneţi totul în spinarea mea, spuse Malko eroic.

— Bine, oftă americanul. Mă duc să îi fac o vizită la biroul său, după şedinţa de la ora zece. Reveniţi în jurul prânzului să vedem cum acţionăm în continuare. Sper să nu se supere pentru că i-am ascuns toată povestea asta din capul locului.

— Dumneavoastră aţi fost cel care nu dorea să pătăm memoria lui Ian Parker. Nu îmi puneţi mie în cârcă toate păcatele lui Israel. Este deja prea mult, spuse Malko pe un ton ambiguu.

Malko plecă la hotel pentru a se schimba. Cathy Miller dormea în poziţia în care o lăsase, pe burtă, oferind privirii sale o crupă cambrată şi cărnoasă. Din păcate, el avea acum alte preocupări. Făcându-şi un duş, se întreba ce vor mai găsi tunisienii.

*

* *

Peste două ore el era din nou în piaţa Pasteur. Richard Bubble era în biroul său, lac de transpiraţie, instalaţia de aer condiţionat fiind defectă. Îi arătă lui Malko două fişe întocmite de poliţie.

— L-am vizitat pe Marchana. Nu s-a arătat prea supărat şi a acţionat foarte repede, iată fişele de intrare şi ieşire din Tunisia semnate de Tourya Soltane. Conform poliţiei tunisiene a aerului, ea totuşi a plecat în dimineaţa aceasta.

— Este imposibil, spuse Malko.

Americanul îşi permise să surâdă.

— Ştiu! În orice caz, cineva a plecat folosind paşaportul ei. În cazul echipajului lor, nu se verifică fotografiile, situaţie în care o altă fată a putut pleca în locul ei.

— Aceasta presupune complicitatea echipajului…

— Desigur. Dar dacă această Tourya este ceea ce noi bănuim, ea se bucură de sprijinul serviciilor libiene. Acestea au putere deplină.

— În acest caz ea ar avea un adăpost în Tunisia, nişte complici şi o întreagă infrastructură.

— Da. Asta presupune o foarte serioasă afacere. Ar trebui aflat de ce a acţionat în felul acesta…

— Din cauza mea, spuse Malko. Ea m-a reperat la hotel şi pe urmă la discotecă. În consecinţă, a procedat cât se poate de repede la soluţia de a dispărea. Ca o adevărată profesionistă. Ar trebui să aflăm dacă urmează să părăsească Tunisia clandestin sau dacă este obligată să rămână aici. Personal optez pentru ultima variantă.

— Ceea ce nu ar fi prea vesel.

— Ne mai rămâne mustăciosul, spuse Malko. Îl pot recunoaşte

şi am numărul maşinii sale. Marchana îl va găsi foarte repede.

— Aceste lucruri deja i le-am adus la cunoştinţă. Generalul mă va căuta imediat ce se vor termina cercetările administrative. Sunt însă aproape sigur că numărul este fals.

— Să nu fim atât de pesimişti. Asta aduce ghinion, spuse Malko. Apropo! Cathy Miller mai rămâne în Tunis? Mi-a fost foarte utilă.

— Ea mi-a cerut permisiunea de a mai rămâne câteva zile iar eu am acceptat. Cred că are probleme cu soţul ei. Puteţi să o folosiţi în continuare pentru misiuni care nu comportă risc.

*

* *

Malko era pe punctul să-şi stoarcă cămaşa când intră în holul hotelului. Crezu că are o vedenie, ceea ce nu era de mirare pe căldura aceea care domnea în Tunis. Tourya Soltane era aşezată într-un fotoliu la intrarea barului, picior peste picior, cu privirea fixată asupra intrării. Ea păru să nu îl bage în seamă iar *el,* la rându-i, se îndreptă spre recepţie ca pentru a-şi lua cheia camerei, de parcă nu i-ar fi remarcat prezenţa. Era complet uluit. Oare ce însemna prezenţa acesteia în hotelul lui? Nu putea fi o coincidenţă sub nici o formă. În afară de asta, nu se ascundea. Mustăcioşii de la Liga Arabă îi aruncau priviri lacome. Ce aştepta ea?

Abia se scursese jumătate de zi de când dispăruse. El se duse la colţul în care se găseau cabinele telefonice. Ridică receptorul cerând centralistei numărul generalului Marchana, de la Ministerul Apărării.

— Grăbiţi-vă, spuse el. Este urgent.

O văzu pe Tourya dispărând pe uşa care dădea în exterior.

Abandonând telefonul, el plecă repede în urmărirea ei. Dispăruse din nou, dar el o zări urcând în autobuzul care asigura legătura între hotel şi oraş, care tocmai pleca.

Se duse repede la maşină şi nu-i fu greu să ajungă autobuzul pe serpentinele de la Belvedere. Prima staţie era în colţul bulevardelor Taieb Mhiri şi Lesseps.

Tourya coborî şi se îndreptă spre o altă staţie de autobuz. Malko parcă mai departe. După zece minute apăru un alt autobuz, în care tânăra libiană se urcă. Malko continuă urmărirea. Autobuzul urcă pe bulevardul Lesseps, care înconjura Belvedere, apoi coborî pe partea cealaltă spre El Menzah, un microcartier în creştere, în faţa colinei Mutuelle Ville, un fel de

supercartier alcătuit din turnuri şi blocuri cenuşii, împănate cu nişte case particulare albe în formă de cuburi, totul construit pe nişte coline goale ca-n palmă. Pentru că acest monstru creştea mereu din cauză că burghezia tunisiană se mărea fără încetare, se adăugau alte numere. La început fusese El Menzah 1, apoi 2. Exista acum 7 şi numărul lor creştea în continuare.

Autobuzul se târa pe strada toropită de căldură. Trei kilometri mai departe, Tourya Soltane coborî la intersecţia cu bulevardul Tohar Ben Achour cu o stradă ducând spre El Menzah 5, compus din turnuri înalte, de culoarea argilei, plantate haotic în pustiu. Spaţiul verde de alături părea de mărimea unei batiste.

Malko o lăsă pe libiană să ajungă la primele case înainte de a porni şi el. Aparent, persoana cu care trebuia să se întâlnească nu se prezentase şi astfel, poate el va putea descoperi ascunzătoarea ei. Afară de cazul în care nu îi va întinde o cursă. Din păcate nu exista în apropiere nici un telefon public, iar el nu-şi putea permite să o scape din ochi pe Tourya. Femeia o luă pe o stradă desfundată care deservea cinci blocuri, apoi pătrunse în cel de al doilea. Malko îşi parcă maşina şi plecă pe jos. Când intră în hol, Tourya dispăruse. Urmări din ochi afişajul ascensorului care ca prin minune funcţiona.

Acesta se opri la etajul şaisprezece. Era inutil să verifice etichetele de la cutiile poştale, căci acestea nu existau. Malko aşteptă să coboare ascensorul şi se urcă la rându-i, apăsând pe butonul de la etajul aflat, foarte decis. Dintr-o dată regretă că nu este înarmat. Pistoletul său extraplat rămăsese la hotel, în fundul dublu al valizei Samsonite. Nu îl folosea decât în cazuri de strictă necesitate. Din păcate, de cele mai multe ori învăţase să aprecieze prea târziu aceste situaţii…

Cabina se opri cu un zgomot lugubru iar Malko se grăbi să iasă de acolo. Renovarea era o noţiune abia cunoscută în ţările arabe. Un hol cu pereţii verzui deservea vreo douăzeci de apartamente. Porni la nimereală spre fundul culoarului. O fereastră mare permitea să se zărească deşertul.

În spatele lui se auzi un scârţâit. Malko se întoarse. Se deschise o uşă în cadrul căreia apăru Tourya. Femeia surâdea, cu mâinile în şolduri. Din colţul culoarului apărură în faţa lui Malko două siluete aproape identice, zdrahoni cu capetele rase, mustăcioşi, cu ochii negri, îmbrăcaţi cu blugi şi tricouri. Fiecare avea câte un pumnal în mână. Tourya se mişcă încet, dar în mâna ei dreaptă apăru un revolver cu amortizor de zgomot,

armă pe care o ţinea îndreptată spre Malko. În acelaşi timp unul dintre noii veniţi se deplasă rapid spre Malko punându-i vârful stiletului între coaste, cu mâna cealaltă făcând o fixare pe gâtul lui.

Totul durase doar câteva secunde.

Acum, el se întreba de ce adversarul său nu îi străpungea inima, înţelese însă repede care era intenţia lor. Al doilea uriaş deschisese deja fereastra. Un val de aer fierbinte pătrunse pe culoar. Malko nu avu timpul necesar pentru a acţiona. Cel care deschisese geamul se repezi la gambele lui ridicându-l de la pământ. Primul băgă pumnalul în teacă, apoi îl imobiliză pe Malko sugrumându-l şi trăgându-i bustul spre deschizătură, ridicându-i corpul la nivelul geamului deschis. Auzi în spate un ordin de la libiană. Nu era nevoie de traduceri. Cei doi voiau să îl arunce de la etajul şaisprezece.

Capitolul VII

O mână îi astupă gura cu brutalitate în momentul în care Malko încercă să strige după ajutor. Din toate puterile încercă să se ţină de rama ferestrei deschise, dar unul dintre agresori îi dădu o lovitură puternică peste încheietură; apoi strigă camaradului său:

— Fissa![4]

Cu corpul pe jumătate suspendat în vid, Malko zări cu şaisprezece etaje mai jos parcarea de care urma să se strivească. Cu inima bătându-i puternic, încercă să se opună, în mod inexorabil fiind însă împins spre exterior. Picioarele sale se destinseră, însă adversarul era prea greu pentru a se dezechilibra. Muşcă mâna care-i acoperea faţa şi auzi un strigăt de durere.

Doar cu mâna dreaptă agăţată de mânerul geamului mai păstra controlul pentru a nu cădea în gol.

Auzi un foc de armă pe culoar. Capul fiind în exterior nu putu să vadă ce se petrecea pe culoar dar cele două mâini care îi imobilizau picioarele slăbiră priza.

Partea inferioară a corpului recăzu în interiorul clădirii. Se auzi un al doilea foc. Apoi succesiv, mai multe, de la diverse tipuri de arme:

Mâna care îi astupa gura slăbi strânsoarea, proprietarul acesteia scoţând un urlet de durere. Malko rămase câteva secunde în echilibru, cu spatele îndoit pe pervazul geamului, după care reuşi să se redreseze căzând în patru labe pe culoar, fapt care probabil îi salvă viaţa. Avu timpul să îl vadă pe cel care îl salvase, cu spatele la zid şi cu un mare revolver în mână, apoi trei bărbaţi în faţa lui, dintre care unul înarmat cu un pistol automat scurt. Se porni un scurt schimb de focuri, agresorul lui fiind strivit de perete la impactul proiectilelor. El apăsă pe trăgaciul armei sale o dată, apoi cu ochii deja ficşi, se prăbuşi lângă Malko, aproape de corpul camaradului său. Malko auzi alte focuri de armă! Nişte interjecţii în arabă şi ţipete. Unul dintre noii. Veniţi se năpusti spre geamul încă deschis şi aplecându-se în exterior începu să strige către un interlocutor invizibil.

[4] Repede! (n.a.).

Malko se ridică. Civilul cu pistolul automat se apropie de el, întrebându-l într-o engleză cu puternic accent străin:

— *Are you OK?* Nu sunteţi rănit?

— Sunt bine, răspunse Malko. Dumneavoastră aţi văzut-o pe fată?

— *She killed our friend...*[5]

Malko zări un corp prin uşa de la scara de serviciu, de unde apăruse Tourya, un tunisian cu părul gras care mai strângea încă în mână crosa unui pistolet. Acesta primise un glonţ în mijlocul frunţii, părând că are un al treilea ochi roşietic. Din zona ascensorului se auziră nişte ţipete, Malko împreună cu salvatorii săi îndreptându-se repede spre într-acolo. Nişte civili înconjurau un bărbat lungit pe spate, cu nările subţiri, alb ca o bucată de cretă, cu ochii daţi deja peste cap. Într-un potop de cuvinte în arabă, Malko sesiză cuvântul Kahba (cocotă).

Încă o ispravă a Touryei.

Unul dintre bărbaţi se apropie de el spunând într-o excelentă limbă franceză:

— Sunt colonelul Tahar Houssine, adjunctul generalului Marchana. V-am urmărit de la *Hilton* şi cred că am intervenit la timp. Din păcate oamenii mei au fost surprinşi de viteza cu care lucrează aceşti teroriști. De altfel, ei nu credeau că ea va reacţiona cu atâta brutalitate, nebănuind nici prezenţa celor doi complici. Femeia a profitat de confuzia creată pentru a-l omorî pe cel care îi ceruse să îi predea arma, ucigând apoi cu sânge rece pe cel care încerca să o împiedice să ia ascensorul. Ea a putut totuşi să fugă şi avea jos şi o maşină. Oricum, am prevenit toate unităţile de poliţie să supravegheze toate ieşirile din Tunis.

Malko ştia din experienţă că această acţiune nu va avea nici un rezultat.

— Cine sunt aceştia doi? întrebă el. Cei doi care au vrut să mă arunce pe geam.

— Nu ştim încă, mărturisi ofiţerul. Cei doi aveau acte false. Cred că va trebui să mergeţi cu noi. Generalul va fi bucuros să vă vadă.

Acesta era un ordin. Coborâră cu ascensorul. Un grup de gură cască asaltaseră deja intrarea imobilului. Malko se urcă împreună cu colonelul Houssine într-un Golf kaki, condus de un soldat, în timp ce un poliţist conducea maşina lui. Nu îşi putea reveni din

[5] Ea l-a omorât pe unul dintre ai noştri... (n.a.).

surpriza cauzată de facilitatea şi îndrăzneala cu care Tourya Soltane încercase să îl suprime.

*

* *

— V-am pus sub supraveghere încă din dimineaţa aceasta, îi comunică lui Malko generalul Marchana surâzând. Încă din seara în care ne-am cunoscut, m-am gândit că aţi venit pentru a instrumenta afacerea Ian Parker. Aţi avut noroc că oamenii mei au ajuns la timp.

Malko nu putea susţine contrariul. Birourile şefului Serviciilor de informaţii tunisiene se găseau la ultimul etaj al Ministerului Apărării Naţionale, având pe perete o imensă fotografie a lui Habib Bourguiba.

— Ce v-a făcut să credeţi că sunt la Tunis pentru Ian Parker? întrebă Malko.

Ochii generalului clipiră în spatele ochelarilor lui de baga.

— Uciderea lui Parker nu a trecut neobservată serviciului nostru. Eu nu am crezut niciodată într-un accident sau o istorie pasională, dar cum americanii nu doreau să spună mai mult... Sosirea dumneavoastră mi-a confirmat însă bănuielile: prietenii mei americani erau pe o pistă politică. Trebuie să mărturisesc că dumneavoastră aţi lucrat repede şi bine. Nouă nu ne-ar fi dat prin cap să legăm această stewardesă libiană de crimă. Nu m-a mirat de loc azi dimineaţă povestirea lui Richard Bubble, care mi-a cerut colaborarea în identificarea însoţitorului Touryei Soltane.

Oftă discret apoi continuă:

— Evident, este regretabil că nu aţi beneficiat de un dispozitiv de protecţie aseară. Libiana nu ar mai fi putut să vă fileze, sau, în sfârşit...

Prin faţa ochilor lui Malko trecu un înger în zbor greoi. El preferă să nu răspundă.

De altfel, schimbă imediat subiectul.

— Aveţi idee motivul pentru care a vrut să vă omoare?

— A vrut să câştige timp, spuse Malko. Ea m-a reperat şi m-a urmărit. Asta înseamnă că dispune aici de o infrastructură şi că trebuie să rămână în Tunisia, altfel ar fi plecat imediat după comiterea asasinatului.

Generalul Marchana asculta jucându-se cu un breloc din chihlimbar.

— Sunt de acord, spuse el. Este extrem de periculoasă. Felul în care a aranjat capcana în care aţi căzut, o dovedeşte. Venirea

ei la *Hilton.* Deşi se ştia urmărită… Nu cred că Tourya Soltane este numele ei adevărat. De altfel…

— De ce?

— Noi îi filtrăm pe toţi libienii care vin în mod regulat în Tunisia şi avem lista tuturor „amazoanelor” lui Kadhafi, aşa încât am fi reperat-o imediat. Acum trebuie să aflăm cu orice preţ de ce este ea în Tunis.

— Ştiţi de ce a ales imobilul din El Menzah?

— Nu încă. Am cerut anchetarea tuturor locatarilor cu colaborarea Ministerului de Interne. În mod sigur trebuie să existe un motiv, iar dacă îl vom afla, vom avea o pistă.

— Dar maşina cu care ea a fugit?

— Numărul este fals şi probabil că maşina a fost deja abandonată.

Îşi privi ceasul.

— Trebuie să merg la spital pentru a-l vizita pe locotenentul care a fost grav rănit. L-am rugat pe domnul Bubble să binevoiască a mă primi în jurul orei trei. Sper ca până atunci să deţin şi alte informaţii.

— Iar omul care o însoţea aseară? Aţi putut identifica proprietarul maşinii pe care o conducea?

Malko se aştepta ca generalul să-i spună că numărul era fals, însă tunisianul zâmbi cu şiretenie şi spuse:

— Proprietarul vehiculului a fost identificat. Este vorba de Ministerul de Interne Tunisian…

Malko îl privi perplex:

— Dar cel care conducea maşina?

Generalul se ridică:

— Încă nu-i ştim numele. Vehiculul putea fi furat. Vom afla foarte repede cărui serviciu îi aparţinea.

Era efectiv o mare surpriză.

În timp ce era condus de general spre ascensor, Malko avea aceeaşi senzaţie pe care o încerca de fiecare dată când scăpa de la moarte: o poftă nebună de a face sex. Nădăjduia s-o găsească pe Cathy Miller, sperând că aceasta nu fusese răpită de unul dintre saudiţii de la Hilton.

*

* *

Despre atmosfera din biroul lui Richard Bubble nu se putea spune că era veselă. Generalul Marchana era deja acolo. În faţa unei ceşti de ceai, atunci când Malko pătrunse în biroul şefului

staţie CIA Telefonul care suna îl cruţă pe Malko de nişte comentarii probabil amare.

Richard Bubble îi întinse imediat receptorul generalului, servindu-i apoi lui Malko o cană cu băutură fierbinte.

— Este pentru dumneavoastră, domnule general…

Tunisianul luă receptorul şi ascultă luând notiţe. Închise în momentul în care Malko se întreba dacă să scuipe ceaiul de mentă fierbinte sau să-şi opărească gâtul.

— Am reuşit să-i identificăm pe agresorii dumneavoastră, datorită unor elemente. Aceştia sunt tunisieni din opoziţie, care au fugit de mult în Libia, fiind antrenaţi de serviciile libiene din Tripoli. Ei fac parte dintr-un comando de şase oameni interceptaţi cu cincisprezece zile în urmă în sud, la Sbikha, aproape de frontiera cu Algeria, de către o patrulă militară. Cei patru colegi ai lor au fost ucişi şi noi credem că au traversat frontiera în sens invers. Prezenţa lor la Tunis demonstrează că au avut complici care i-au ajutat să treacă de barajele rutiere, le-au dat bani, acte, adăpost. Va trebui să le reconstruim itinerariul.

— Faptul că au venit din Libia explică legătura Touryei cu ei. De ce însă au trecut frontiera algeriană?

Generalul Marchana surâse amuzat.

— Acolo terenul se pretează mult mai mult. Serviciile algeriene le desăvârşesc antrenamentul jurând pe Allah că nu au habar de ce s-a întâmplat. Acesta este un nou element neliniştitor.

Bubble asculta mut ca un peşte.

Malko puse întrebarea care îi stătea pe buze:

— Aţi aflat cine conducea Peugeot-ul 504?

Generalul îi aruncă o privire pătrunzătoare, spunându-i cu voce uniformă:

— O vom afla cu ajutorul dumneavoastră. Vehiculul nu a fost furat. El a fost afectat unui grup de funcţionari din Ministerul de Interne care se ocupă de protecţia preşedintelui Bourguiba…

Se lăsă o linişte de mormânt.

Generalul se aplecă şi luă servieta aflată la picioarele sale. Din aceasta extrase un pachet de fotografii pe care îl puse pe biroul americanului.

— Iată fotografiile acelor funcţionari, spuse el. Dacă domnul Linge ar dori să încerce a-l recunoaşte pe bărbatul pe care l-a văzut împreună cu Tourya Soltane…

Vorbea o engleză cu un puternic accent străin, dar franceza sa

era impecabilă. Malko, împrospătat după o întâlnire tete-a-tete cu Cathy, bău ultima gură de ceai după care se îndreptă spre birou.

Examină teancul format din vreo douăzeci de clişee. Acesta nu era genul de informaţii care se dezvăluia unui serviciu străin, chiar aliat fiind…

La prima vedere, lui îi păru că toţi aceşti arabi semănau între ei. Mustaţa părea să fie semnul distinctiv al agentului, împreună cu sprâncenele dese şi părul scurt. El era ameţit.

Unele dintre fotografii erau neclare, altele retuşate din cochetărie. Se apropia de sfârşitul teancului atunci când îl recunoscu pe amantul Touryei.

Se aplecă atent asupra fotografiei, temându-se să nu fie victima unei confuzii, dar erau întrunite toate elementele: mustaţa lăsată în jos, ochii mari bulbucaţi, nasul puţin turtit.

Scoase fotografia din teanc şi o arătă generalului.

— Sunt aproape sigur că aceasta este persoana.

Tunisianul întoarse fotografia, citi legenda în limba arabă, apoi spuse:

— Acest bărbat se numeşte Mansour Kbaleb. Este funcţionar în Ministerul de Interne, cu grad de inspector divizionar şi de trei ani este ataşat secţiei însărcinate cu protecţia personalităţilor. Voi verifica împreună cu omologul meu de la Interne.

El luă telefonul şi formă un număr. După o convorbire lungă, închise şi, cu un gest mecanic, ridică ochelarii cu rama de baga, fără a-şi ascunde surprinderea.

Richard Bubble şi Malko aşteptau tensionaţi.

— Mansour Khaleb, spuse tunisianul, este însărcinat cu protecţia personală a preşedintelui Bourguiba. El se află la Palatul Cartagina. Malko câştigase pot-ul iar Tourya Soltane, agent libian, nu-şi pierdea timpul în Tunisia.

Spectrul preşedintelui Sadat traversă camera şi se depărtă discret.

Malko îşi permise să rupă tăcerea.

— Cred că am sosit la timp…

— Această Tourya este în continuare la Tunis, remarcă Richard Bubble. El ştie probabil unde se ascunde aceasta.

Generalul Marchana se ridicase deja.

— Mă veţi însoţi la Cartagina. Am dat ordinele necesare pentru a fi împiedicat să plece. El este acum de serviciu.

*

* *

Ofiţerul Gărzii Naţionale, în uniformă gri, cu caschetă înaltă bleu, îl introduse în birou pe Mansour Khaleb, care înaintă cu un surâs cuceritor şi un uşor balans al umerilor, amintind de anumite maimuţe de talie mare.

În mod normal, acest birou era afectat postului de pază al „gorilelor” lui Bourguiba. Mansour Khaleb se opri descumpănit în faţa generalului şi a celor doi străini. Nu i se spusese cine îl căuta.

Marchana îl apostrofă în limba arabă, cu faţa severă, fără a-i întinde mâna. Richard Bubble îi aruncă o privire cu care de obicei te uiţi la şerpii ţinuţi în colivii din sticlă la grădinile zoologice.

Faţa gorilei păru că se descompune iar mustăţile îi căzură aidoma urechilor unui coker. Bâlbâi câteva cuvinte, după care băgă mâna sub bluză de unde scoase un revolver automat pe care, ţinându-l de ţeavă, i-l întinse generalului Marchana. Mâinile începură să-i tremure, iar umerii încovoiaţi dădeau impresia că a îmbătrânit dintr-o dată cu zece ani.

Era imaginea personificată a dizolvării:

— El vorbeşte franceza, anunţă generalul tunisian. Doriţi să-l interoghez în această limbă?

— Este perfect, spuse Malko. Amândoi vorbim această limbă.

Richard Bubble aprobă în tăcere.

Efectiv, gorilei îi tremurau genunchii, uitându-se alternativ la cei trei bărbaţi.

— Ce am făcut, domnule general?

Marchana îl întrebă direct:

— Cunoşti o femeie cu numele Tourya?

Tunisianul înghiţi de mai multe ori în sec, păli şi spuse un „da” imperceptibil…

Nemilos, Marchana continuă:

— Ai idee cine este această femeie?

— O stewardesă libiană, bâlbâi gorila.

Generalul îl fulgeră cu privirea:

— I-ai anunţat pe şefii tăi că frecventezi o cocotă libiană?

Mustăciosul copleşit lăsă capul jos. Imediat generalul îi aduse la cunoştinţă ultima acuzaţie:

— Stewardesa ta este o teroristă, explodă el. Ea a ucis un diplomat american şi probabil că se pregătea să-l asasineze pe Comandantul Suprem cu complicitatea ta.

Ochii îi ieşeau din orbite.

De astă dată poliţistul tunisian începu să tremure, bâlbâind cuvinte fără sens. Lacrimi mari îi curgeau pe faţă şi nu reuşea să articuleze o frază coerentă. Probabil că urletele generalului se auzeau până la Tripoli.

El se apropie de gorilă. Îl apucă de păr şi îl trase spre el.

— Ştii ce pedeapsă te aşteaptă?

Namila dublă suspinele. Aparent ştia. Încercă să apuce mâna generalului care îl împinse dispreţuitor.

— O să ne spui tot adevărul. Poate vei beneficia de puţină clemenţă.

Şase gloanţe în loc de douăsprezece, îşi spuse Malko.

— Cum ai cunoscut-o?

— Acum două luni la Hotelul *International* mărturisi gorila. Mă dusesem să beau o bere cu nişte prieteni. Ea era împreună cu echipajul, mi-a surâs prima, a venit spre mine şi mi-a vorbit despre certitudinea că m-a mai văzut undeva, poate în avion. Eu am găsit că este foarte frumoasă şi eram încântat. Apoi a acceptat să ia cina cu mine.

— Şi după aceea? ţipă generalul.

— Am revăzut-o, murmură gorila coborând capul. Ea mi-a telefonat când a revenit la Tunis. Eram surprins. Credeam că m-a uitat. De data asta mi-a spus că poate rămâne cu mine două zile, datorită rotaţiei. Eu i-am propus să o duc la Hammamet, iar ea a fost de acord, după care…

— V-aţi culcat împreună, rânji generalul Marchana.

Celălalt păstră liniştea, copleşit de propria sa nebunie. Ochii îi înotau în lacrimi. Lui Malko îi era ruşine pentru el. Era evident că fusese manipulat de această superbă femeie. Una ca ea putea face să se caţere pe pereţi chiar şi un asemenea om cu mintea greoaie. Nemilos, ofiţerul superior continuă:

— Te-ai simţit bine, cel puţin? Te-ai uşurat?

Teribilă ruşine! Gorila nici măcar nu mai putea vorbi. Generalul îl lovi uşor cu piciorul peste tibie pentru a-l incita să vorbească. Restul povestirii fu spus printre suspine.

El o revăzuse pe Tourya şi era din ce în ce mai îndrăgostit. Plănuise să se ducă în vizită în Libia. Ea îl făcuse să îşi schimbe părerea. Nu trebuia să se afle de întâlnirile lor. Ea lua mereu măsuri de precauţie cu echipajul.

— Bietul imbecil! scandă generalul. Tot echipajul era implicat în combinaţie. Tu nu îi cunoşti pe libieni. De câte ori făcea amor cu tine, ea îşi cerea scuze colonelului că s-a lăsat sărutată de un

porc ca tine…

Limbajul fără perdea utilizat de general, părea să-l şocheze pe Richard Bubble… Copleşit, în cele din urmă, poliţistul sfârşi prin a spune:

— Domnule general, nu am făcut nimic rău. Nu ştiam cine este. Cu mine era blândă şi iubitoare…

Generalul îi aruncă o privire încruntată.

— Te-ai întrebat vreodată de ce se uită la unul ca tine?

Gorila plecă capul tulburată.

— Din cauza serviciului pe care îl ai, urlă generalul. Sau poate crezi că nu ştia că veghezi la viaţa Comandantului Suprem…

— Ba da! Ba da! bâlbâi vinovatul, i-am spus-o. Ea însă nu mi-a spus nimic în legătură cu asta. Îi era teamă pentru că purtam armă şi-mi cerea să o ascund când mă dezbrăcam.

— Biet inconştient! explodă Marchana. Cocota a ucis cu mâinile ei trei oameni, dintre care doi doar azi.

Aceasta fu deja prea mult pentru gorilă. El căzu în genunchi, apoi se rostogoli pe jos scoţând gemete scurte. Generalul îl ridică apucându-l de guler cu brutalitate:

— Tu înţelegi că fata asta s-a băgat pe sub pielea ta ca să afle secretele serviciului de pază al Comandantului Suprem? Ea vrea să comită un atentat…

— Un atentat! tresări mustăciosul. Niciodată eu…

Generalul se căută prin buzunare şi scoase poza Touryei în uniformă de gardian al revoluţiei, cu pistolul prins de coapsă şi cu pălăria ei marţială de junglă.

— Priveşte-ţi stewardesa!

Mustăciosul examină documentul, scoase un vaiet şi începu să îndruge cuvinte incoerente, aruncând fotografia. Cu ochii ieşiţi din orbite, sub privirea dispreţuitoare a ofiţerului superior, se repezi dintr-o dată la pistoletul pe care generalul îl aruncase pe masă, luându-l în mână. Aflat cel mai aproape, Malko se aruncă asupra lui dar acesta avea o forţă herculeană. Îşi băgă ţeava pistoletului în gură şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un declic slab şi împreună cu generalul venit în ajutor, reuşiră să-l dezarmeze. Braţul îi căzu de-a lungul corpului şi lacrimile continuau să-i curgă. Începu să tremure ca varga.

Marchana îi aruncă o privire dispreţuitoare:

— Nu eşti capabil nici să te sinucizi, măcar. De când nu ai mai folosit arma?

Poliţistul uitase să tragă piedica.

— De doi ani, mărturisi mustăciosul dintr-o suflare.

Cu el, Bourguiba era bine protejat. Malko nu-şi putea reveni…

Deodată generalul se schimbă la faţă, lucru de altfel obişnuit la arabi, îl apucă de umeri pe nenorocitul poliţist, spunându-i cu drăgălăşenie:

— Tu eşti un bun tunisian. Eu îţi înţeleg ruşinea şi te iert, dar trebuie să ne ajuţi s-o găsim pe această fată şi s-o vânăm.

Imediat, ca un actor de teatru, mustăciosul se schimbă. Furia făcu să îi strălucească ochii, strânse din pumni, arătându-şi dinţii aidoma unei fiare.

— Dacă o găsesc pe această căţea, îi voi scoate ochii, o să-i despic burta şi o să-i scot maţele, o să-i smulg inima…

El continua să supraliciteze. Generalul îl calmă printr-un gest.

— Spune-ne unde o putem găsi la Tunis.

Şocat, poliţistul îl privi fără a mai înţelege nimic.

— Ea nu mai este la Tunis. A plecat azi dimineaţă. Cum a putut ucide doi oameni astăzi?

— Unde te întâlneai cu ea în Tunis? Unde te culcai cu ea?

— Păi la mine acasă, spuse mustăciosul. După aceea ea se întorcea la hotel. În afară de mine, ea nu mai cunoştea pe nimeni…

Era atât de sincer încât provoca milă. Generalul îşi dădu seama de asta. Îl bătu peste obraz cu afecţiune.

— Bine, spuse el. Văd că ea nu avea încredere în tine. Acum o să-ţi povestesc ce a făcut…

El îi povesti totul. Ochii mustăciosului ieşeau din orbite, aflând o atare duplicitate. Fără să vrea, pumnii i se crispau. Nu şi-ar fi putut imagina aşa ceva. Categoric că nu se va mai încurca cu o necunoscută.

— Dar oare unde s-o ascunde? gemu el.

— Asta am vrea să aflăm şi noi. Este însă ceva mult mai important. Ce te-a întrebat ea?

Mustăciosul îşi prinse capul în mâini, gândi mult timp, după care sfârşi prin a spune:

— Nu ştiu ce i-am putut spune. Desigur că i-am vorbit despre munca mea, despre obiceiurile şi capriciile preşedintelui, dar ea nu mă chestiona nici o dată…

— Evident! Era prea abilă. Malko îşi permise să-l întrerupă pe general.

— Care sunt obiceiurile preşedintelui Habib Bourguiba când locuieşte la Palatul Cartagina?

— Duce o viaţă foarte simplă, răspunse tunisianul. Primeşte foarte puţină lume în grădină sau în biroul său. Din interior nu se poate încerca nimic. Vizitatorii sunt percheziţionaţi, peste tot fiind amplasate camere de filmat. Face plimbări cu regularitate. O dată la cincisprezece zile este dus cu maşina la un kilometru de aici, pe urmă merge pe jos până la Palatul Saada, având şi scaunul său pliant pentru a se aşeza atunci când oboseşte. Este foarte bine păzit, dar lumea vine să îl aplaude, lui plăcându-i asta. În ziua când iese, şcolarii au vacanţă.

Malko reflecta. Era cât se poate de limpede că punctul slab trebuia căutat în altă parte.

— Nu există nici o dispoziţie nouă? întrebă el, o schimbare de itinerar?

Generalul negă din cap, dar gorila care între timp îşi mai revenise, spuse cu o voce încă tremurătoare:

— Da! Săptămâna trecută preşedintele a cerut să se construiască un drum de-a lungul proprietăţii sale ca să se poată duce să se scalde mai uşor. S-au făcut treptele în trei zile, lucrându-se zi şi noapte.

— Aţi vorbit cu Tourya despre lucrurile acestea? continuă Malko.

Poliţistul adoptă o expresie aproape comică atunci când se concentră, de ai fi zis că o să facă explozie ceea ce-i servea drept creier. Ochii săi întunecaţi, înecaţi în lacrimi, clipeau ca cei ai unei păsări de noapte sub privirea inchizitorială a generalului. Sfârşi prin a spune dintr-o suflare:

— Nu-mi amintesc, nu cred.

Cel mai rău era faptul că părea foarte sincer.

Generalul Marchana îl fixă îndelung şi el reîncepu să îngălbenească.

— Ai comis o greşeală foarte mare, spuse el. În mod normal ar trebui să te concediez din serviciu – dar există o foarte mică şansă ca această fată să te contacteze din nou, neştiind că te-am interogat. Vei continua deci să lucrezi fără să spui nimic la nimeni. Ai numărul meu direct de telefon. Dacă ea intră în legătură cu tine, mă previi imediat.

— *Naam, naam*[6].

Era atât de tulburat încât răspundea în arabă. Generalul Marchana luă pistolul şi i-l aruncă, acesta prinzându-l din zbor.

---

[6] Da, da (n.a.).

— Antrenează-te la tir, îi spuse el. S-ar putea să-ţi fie de folos.

În maşina generalului domnea o linişte descurajantă. Palatul Cartagina dispăru după o cotitură. Cei trei bărbaţi îşi dădeau perfect seama că nu mai pot scoate nimic de la funcţionarul manipulat.

Libiana era în continuare la Tunis, mai periculoasă ca niciodată. Modul în care îl abordase pe nenorocitul poliţist, demonstra o cunoaştere deplină a obiectivului şi reţinerea unei infrastructuri de informaţii în serviciul unei misiuni precise, cunoscută doar de Tourya Soltane. Oare cum vor face ca să-i dea de urmă? Malko rupse tăcerea:

— Trebuie supravegheat în continuare imobilul din El Menzah, spuse el. Acesta este la ora actuală singura noastră pistă.

Capitolul VIII

După ce fusese reparat, aparatul de aer condiţionat abia reuşea cu greutate să învârtă aerul arzător în biroul lui Richard Bubble. Îmbrăcat în djellaba[7] sa, generalul Marchana părea să fie singurul pe care nu-l deranja căldura inumană. În acea dimineaţă erau câteva grade mai mult la Tunis. La cererea Serviciilor tunisiene, nici un ziar nu pomenise despre incidentul de la El Menzah. Nu se ştia nimic de libiană. Richard Bubble îşi drese vocea.

— S-ar putea ca misiunea acestei libiene să fie suprimarea preşedintelui Habib Bourguiba. Afară de ancheta care se concentrează asupra ei, puteţi să-l protejaţi eficient?

Generalul îşi frecă mâinile grăsuţe, una de cealaltă.

— Este aproape imposibil, mărturisi el. Comandantul Suprem este o persoană dificilă. Nimeni nu-l poate aduce la realitate. El nu-şi poate imagina că cineva ar vrea să atenteze la viaţa lui şi chiar dacă i s-ar povesti istoria acestei Tourya, el ne-ar spune că este exact proba că este invulnerabil, că mereu va exista ceva care îl va salva. Ar trebui să plece din Tunis, să meargă în oaza sa de la *Nefta;* dar el nu vrea.

— Deci, conchise Malko, trebuie urmărită pista acestei Tourya. Aveţi noutăţi, domnule general?

— Da, mărturisi tunisianul. Am cerut lista tuturor locatarilor imobilului din El Menzah şi le-am verificat identitatea. Toate apartamentele sunt ocupate de familii cu copii, pe care le-am putut verifica repede, în afară de unul aflat la etajul cinci, apartamentul D, închiriat de un diplomat de la Ambasada Franţei.

Richard Bubble se încruntă, dar tunisianul adăugă imediat:

— Acesta nu are vederi de stânga. Eu am deja fişa lui. Este totuşi ceva ciudat şi aş vrea să îl interoghez, dar este protejat de imunitate diplomatică, aşa încât aceasta este o treabă delicată.

— Mi-aţi putea spune numele acestui diplomat? întrebă Malko.

— Desigur.

Generalul căută în servieta lui şi scoase o listă pe care o urmări cu arătătorul.

---

[7] Bluză largă marocană (n.t.).

— Iată, spuse el. Michel Lepoutre, al doilea consilier, aflat în post de un an şi jumătate, informaţii excelente, anticomunist şi antilibian convins. Nu-l văd implicat într-o combinaţie cu Tourya Soltane. Afară doar dacă nu a fost manipulat ca Mansour Khaleb.

— Nu avem prea multe piste, spuse Malko. I-aş putea face o vizită cu caracter oficios?

Richard Bubble îi aruncă o privire încurajatoare.

— Dacă generalul nu vede vreun inconvenient...

— De acord, aprobă Marchana, cu condiţia să nu pomeniţi numele meu. Mă tem că ce aţi descoperit dumneavoastră este doar partea vizibilă a unui iceberg extrem de primejdios. Ţineţi-mă la curent cu cercetările dumneavoastră, pentru a ne putea coordona riposta.

În momentul în care rămaseră singuri, Richard Bubble spuse cu o voce foarte excitată:

— Dumnezeul meu! Dacă reuşim să le-o luăm înainte ne vom afla într-o încleştare primejdioasă. Această istorie nu-mi miroase bine.

— Trebuie să fim foarte prudenţi, spuse Malko. Avem de-a face cu profesionişti care sunt deja bine înrădăcinaţi aici şi lovitura din imobil ne-o dovedeşte cu prisosinţă.

— Este o operaţie planificată cu mult timp în urmă, confirmă şeful staţiei CIA. Mi-e teamă că tunisienii nu sunt înzestraţi pentru acest gen de probleme.

— Mă duc să-l vizitez pe Michel Lepoutre, spuse Malko. Sper să nu mă dea pe uşă afară.

*

* *

Malko deschise anuarul diplomatic pe anul 1982 şi căută Ambasada Franţei, care ocupa două pagini. Găsi uşor numele lui Lepoutre şi calitatea acestuia. Doar adresa îi sări în ochi: nu era aceeaşi. Diplomatul locuia în Cartagina. Numărul de telefon corespundea. Era ciudat, foarte ciudat, afară de cazul în care tunisienii nu ar fi greşit.

Formă numărul şi aşteptă până ce îi răspunse o voce de femeie.

— Domnul Lepoutre? ceru Malko.

— Este plecat, răspunse vocea. El la Ambasada Franţa.

— A plecat de mult?

— El plecat jumătate ora.

— Choukran[8].

Era clar că diplomatul locuia la Cartagina. De ce păstrase el un al doilea apartament? O fi avut vreo amantă. Malko se uită iar în anuar. Nu era menţionată nici o soţie. Lepoutre trebuia să fie celibatar. Cel mai bine era să-i facă o vizită. Putea exista o explicaţie simplă.

*

* *

Tot farmecul Touryei nu ar fi putut destabiliza uşor echilibrul lui Michel Lepoutre. Într-o fracţiune de secundă, Malko îşi dădu seama că tânărul diplomat era homosexual. Nu-i lipsea decât o fustă.

Cu părul foarte blond, aproape alb, ochii albaştri asortaţi cu cămaşa, el îl primi pe Malko cu o amabilitate un pic cam preţioasă.

Localul Ambasadei Franţei – un imobil trist şi murdar din Piaţa Independenţei – părea a nu fi fost modificat după 1956 (sfârşitul erei coloniale). Richard Bubble ceruse audienţa prin intermediul Ambasadei SUA, prezentându-l pe Malko drept membru al State Department, anchetând moartea lui Ian Parker. Francezul îl instală pe un fotoliu din piele adânc şi-i aruncă o privire calină:

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?...

— Linge, completă Malko. Deocamdată nu prea ştiu nici eu. Este vorba de o afacere în care se pare că tunisienii par să fie cam aerieni.

Diplomatul francez părea intrigat de prezenţa lui Malko, dar păstra o politeţe desăvârşită.

— De ce aţi venit să mă căutaţi pe mine? întrebă el.

Malko îi oferi un surâs dezarmant.

— Este o pură problemă de rutină, îl asigură el. În timpul acestei anchete am fost victima unei tentative de asasinat într-un imobil din El Menzah 5. S-a tras asupra mea şi a unor poliţişti locali, deci e o afacere serioasă. Tunisienii au verificat pe lista locatarilor imobilului şi au dat de numele dumneavoastră. M-am gândit să vă întreb dacă recent nu aţi remarcat nimic deosebit în imobil. Noi căutăm o fată foarte frumoasă, o libiană. Fotografia aceasta vă spune ceva?

Malko îi întinse una dintre fotografiile Touryei, fiind atent la reacţiile lui. Diplomatul privi fotografia uşor dezgustat, apoi o

[8] Mulţumesc (n.a.).

întinse înapoi lui Malko.

— Nu am văzut-o niciodată pe această persoană. Pare încântătoare.

— Şi nu aţi remarcat nimic deosebit în imobil?

Linişte. Malko simţi ezitarea interlocutorului său. Pradă unei dileme foarte supărătoare. În final acesta spuse:

— Nu am remarcat nimic pentru un motiv foarte clar: nu mai locuiesc în acel apartament de circa un an.

Bucuria lui Malko se topi într-o clipă.

— Văd, spuse el, că nu au ţinut listele la zi.

Diplomatul se tulbură, roşi şi aprinse o ţigară înainte de a răspunde:

— Acest apartament a rămas pe numele meu, deşi nu mai locuiesc acolo. L-am cedat unuia din prietenii mei şi pentru a-i face plăcere nu, am schimbat contractul de închiriere.

El observă strălucirea din ochii lui Malko şi se grăbi să adauge:

— Nu vă faceţi visuri! Este vorba de un băiat cu totul inofensiv care nu face politică şi nu poate fi amestecat în povestea dumneavoastră sângeroasă.

— Despre ce-i vorba? insistă Malko. Câte o dată nu cunoaştem destule despre oamenii pe care-i frecventăm, astfel apărând şi surprize. În orice caz s-ar putea să ne fie de ajutor.

— Nu cred, spuse diplomatul. El nu locuieşte la Tunis. Vine aici o dată sau de două ori pe săptămână.

— Cine-i persoana?

— Doriţi într-adevăr să-i aflaţi numele?

Malko surâse ambiguu.

— Mi-e teamă că dacă tunisienii descoperă că dumneavoastră nu mai locuiţi în acest apartament, acest lucru îi va face nervoşi.

— Înţeleg... Este ceva idiot, recunoscu francezul, însă este neplăcut să amesteci un prieten într-o poveste dezagreabilă, cu atât mai mult cu cât el este tunisian iar compatrioţii lui riscă să fie mai puţin diplomaţi cu el decât sunteţi dumneavoastră cu mine.

— Bine, spuse Malko. Iată ce vă propun: nu le spun nimic tunisienilor înainte de a-l vedea eu însumi pe prietenul dumneavoastră şi a-mi forma o părere.

— Perfect! Acceptă diplomatul francez, mai liniştit. Este vorba de unul dintre prietenii mei cei mai buni, tunisianul Karim Ouzar. El este decorator şi are un magazin la Hammamet. Este un băiat foarte simpatic şi încântător. El locuieşte de obicei acolo, dar

vine câte o dată la Tunis. Când a aflat că părăsesc acel apartament mi-a cerut să i-l închiriez şi nu aveam nici un motiv să-l refuz. Treaba asta a fost acum un an şi nu am avut nici o dată nici o problemă.

— Prietenul dumneavoastră Karim este la Tunis în acest moment?

— Nu, căci mi-ar fi telefonat. Din păcate eu nu-i pot da telefon la Hammamet. El nu are telefon.

— Hammamet nu este la capătul lumii, spuse Malko. Eu prefer oricum să-i vorbesc personal. Apropo: aţi păstrat o cheie a apartamentului şi dumneavoastră?

— Da! O am chiar aici. De ce?

— V-ar supăra dacă aţi veni cu mine să-l vizităm? Asta pentru a evita un amestec tunisian…

Tânărul diplomat ezită puţin înainte de a se ridica. Ca orice homosexual, el avea oroare de contactele cu poliţia.

— De ce nu? În acest fel vă veţi putea linişti, spuse el cu uşurare.

Malko se simţi un pic mai bine. El era convins de buna credinţă a diplomatului şi nu i-ar fi plăcut să-l ştie rămas pe mâna zbirilor lui Marchana.

Erau pe punctul de a traversa curtea, când un jandarm civil îi spuse ceva la ureche tânărului diplomat care se opri foarte contrariat.

— Ambasadorul vrea să mă vadă imediat Ascultaţi, pentru că ştiţi locul nu aţi vrea să mergeţi singur şi apoi să îmi înapoiaţi cheia?

Aceasta depăşea speranţele lui Malko. El luă cheia depărtându-se prin aerul fierbinte de afară, dar în loc să meargă spre El Menzah, se hotărî să se întoarcă la Cartagina. Nu ştia dacă mai este protejat de tunisieni pentru că subiectul nu fusese dezbătut. Înainte de a se duce la apartament, se duse să-l ia pe Jonathan Groparul pe post de baby sitter. Îi era de ajuns o singură surpriză neplăcută.

*

* *

Jonathan privi cu un dezgust nedisimulat blocul înalt. Nasul său turtit de boxeur şi alura de gladiator păreau să îl impresioneze în mod deosebit pe măturătorul arab care era pe punctul de a începe să mături alene dalele din faţa intrării. Acesta se dădu respectuos la o parte pentru a le face loc să

treacă. Jonathan nu mai purta eterna pălărie albă de cowboy; ci o cămaşă hawaiană suficient de largă pentru a ascunde un revolver de calibru impozant într-o teacă agăţată la centură. Antebraţele sale l-ar fi făcut pe Chris Jones să treacă drept un omuleţ sfrijit, pretenţios şi era greu să suporţi mult timp privirea ochilor lui de culoare bleu cobalt. Malko se întreba ce înlănţuire de circumstanţe condusese un om ca el la cimitirul Militar de la Cartagina.

Ei urcară în cabina unuia dintre ascensoare. Malko comandând etajul al cincilea. Îl încerca o uşoară strângere de inimă regăsindu-se în imobilul în care fusese cât pe ce să fie ucis. Jonathan scoase enormul revolver Python 357 Magnum, cu ţeava spaţială, în timp ce Malko după ce bătu încet la uşă, introduse cheia în broasca uşii de la apartamentul „D”.

Capitolul IX

În apartament era o căldură insuportabilă. Malko se grăbi să deschidă o fereastră dar situaţia nu se schimbă cu nimic. În cele două camere excesiv mobilate cu o masă de bridge, patru scaune, o masă joasă, un pat şi patru gravuri prinse cu pioneze pe perete, plutea un miros de aer închis. Prin bucătărie colcăiau nişte gândaci enormi. Malko deschise repede toate dulapurile din perete dar nu găsi decât nişte cutii vechi de conserve. În frigider găsi trei sticle cu apă minerală. Tresări când auzi vocea americanului:

— Hei, priviţi ce am găsit!

El reveni în living-room.

Jonathan Groparul era aşezat în patru labe în faţa patului. Malko văzu la început o grămadă de reviste porno pentru homosexuali, cu o pădure de sexe impresionante extrase dintr-o cutie în care cotrobăia americanul. Acesta scoase de acolo un obiect rectangular pe care i-l arătă lui Malko. Era o baghetă gălbuie, parcă ar fi fost din ceară.

— Plastic, spuse el cu sobrietate. Exploziv. Sunt vreo douăsprezece bucăţi şi câteva dispozitive pentru detonare.

Malko examină una dintre hârtiile în care erau împachetate şi văzu o inscripţie în limba cehă.

— Toate astea vin din est, comentă Jonathan. Astea pot produce pagube mari. Nu lipsesc decât două sau trei lucruri pentru a deveni operaţionale.

Răscoliră apartamentul pas cu pas, dar nu găsiră nici un indiciu cu privire la proprietarul explozibilului. Jonathan se ridică cu o grimasă de durere, masându-şi şoldurile cu un zâmbet înfricoşător.

— S-ar spune că franţuzul dumneavoastră v-a dus cu preşul. Cu aşa ceva nu se merge la pescuit.

— Dacă ar fi fost ale lui nu mi-ar fi dat cheia, sau mai întâi ar fi făcut curat.

— *Right,* admise Groparul. Deci este vorba de prietenul lui, pederastul. Şi totuşi el nu se scurma în fund cu aşa ceva. Ar fi interesant de vorbit cu el. Aş vrea să fiu şi eu de faţă.

Ochii lui albaştri aveau o expresie alarmantă. El apărea acum

drept ceea ce era în realitate, un asasin primejdios şi cu sufletul de piatră.

— Veţi fi prezent, spuse Malko, dar ar fi mai bine să îi prevenim pe tunisieni. Ei ar putea aranja o capcană. Noi nu avem mijloacele necesare rezolvării pe cont propriu a acestei poveşti.

— Ar fi ceva mai bun de făcut, sugeră Jonathan. Mă duc la mine pentru a fabrica o mică cursă, iar când băiatul vine să-şi ia gunoiul îşi va prinde coada în ea. Dacă mai scapă, l-am putea face să ciripească puţin.

— Şi vecinii? întrebă Malko. Nu! Trebuie să îl previn pe generalul Marchana. Să punem totul la loc cum a fost, apoi mă duc să-l văd pe acest Karim. El este singurul care poate şti cine a pus aici acest exploziv.

Aranjară cutia sub pat şi plecară. Culoarul era la fel de pustiu. Malko nu ştia ce să mai creadă. Ce însemnau aceste bare de plastic venite din Cehoslovacia? Ele nu puteau aparţine decât unei reţele teroriste. Cum Omnipol[9], furniza aşa ceva tuturor reţelelor teroriste de pe planetă, pista era cam vagă şi numai Karim Ouzar l-ar fi putut ajuta să înainteze în ancheta sa. Mai rămânea o enigmă: să îl prevină pe Lepoutre sau nu... Oricum, trebuia să îi restituie cheia. Maşina lor transformată în cuptor solar îi goli creierul. Jonathan Groparul tăcea cufundat în gândurile sale. Malko îl duse la Cartagina. Înainte de a coborî, americanul spuse:

— Împrumutaţi-mi puţin cheia!

Malko îi dădu cheia, Jonathan o presă repede într-o bucată de mastic şi i-o înapoie.

— Este bine să fii prudent, spuse el.

*

* *

De această dată Michel Lepoutre îl întâmpină pe Malko pe un culoar al ambasadei. După faţa lui destinsă, Malko îşi dădu seama imediat că el nu era implicat în treaba cu explozibilul. Diplomatul se pierdu într-un noian de scuze.

— Sper că aţi nimerit locul uşor şi că nu aţi găsit multă murdărie. Nu există femeie pentru menaj şi Karim nu se duce foarte des pe acolo. Aţi găsit ceva interesant?

— Nişte gândaci, răspunse Malko. Francezul izbucni într-un râs provocator ca de femeie. Ochii lui albaştri se topeau privindu-l pe

[9] Organizaţie guvernamentală cehă, furnizoare de arme (n.a.).

Malko.

— O să-i spun lui Karim, se sclifosi el.

— O să-i spun eu însumi, spuse Malko. Asta dacă nu vă deranjează. O să merg pentru a vizita Hammametul. Dacă îmi daţi adresa, s-ar putea să aflu mai multe. Oricum, vreau să vizitez Hammametul… Se pare că este încântător.

Michael Lepoutre cotcodăci:

— Mi-ar place să merg cu dumneavoastră. Cum îmi sunteţi foarte simpatic, vă voi da un bilet pentru el. Vă voi explica totodată cum să ajungeţi, fie la buticul lui, fie la un prieten italian, Mario Buzetti, care are o piscină. Din nefericire nu am numărul lui de telefon. Îi voi trimite o telegramă. Sper să ajungă la timp.

*

* *

Bărbatul care-i deschise uşa lui Malko avea pe el tot atâta aur ca Goldfinger. Cu un corp foarte bronzat, bine păstrat, contrastând cu o faţă boţită şi o gură ce părea fără dinţi, el purta la braţul stâng patru brăţări, Cartier înşurubate şi o brăţară cu ochiuri plate care cântărea probabil mai mult de o livră. Ai fi crezut că ura simetria, căci la braţul drept nu avea decât trei brăţări. El mergea un pic cocoşat din cauză că gâtul îi dispărea sub toate modelele de lanţuri de aur care formau apoi un plastron de sub care torsul său abia se mai zărea.

El se uită la Malko mai întâi suspicios şi puţin condescendent, aşa cum fac de obicei homosexualii de lux.

— Aş dori să-l văd pe Karim Ouzar, din partea unuia dintre prietenii lui din Tunis, Michel Lepoutre, spuse Malko.

Un licăr de lăcomie trecu prin ochii bronzatului personaj îmbrăcat în aur masiv. El îl măsurase cu privirea pe Malko şi-şi dăduse seama că nu era unul de-ai lor, din care cauză îi scăzuse interesul pentru el.

— Karim este la piscină, urmaţi-mă, îi spuse el cu o voce indiferentă.

El îl precedă pe Malko traversând o peluză tunsă ca un gazon de Kent presărat cu portocali foarte bine întreţinuţi. Proprietatea era înconjurată de un zid înalt la marginea Hammametului, lângă malul mării. Era o casă mare şi albă pe care Malko o găsise uşor. Omul cu lanţurile de aur mergea cu un mers uşor legănat în faţa lui Malko. Ei ajunseră la o piscină înconjurată de plante ornamentale. Vreo jumătate de duzină de efebi, mai mult sau

mai puţin despuiaţi, stăteau tolăniţi pe saltele sau în apă. Ghidul lui Malko se opri legănându-şi graţios şoldurile:

— Karim, strigă el cu vocea uşor piţigăiată, ai un musafir.

Ochii tuturor tinerilor curioşi se-ntoarseră spre Malko. Unul dintre ei, îmbrăcat cu un slip minuscul ca pielea de panteră, foarte umflat, un bărbos cu pielea foarte închisă la culoare, cu ochii de căprioară, alungiţi şi un surâs fermecător, veni spre el. Strângerea sa de mână fu ca o mângâiere pentru Malko. Bine că nu-l adusese cu el pe Jonathan. Americanul ar fi declanşat nişte pasiuni de necontrolat, cu tonele lui de muşchi.

— Este foarte drăguţ din partea dumneavoastră că aţi venit să mă vedeţi, se maimuţări el. Michel mi-a trimis o telegramă anunţându-mi vizita dumneavoastră şi atunci am dat un telefon. Doriţi să beţi ceva?

— Doar un suc de fructe.

Ei se îndreptară spre o masă mare instalată pe marginile piscinei, unde se găseau toate băuturile, inclusiv toate sucurile de fructe posibile. După ce pierduse un kilogram din greutate deshidratându-se pe timpul drumului fierbinte, Malko bău o jumătate de litru dintr-o înghiţitură. Karim se uită la el cu o expresie ambiguă.

— Aceasta este o casă minunată, spuse Malko. Ea aparţine celui care mi-a deschis?

— Da, confirmă Karim. Este a lui Mario. El a câştigat o mulţime de bani în Italia cu staţiile sale de benzină şi cum nu are prea multă treabă, petrece pe aici trei luni pe an cu prietenii pe care-i invită. Organizează nişte serbări superbe. Nici la Roma, nici la Tunis, lumea nu prea ştie să se distreze. În aparenţă, la Hammamet lumea ştie s-o facă mai bine.

Stăpânul casei tocmai se adăpostise sub o umbrelă lipit de un efeb cu pielea mată şi crupa cambrată. Karim îşi înăbuşi un surâs.

— Evident, aici nu sunt decât băieţi, dar la Hammamet sunt şi nişte fete superbe. Dacă rămâneţi o să vedeţi. Michel mi-a spus că s-au petrecut nişte lucruri îngrozitoare în imobilul în care avem apartamentul nostru.

— Exact, spuse Malko. Voiam să vă întreb dacă n-aţi remarcat ceva insolit, sau dacă o cunoaşteţi pe această fată.

El scoase din buzunar fotografia Touryei peste care tunisianul aruncă o privire scurtă.

— Ştiţi, eu nu mă uit prea mult la femei şi în afară de asta nu

am remarcat nimic special deoarece folosesc acest apartament ocazional. Eu nu locuiesc, ci doar dorm acolo…

Ochii lui frumoşi, migdalaţi, îl mângâiau pe Malko, vrând să-l facă să-nţeleagă că era oricând bine venit acolo. Nu Karim era cel care se juca cu explozivul. Era deci altceva la mijloc.

— Vi se întâmplă să împrumutaţi acest apartament unor prieteni? întrebă el.

De data asta candoarea din priviri îi dispăru. El se întoarse spre piscină şi spuse pe un ton fals degajat:

— S-a întâmplat uneori, dar numai unor prieteni pe care-i cunosc bine, replică el cu oarecare enervare în glas.

Acesta voia să spună „jos laba”. Malko nu se lăsă intimidat ci se uită în ochii lui Karim, fapt care-l făcu pe acesta să şovăie.

— Unor oameni pentru care îmi asum răspunderea, spuse el uşor agasat, unor prieteni foarte scumpi care nu pot fi implicaţi în asemenea orori. Acum trebuie să mă duc să închid magazinul. Nu văd cu ce v-aş putea ajuta.

— Eu văd, spuse Malko, aşezându-se în mijlocul potecii. Am nevoie de numele tuturor acelora cărora le-aţi împrumutat apartamentul. Cred că unul dintre ei a abuzat de încrederea dumneavoastră şi cred deasemenea că este mai bine să-l descopăr eu decât poliţia tunisiană.

Karim, speriat, deschise ochii mari.

— De ce poliţia?

— Trei persoane au fost omorâte în imobil aşa cum probabil v-a povestit prietenul dumneavoastră – Michel Lepoutre, căruia i-am promis că o să merg eu pe filieră pentru ca să nu aibă probleme cei care nu au ce-şi reproşa, ca dumneavoastră. Trebuie însă să cooperaţi.

Karim bulversat de această ştire proastă, îşi turnă un pahar mare de suc de portocale. Mărul lui Adam îi urca şi cobora nervos. El avea aceeaşi reacţie ca Michel Lepoutre. Oamenii ca el aveau oroare de apropierea poliţiei. Pederastia era în aceste locuri un păcat mai mult decât neînsemnat, dar totuşi incomod.

— Văd, spuse el Recent am împrumutat acest apartament unei singure persoane dar trebuie să-i cer permisiunea înainte să divulg numele ei. Este vorba de un băiat foarte susceptibil care nu mi-ar ierta-o niciodată.

— Este urgent, sublinie Malko.

Karim îşi mângâie părul bine uns, cu ochii spre tinerii cu fesele bronzate din piscină, apoi oftă.

— Ascultaţi! Îmi sunteţi foarte simpatic. O să iau legătura cu prietenul meu. Dacă funcţionează telefonul în seara aceasta se organizează o serată la Fauconnier. O să vă comunic acolo cine-i persoana.

— Nu-l cunosc pe Fauconnier, remarcă Malko.

Karim făcu un gest neglijent.

— N-are importanţă. Lor le plac oamenii ca dumneavoastră. Veniţi în jur de ora nouă şi căutaţi-mă pe mine. Îi veţi săruta mâna doamnei Fauconnier şi ea vă va oferi tot ce are. Este teribil de snoabă. În afară de asta, casa este superbă şi se găseşte chiar alături de Sheraton. Toată lumea o cunoaşte. Pe diseară deci…

Karim porni pe poteca ce ducea spre poartă şi Malko îl urmă, sub privirile în acelaşi timp lacome şi reprobatoare ale prietenilor lui. Acesta îi deschise poarta grea de lemn.

— Pe diseară, în ţinută relaxantă, fără haină.

Zidul înalt de piatră care înconjura proprietatea costase probabil cât salariul unei familii tunisiene pe un secol. Malko se urcă în maşină şi porni spre Sheraton Hammamet. Nu avea poftă să parcurgă ruta Hammamet – Tunis în plină noapte. Măcar de s-ar ţine Karim de cuvânt! Îi părea rău că nu pusese telefonul lui Mario sub ascultare.

*

* *

În faţa proprietăţii Fauconnierilor erau staţionate vreo treizeci de maşini. Un valet îmbrăcat în alb îi deschise uşa lui Malko. O doamnă, apetisantă încă, îmbrăcată într-o rochie roz, veni spre el cu mâna întinsă.

— Dumneavoastră sunteţi prietenul lui Karim, ţipă ea cu o voce ascuţită. Sunteţi foarte drăguţ că aţi venit.

Malko nu crezu de cuviinţă să spună că este o obligaţie profesională…

Grădina era absolut feerică, cu lumini disimulate în vegetaţia tropicală, o piscină imensă, nişte bufete superbe şi mici construcţii în stil mexican. Stăpâna casei, după ce-i puse lui Malko în mână un pahar de şampanie, se agăţă de braţul lui.

— Veniţi să vă prezint modesta noastră locuinţă!

Ea îl conduse spre nişte bungalouri presărate cam peste tot prin grădină. În fund se zărea marea, Tufe masive de plante ornamentale cu flori diferite, formau un zid care despărţea proprietatea de plajă.

— Avem chiar şi un port privat pentru micul nostru vaporaş, se răsfăţa proprietăreasa. Dacă vreţi să faceţi baie la miezul nopţii, cred că veţi găsi una sau două creaturi încântătoare.

Pe moment, Malko vedea mai degrabă nişte mătuşi acoperite cu bijuterii şi uşor zbârcite. După cinci minute reuşi să scape de proprietăreasă şi plecă în căutarea lui Karim. În grupuri mici, invitaţii discutau pe peluză iar temperatura era aproape suportabilă. Pe un ring de dans instalat sub o verandă, evoluau lent vreo douăsprezece cupluri lipite ca nişte timbre pe plic într-o obscuritate propice unor alăturări încă şi mai intime. Malko nu-i învrednici decât cu o scurtă privire. Nu acesta era locul unde putea fi găsit Karim. În trecere, o foarte tânără fată în ţinută mini, cu un piept prezentând toată aroganţa tinereţii, îi aruncă o privire ucigătoare.

El continuă traversarea grădinii. Deodată o voce îl strigă:

— Malko!

El se întoarse şi fu întâmpinat de surâsul larg al Leilei Kadouni, îmbrăcată într-o rochie de mătase albă cu un decolteu larg pentru a scoate la iveală un piept la fel de bronzat ca restul corpului. Privirea ochilor ei albaştri deborda de senzualitate, ca de obicei. Ea se apropie cu mersul uşor legănat, ţinând în mână un pahar de şampanie. Rochia ei, foarte adânc despicată, punea în evidenţă coapsele cărnoase, la fiecare pală de vânt.

— Nu ştiam că sunteţi la Hammamet, spuse ea şi nici că-i cunoaşteţi pe Fauconnieri.

— Nu-i cunosc, spuse Malko. Sunt aici pentru a mă întâlni cu Karim Ouzal. Dar dumneavoastră?

Leila Kadouni surâse lacom şi reprobator.

— Karim! Să nu-mi spuneţi că…

— Între noi nu există decât relaţii profesionale, o linişti Malko. L-aţi văzut pe undeva?

— Da, spuse ea, mai adineauri, dar proprietatea asta este imensă. Dacă a apucat să se întâlnească cu unul din tinerii lui prieteni, nu va mai apărea până la sfârşitul seratei. Aveţi într-adevăr nevoie de el?

— Într-adevăr, am nevoie de el.

— O să vă ajut. Veniţi!

Ea îl luă de mână ducându-l în fundul grădinii spre un mic bungalou cu arhitectura ciudată.

— Domnul Fauconnier este foarte avar, explică ea. Casa lui este construită pe etape. De fiecare dată după ce face o afacere

reuşită, mai face un bungalou. Există cinci asemenea construcţii.

Ei ocoliră mica piscină rotundă trecând de o perdea de plante agăţătoare. Grupuri mici de invitaţi conversau peste tot. Leila Kadouni deschise mai multe uşi fără rezultat. La ultima, ea se opri şi scoase un ţipăt înduioşător.

— Oh! Veniţi să vedeţi!

O pisică mică dormea pe un pat într-o cameră mobilată în stil maur. Leila se întoarse cu ochii strălucind, lovindu-l pe Malko aşa ca din greşeală. Sfârcurile sânilor ei se frecau de mătasea cămăşii acestuia şi se lipi de el, sărutându-l îndelung. Prin uşa deschisă se auzeau conversaţiile invitaţilor dar lui Leila părea să nu-i pese. Mâna ei se strecură impudică între corpurile lor, activându-se fără ruşine pe sexul lui Malko. Celălalt braţ era solid agăţat de ceafa lui, pentru a-l împiedica s-o întrerupă.

Gâfâind puţin, ea se retrase, cu ochii din ce în ce mai strălucitori, ţinând în mână sexul lui inundat de sânge, apoi cu un gest graţios îngenunche pe pardoseala de marmură şi îl băgă în gură.

Urmă o felaţie ultra rapidă şi profesională, ţinând cont de experienţa ei. Leila acţionă ca şi când viaţa ei ar fi depins de asta, frământând în mână ceea ce nu putea cuprinde cu gura, cu măiestria unui maseur. Gura ei efectua o mişcare de du-te-vino, ca într-un remake exotic de *Deep Throat.* În ritmul acesta, Malko nu putu rezista mult timp şi explodă împleticindu-se de atâta plăcere. Speriat, el auzi apropiindu-se nişte voci. Cu un gest suplu, ea se ridică, având încă gura umedă şi spuse cu voce tare:

— Nu-i nici aici. Veniţi!

Când să iasă, se ciocniră cu un cuplu care le aruncă o privire intrigată. Puţin mai departe, ea se opri şi-l privi cu tandreţe pe Malko.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, dar ador să fac dragoste în felul ăsta. Am simţit aceeaşi plăcere ca şi dumneavoastră. Faptul că v-am văzut în seara aceasta m-a excitat. A fost amuzant să vă fac să juisaţi în mijlocul acestei recepţii plicticoase.

— Nu sunteţi deloc egoistă, remarcă Malko.

Leila Kadouni surâse vorace şi-şi scoase rujul din poşetă.

— Nu vă daţi în lături! Eu doresc de asemenea să mă penetraţi. Aveţi acum o datorie la mine.

Ei se întoarseră acum spre zona piscinei. Malko se gândea la cuplul care-i văzuse. Leila anticipă gândul lui.

— Nu vă temeţi, spuse ea. Este amantul, nu soţul. Ei căutau

un loc liniştit ca să facă amor, în timp ce soţul ei savurează daikiri.

— Şi Karim?

Leila arătă spre fundul grădinii cu vegetaţia tropicală.

— Acolo trebuie să fie. La fiecare serată organizată aici. Ei se refugiază în colţul acela. Bye! Bye! Acum mă duc să-mi caut soţul. Pe curând.

Malko o privi dispărând în mulţime, legănându-şi uşor coapsele. Ce femeie! Ea adora erotismul şi nu se ferea s-o arate. Nişte bărbaţi plăteau averi ca să obţină de la ea ceea ce obţinuse el în doar două întâlniri.

El merse pe poteca ce ducea spre mare, depărtându-se de grosul invitaţilor, coborând spre fundul grădinii printre ronduri mari de flori. Malko zări printre frunzişurile bananierilor două siluete şi se apropie. Leila nu se înşelase. Un băiat îngenunchiat în faţa altuia, îi aplică acelaşi tratament de care tocmai beneficiase şi el. Ei erau atât de absorbiţi. Încât nici nu-l observară. Malko se-ntoarse şi-şi văzu de drum. Zgomotul serbării abia dacă mai ajungea la el. Ajunse la un mic ponton de care era legată o şalupă Riva care strălucea de nouă ce era. Marea era calmă. În acest labirint de poteci, Karim putea să se fi întors pe alt drum, după ce-şi dăduse frâu liber viciului său. Malko se hotărî să-şi înceapă din nou cercetările de la zero. Numai de n-ar dispărea Karim!

El se blestemă în gând pentru intermediul cu Leila Kadouni. Ar fi fost posibil ca în timp ce ea îi aplica felaţia, Karim să vină şi să plece.

Un freamăt de frunze venit din apropierea lui, făcu să i se accelereze bătăile inimii. El se opri. Apărură doi tineri ciufuliţi râzând şi aruncându-i o privire verde-albăstruie. Lui Malko nu-i mai rămăseseră de parcurs decât câţiva metri, când zări un corp întins într-un mic luminiş lângă un bazin ascuns de un mare cocotier.

El se apropie. Părea că-i un om care doarme. Cămaşa îi era descheiată, pantalonul lăsat până la jumătatea coapselor, cu partea de jos a burţii dezvelită. Privirea lui Malko urcă spre faţa lui şi îşi stăpâni un acces de greaţă. În sfârşit îl găsise pe Karim Ouzar, numai că acesta nu-i mai putea comunica nimic. Capul îi era dat pe spate, ochii deschişi contemplau cerul înstelat iar gâtul îi era despicat de la o ureche la cealaltă.

Capitolul X

Câteva muşte mai îndrăzneţe decât altele dădeau târcoale rănii deschise, aşezându-se acolo pentru o mică gustare de sânge încă proaspăt. Cu ambele carotide secţionate, Karim se golise probabil de sânge în câteva minute ca un iepure de casă. Solul era impregnat de sânge şi căldura accentua mirosul fad. Malko reuşi cu greutate să-şi mute privirea de pe rana adâncă, evocând măiestria unui măcelar. Karim Ouzar avea încă gura deschisă într-un strigăt mut. Lama asasinului îi tăiase corzile vocale. Malko încercă să reconstituie cele întâmplate. În mod sigur, tunisianul avusese întâlnire cu asasinul lui. Acesta din urmă îi oferise un moment de plăcere şi în timp ce-l sodomiza, un complice îi tăiase gâtul. Numai un arab putea ucide în felul acesta. Era aproape o crimă-ritual. Malko percheziţionă rapid victima. Nu găsi decât ceva bani şi nişte hârtii..

El privi în jurul său. Asasinul putuse veni dinspre mare şi probabil că plecase cu vaporul, plaja de sus în jos fiind invizibilă din cauza grădinii. Sau se putuse amesteca printre invitaţi, plecând nestingherit. În orice caz, Karim îşi semnase sentinţa la moarte telefonând celui căruia îi pusese apartamentul său la dispoziţie. Malko îşi impută superficialitatea. El nu ar fi trebuit să-l părăsească pe tunisian pentru nici un motiv! Karim ar mai fi trăit încă şi el ar fi ştiut cine-i complicele sau şeful lui Tourya. Asasinarea homosexualului demonstra că ipoteza sa era corectă.

El se îndreptă reprimându-şi greaţa cauzată de mirosul dezgustător de sânge. Urcând repede pe potecă, ajunse sub piscină, între timp apăruse o orchestră care cânta rock-and-roll atât de tare că producea dureri de cap, monopolizând atenţia. Totuşi Malko avea impresia că toată lumea se uită la el. Ajungând la barul cel mai apropiat, el destupă o sticlă de vodcă şi se servi cu un pahar plin ochi cu gheaţă. Aruncă apoi discret gheaţa pe peluză şi-l bău dintr-o înghiţitură.

În timp ce aştepta ca alcoolul să-şi facă efectul, el îi privi pe invitaţi. Fata foarte tânără care-i reţinuse deja privirea, foarte sexi, se legăna într-un mod aproape obscen în braţele unui bărbat care ar fi putut fi bunicul ei. Puţin câte puţin, o căldură reconfortantă estompa oroarea cauzată de descoperirea sa.

Furia făcea loc dezgustului. Malko începu să se plimbe încet în jurul piscinei fără să se amestece printre ceilalţi invitaţi. În fiecare secundă se aştepta să audă un ţipăt groaznic. Cum să afle cui îi dăduse Karim telefon?

O singură persoană îi dădea de bănuit lui Malko: Mario, italianul cu lanţuri de aur. El aparţinea lumii în care evolua Karim. Malko se îndreptă spre ieşire. O voce îl opri, strigând foarte tare:

— L-aţi găsit?

Acesta era inevitabilul: Leila Kadouni înconjurată de mai mulţi bărbaţi. Sângele îi îngheţă în vine. În mod normal urmau să descopere cadavrul. Exista riscul ca Leila să-l considere asasin. Nu exista decât un singur mod de a o face să fie de partea lui. Întorcându-se, el se apropie de ea. O jumătate de duzină de bărbaţi îl priviră imediat cu asprime. Femeia clocotea de furie.

— L-am găsit, spuse Malko şi el tocmai vă căuta pe dumneavoastră. Vreţi să veniţi câteva clipe cu mine?

Leila Kadouni îl privi cu un aer comic şi apoi se întoarse spre cei care o înconjurau:

— Vă rog să mă scuzaţi! Vin imediat.

Ea îl luă de braţ pe Malko şi după ce se depărtară la câţiva metri, pufni în râs.

— Domnule, sunteţi un neruşinat. Nu puteaţi să aşteptaţi să ajungem la Tunis ca să ne întâlnim? Puteţi să mă compromiteţi.

— Într-adevăr l-am găsit pe Karim, spuse Malko şi doreşte să vă vorbească.

— Să vorbească cu mine? Dar abia dacă-l cunosc…

Malko nu răspunse şi o ducea cu el în ciuda şuşotelilor sale. Când fură la adăpost de vederea celorlalţi din cauza vegetaţiei, ea se lipi de el şi-l sărută murmurând:

— Ticălosule! Tu ştii bine ce efect produci asupra mea…

Dintr-odată, ea începuse să-l tutuiască.

După ce mai parcurseră douăzeci de metri, ei ajunseră la micul luminiş. Malko o împinse pe Leila înaintea sa. El o simţi încordată şi se opri brusc, după care ea îşi întoarse faţa schimbată spre el, cu cearcăne mari sub ochi. Era o femeie dură, nu din cele care-şi pierd prezenţa de spirit şi încep să ţipe, dar era marcată de surpriză.

— Ce vrea să însemne asta? murmură ea. Dumneavoastră l-aţi…

— Nu, spuse Malko. El era în posesia unei informaţii pe care

trebuia să mi-o comunice şi l-au ucis ca să-l împiedice să facă asta, chiar aici. L-aţi văzut cu cineva?

Leila se gândi repede şi răspunse dintr-o suflare:

— Nu! El era cu oameni din aceia… Ştiţi dumneavoastră…

— Nu ştiu.

Ea îl fixă cu o privire iscoditoare.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

Malko o luă pe ocolite.

— Vă mai amintiţi de fata pe care voiam s-o găsesc. Ei bine, v-am minţit. Aceasta este o foarte primejdioasă teroristă, pe care o bănuim că a ucis un diplomat american. Ea se ascunde la Tunis. Karim îl cunoştea pe cel care ştie unde se găseşte ea. Credeţi că mă puteţi ajuta acum?

Leila îi aruncă o privire ambiguă. Zumzetul serbării ajungea până la ei: fragmente de muzică, nişte exclamaţii, zgomote cauzate de oameni care săreau în piscină iar acolo, la doi metri de ei, era cadavrul lui Karim.

— Eu nu mă amestec în politică, aşa că n-am cum să vă ajut. spuse Leila cu voce înceată.

— Cred că această fată foloseşte nişte circuite neobişnuite pentru a înşela vigilenţa serviciilor secrete. Dumneavoastră cunoaşteţi multe secrete la Tunis. Ea poate să treacă uşor drept o call-girl. O femeie frumoasă poate obţine mai uşor ajutor, nu-i aşa…

— Să mergem, spuse Leila cu vocea schimbată. Nu trebuie să rămânem mult aici.

Ei ajunseră pe potecă. Un alt cuplu se apropia. Automat, Leila îşi petrecu braţul în jurul taliei lui Malko. Bun reflex… Totuşi el simţi că, lipită de el, îi tremura tot corpul. Ea se desprinse şi-şi întoarse faţa spre el.

— Ţin foarte mult să vă ajut, dar nimeni nu trebuie să ştie. Ştiţi telefonul meu de la Tunis?

— Da.

— Bine! Ne despărţim aici… Mai ştie cineva în afară de mine că l-aţi găsit pe Karim?

— Numai stăpâna casei.

— Este senilă… Probabil a uitat deja…

Ea îl îmbrăţişă lipindu-se de el cu tot corpul, după care fiecare plecă pe drumul lui, pierzându-se în mulţimea invitaţilor. Malko ajunse la ieşire, fără să fie băgat în seamă, încă în stare de şoc. Vodca nu fusese de-ajuns să-l facă euforic. Acum trebuia să rupă

„nodul gordian”. El se simţea acum hotărât şi necruţător. Omorâseră deja patru oameni. Ce operaţiune trebuia protejată astfel?

*

* *

Un cap ridat împodobit cu un văl vechi roşu se strecură prin crăpătura uşii şi-l cercetă pe Malko de sus până jos. Erau zece minute încheiate de când acesta bătea la poarta vilei lui Mario. Bătrânul scutură din cap şi bâlbâi ceva în franceză după care vru să închidă poarta din nou. Uitând de bunele maniere, Malko îl împiedică să facă aceasta.

— Mario? întrebă el.

Celălalt spuse câteva vorbe în limba arabă, opunându-se trecerii sale. Malko îi băgă atunci sub nas o bancnotă de zece dinari. Servitorul dădu din cap ceva mai încet. Malko îi băgă cu forţa hârtia în mână, după care îl dădu deoparte şi pătrunse în curte. O cărare luminată ducea până la casă. El o străbătu, urmat de smiorcăiturile servitorului care totuşi nu-i înapoie cei zece dinari. Portocalii răspândeau parfumul lor plăcut şi totul era liniştit. Malko îşi spuse că dacă Mario nu era acolo, îl va aştepta.

Servitorul îl prinse din urmă şi-l trase de mânecă.

— Sex, sex, strigă el, în timp ce Malko urca scările spre peron. Şef sex.

Cu alte cuvinte, Mario era pe punctul de a-şi oferi un moment de perversiune. Malko pătrunse în holul cu dale de marmură neagră, unde erau agăţate nişte tablouri superbe.

Spre stânga se ajungea într-o sufragerie care era pustie. El îşi spuse că dormitoarele trebuiau să fie la primul etaj şi urcă pe scara cea mare. Îngrozit, servitorul rămase pe hol cu capul ridicat. Un culoar deservea toate camerele. Malko deschise cu brutalitate uşile tuturor camerelor pe rând. În cea de-a treia, el distinse o lumină slabă venind de la o sursă indirectă, reflectată de o mochetă albă. Un pat mare instalat pe un podium ocupa o mare parte din încăpere.

Gâfâieli uşor de recunoscut îl făcură la-nceput să creadă că a surprins un cuplu în plină copulaţie. Apoi zări pe pat două forme imobile şi un post de televiziune cuplat cu un magnetoscop. El privi pe ecran. Un negru cu corp de culturist se pregătea să sodomizeze cu lovituri de şolduri ample un băiat tânăr cu faţa extaziată stând în picioare, rezemat de un camion.

Privirea lui Malko se mută apoi pe patul în care stăteau lungiţi

doi bărbaţi cu fundurile complet goale.

Unul dintre ei era Mario, celălalt un tunisian foarte tânăr. Ei se masturbau împreună cu lentoare, punctând mângâierile lor cu râsete ascuţite.

Deodată, Mario întoarse capul şi-l zări pe Malko oglindit în televizor.

El se ridică dintr-o săritură şi scoase un ţipăt:

— Ce faceţi aici? Cine sunteţi?

Uitând starea în care se găsea, el se ridică, în timp ce partenerul lui se încovrigă alene pe pat. Italianul ajunse la zece centimetri de Malko şi se opri stupefiat.

— Ce doriţi? întrebă el cu un ton mai puţin arogant. Cum aţi intrat?

— Pe uşă, spuse Malko. Vreau să vă vorbesc imediat. Spuneţi-i prietenului dumneavoastră să se ducă să se odihnească pentru un moment. Este o treabă foarte serioasă.

— Dar n-aveţi dreptul să intraţi aici, protestă fără vigoare italianul.

Malko îi aruncă o privire glacială.

— S-a petrecut o treabă foarte gravă în care sunteţi implicat. Este mai bine să vorbiţi cu mine decât cu poliţia tunisiană, nu-i aşa?

Mereu acelaşi şantaj. Mario coborî capul şi la fel se-ntâmplă şi cu erecţia sa. El îi strigă un ordin în arabă tipului cu care se distra şi acesta se grăbi să dispară, apoi reveni spre Malko după ce-şi încinse fesele cu un prosop.

— Ce s-a întâmplat?

— Karim este mort, spuse Malko.

— Karim!

Era un adevărat ţipăt de durere. Bătrânul homosexual se agăţă de el, desfigurat, cu ochii ieşiţi din orbite.

— A suferit un accident?

— I-au tăiat gâtul la reşedinţa Fauconnier. Aveam întâlnire cu el, dar am ajuns prea târziu.

Italianul încerca să-şi regăsească sângele rece.

— Cine a făcut asta?

— Cineva care a vrut să-l împiedice să vorbească cu mine, spuse Malko. Un bun prieten al lui care cel mai probabil locuieşte la Tunis şi căruia îi împrumutase apartamentul său. Sunt sigur că dumneavoastră îl cunoaşteţi, căci i-a telefonat de la dumneavoastră astăzi, după ce ne-am văzut.

Mario se-ncruntă şi scutură brăţările de la mâna stângă, după care spuse cu o voce nesigură:

— Nu ştiu, nu înţeleg. Karim nu avea decât prieteni. Era un băiat formidabil, plin de viaţă, vesel.

— Acum este mort şi vreau să ştiu cine l-a ucis.

Linişte. Nu se mai auzea decât zgomotul fântânii, dialogurile cu voce slabă şi oftăturile din filmul porno. Partenerul lui Mario se făcuse nevăzut. Italianul se juca nervos cu lănţişoarele sale. El îl fixă pe Malko pe sub sprâncene şi-i spuse:

— Aş dori să vă ajut dar nu văd cum. Karim era doar un prieten de petrecere şi nu ştiam nimic despre viaţa lui. Eu cred că cel mai bine ar fi să fie anunţată poliţia. Mă duc să mă odihnesc. Vestea pe care mi-aţi adus-o, m-a bulversat.

El se ridică vizibil hotărât să-l conducă pe Malko la uşă. Acesta din urmă fu cuprins deodată de furie şi îl prinse de lanţurile de la mână. El îl trase până la un fel de toaletă şi-l pocni cu capul de marmură. Se auzi un zgomot de cartilagii rupte şi Mario scoase un ţipăt puternic.

Malko slăbi strânsoarea şi-l lăsă să se ridice. După sângele care-i curgea din nări se pare că avea nasul spart. Ducându-şi mâinile la faţă, italianul se smiorcăi:

— Lăsaţi-mă, plecaţi, sunteţi nebun. Eu nu ştiu nimic.

Fără să răspundă, Malko apucă din nou lanţurile cu putere şi de data asta îl lovi cu fruntea de masa de toaletă. Pielea plezni pe zece centimetri şi el îşi lăsă victima. Malko era dezgustat în sinea sa, dar ştia că dacă-l slăbeşte pe homosexual acesta s-ar închide ca într-o cochilie şi n-ar mai scoate niciodată adevărul de la el. Trebuia să-l facă să vorbească acum cât era în stare de şoc. De fapt italianul se clătina în faţa oglinzii, spunând cuvinte fără coerenţă, fără măcar să-ncerce să se apere sau să strige după ajutor. Malko îl prinse pentru a treia oară şi-l trase încet înapoi.

— De data asta, îl preveni el, vă desfigurez.

Italianul scoase un ţipăt ca de şoarece.

— Nu, vă rog. Lăsaţi-mă să vă spun…

Malko ţinu lanţurile strâns în pumn.

— Ştiaţi că el a telefonat?

— Da.

— Cum?

— Eu eram de mult timp cu Karim, mărturisi playboyul italian dintr-o răsuflare şi-l iubeam foarte mult, numai că, Karim nu se gândea decât să meargă cu băieţi mai tineri. Pentru asta însă, îi

trebuiau mulţi bani şi eu nu voiam să-i dau pentru că eram gelos. Atunci, el a găsit un alt prieten la Tunis care-l subvenţiona cu generozitate.

— Cine-i acela?

Mario luă un prosop şi-şi tamponă faţa tumefiată după care murmură:

— Jur că nu ştiu. Karim n-a vrut niciodată să-mi spună, căci ştia că sunt gelos. Nu ştiu decât prenumele lui: Fahd.

— Asta-i tot?

— Nu! Acesta este algerian, un membru al corpului diplomatic, într-o zi l-am urmărit pe Karim la Tunis şi l-am văzut urcând în maşina acestuia. Era o maşină cu număr CD.

Fahd este un diplomat algerian. Acesta constituia deja un bun început de pistă. Malko insistă:

— Ce s-a întâmplat după plecarea mea?

— Karim mi-a cerut voie să dea un telefon. În casă există mai multe aparate legate în serie. Când a format numărul, eu m-am hotărât să ascult convorbirea. El însă se ferea. Am auzit spunând doar „Fahd?” şi apoi şi-a dat seama că-l ascultam. El a pus receptorul în furcă şi a venit să mă caute, aşa că am fost obligat să închid şi eu telefonul meu.

— Apoi, el a sunat din altă parte?

— Nu. La prăvălie el nu avea telefon şi nici acasă la el, aşa că toate telefoanele le dădea de aici.

— Ştiţi cumva cum arată acest Fahd?

— Are în jur de vreo patruzeci de ani, este slab şi aproape chel.

— L-aţi recunoaşte?

Mario lăsă capul în jos.

— Nu ştiu. Nu l-am văzut decât odată şi nu vreau să fiu amestecat în povestea asta. Totul este oribil. Nu-mi vine încă să cred că a murit.

— Din păcate este adevărat, spuse Malko.

— Plecaţi! Vă implor, îl rugă italianul.

El ţinea în continuare prosopul apăsat pe faţa tumefiată.

Lui Malko i se făcu milă de el. Spera ca acum să fie pe drumul cel bun.

Trebuia să-l identifice pe acest misterios Fahd. În treaba asta generalul Marchana şi poate chiar Michel Lepoutre îi puteau da o mână de ajutor. El se lăsă condus până în grădină fără nici un cuvânt. Erau bune şanse ca gazda lui să nu-l mai onoreze cu

atenţia sa pe amantul lui.

Călătoria sa la Hammamet fusese fructuoasă, făcând să avanseze ancheta. Faptul că asasinul venise de la Tunis la Hammamet să-l execute pe Karim, asumându-şi riscuri enorme, dovedea încă odată că la Tunis se pregătea o operaţiune de anvergură. Manipularea poliţistului de către Tourya dovedea că se avea în vedere un atentat contra lui Bourguiba. Asta era însă totul?

El se hotărî să plece chiar în noaptea aceea la Tunis şi să-l viziteze pe generalul Marchana a doua zi dimineaţă devreme, ca şi pe Michel Lepoutre, deşi nu credea că francezul îi va fi de folos în cazul asasinării lui Karim. El fusese foarte transparent…

*

* *

Ofiţerul superior intră ca vântul în biroul său, cu un teanc de hârtii în mână. Malko îi telefonase deja şi acesta era la curent cu cele întâmplate la Hammamet.

— Există un diplomat algerian care poartă prenumele de Fahd, îi spuse el. După descrierea pe care mi-aţi făcut-o, el pare a fi al treilea secretar.

El scoase o fişă din teancul de hârtii şi-i citi lui Malko:

— Fahd Belkacem. Membru al securităţii algeriene din 1975. Stagiul şi l-a satisfăcut în Serviciul de Acţiune algerian în 1977, ataşat în Yemenul de Sud la Ambasada Algeriei. Rămâne acolo trei ani în care timp desfăşoară o activitate intensă cu diverse reţele teroriste care activează la Aden. Se crede că el a satisfăcut şi un stagiu secret în Uniunea Sovietică în 1979. A fost numit la Ambasada Algeriei la Tunis în ianuarie ’80. Mai ştim că a fost însărcinat să ia contact cu opoziţia tunisiană. Nu este cunoscut ca homosexual. Vreţi să ştiţi cum arată?

Generalul îi arătă fotografia. Malko văzu o faţă hotărâtă, cu pomeţi pronunţaţi, un păr scurt şi o privire inteligentă, vioaie. Numai gura puţin senzuală putea indica apartenenţa sa celui de al treilea sex. Malko exulta. Reuşise cel puţin să-l identifice pe asasinul lui Karim şi deci pe complicele lui Tourya!

— Din nefericire şi el este protejat de imunitatea diplomatică. Tot ce putem face, este să-l expulzăm.

— Puteţi totuşi să-l puneţi sub urmărire, sugeră Malko.

— El este deja acasă la el, dar probabil că pentru comunicările „sensibile” el trebuie să se folosească de cabinele publice şi în plus noi nu putem supraveghea liniile telefonice ale ambasadei.

Nu avem mijloace. Eu am interogat serviciile care se ocupă de „construcţia” liniilor. Nici o menţiune despre acest Karim. El are probabil un alt număr pe care noi nu-l cunoaştem, de unde a chemat ambasada.

— Să-ncercăm să facem o vizită discretă la apartamentul său. Mi-ar face plăcere să mai trec odată pe la apartamentul ocupat de Karim. Dacă acest algerian este vinovat, el poate nu ştie că Mario a interceptat convorbirea lor. El poate deci să comită o imprudenţă.

— Este o idee bună, aprobă generalul Marchana. Am să vă dau pe doi din oamenii mei.

*

* *

Blocul mare, arăta la fel de sinistru sub soarele arzător. Cei trei bărbaţi sosiră la etajul cinci fără să întâlnească pe cineva. Înainte să introducă cheia confecţionată de Jonathan în broască, Malko ascultă cu urechea lipită de uşă. Apoi protejat de cei doi poliţişti, deschise uşa.

Apartamentul era în continuare nelocuit. Totuşi, ceva îi atrase imediat atenţia: cutia conţinând explozibilul fusese scoasă de sub pat.

Malko se grăbi s-o cerceteze. Revistele porno erau la locul lor, dar nici urmă de explozibil. Ei căutară prin toate ascunzişurile posibile, fără prea multă convingere. Malko îşi simţea gâtul sugrumat de angoasă. Sub nici o formă, n-ar fi trebuit să lase explozibilul acolo.

— Acest apartament nu este supravegheat permanent? îi întrebă el pe poliţişti.

— Nu, mărturisi unul dintre ei. Nu dispunem de atâta personal. I s-a cerut doar unui gardian să ne informeze despre toţi vizitatorii suspecţi.

Malko nu mai insistă, pentru că nu avea rost. Ei părăsiră blocul. Oricum, Fahd Belkacem urma să nu mai calce pe acolo. De ce venise oare să ia explozibilul? Voia doar să schimbe ascunzătoarea, sau urma să se folosească de el?

Capitolul XI

Cuprins de furie, Malko conducea cu viteză maximă pe panglica rectilinie a drumului Cartagina-Tunis, claxonând în continuu. Tourya şi Fahd Belkacem, dacă într-adevăr algerianul era vinovat, reuşiseră lovitura, adică eliminarea unui complice inoportun care devenea periculos, recuperarea explozibilului iar în cele din urmă să şi dispară. Vizita sa la Michel Lepoutre fusese scurtă, penibilă şi inutilă. Diplomatul homosexual, bulversat de moartea lui Karim Ouzar, în mod sigur că nu-i putuse spune nimic în plus amantului lui. El nu ştia nici măcar despre existenţa lui Fahd Belkacem. Malko nu putea pune la îndoială sinceritatea lui.

Generalul Marchana, prevenit de către oamenii săi asupra dispariţiei explozibilului, nu spusese nimic şi nu-şi ascunsese neliniştea. Din păcate, din cauza imunităţii diplomatice, el nu putea face nimic contra lui Fahd Belkacem. Malko se hotărâse să verifice el însuşi o ipoteză îndrăzneaţă. Dacă Tourya se ascundea pur şi simplu în apartamentul diplomatului algerian? El nu vorbise nimic despre asta nici măcar lui Richard Bubble, apelând direct la Jonathan Groparul. Americanul nu ezitase nici o secundă, încântat că Malko trecuse la ofensivă. În orice caz, în lipsa lui Tourya, ei ar putea să găsească explozibilul. Apartamentul lui Michel Lepoutre nu mai prezenta interes. Cu privire la acest subiect, Jonathan mormăise:

— Putem să-l dăm uitării. Tipul n-o să mai calce deloc pe acolo, chiar dacă i-aţi spune că-l aşteaptă Raquel Welch în pielea goală.

Înainte să plece de la cimitirul US, ei consultaseră o hartă a marelui Tunis elaborată personal de către american. Ea nu exista în comerţ. Apoi, verificându-şi revolverul enorm, el îşi încredinţase mormintele adjunctului său tunisian şi se urcase în Golful lui Malko pe care-l umplea aproape în întregime cu volumul lui impresionant.

— La dreapta, spuse el.

Malko se angajă pe un drum şerpuind printre imobilele în construcţie ale cartierului El Menzah 5.

Americanul avea un remarcabil simţ al orientării, dirijându-l

fără nici o ezitare în labirintul de blocuri şi vile neterminate. Ei ajunseră la o reşedinţă mai puţin urâtă ca celelalte, înconjurată de un gazon rahitic. Americanul îşi ridică poala cămăşii dând la iveală o uriaşă trusă de chei agăţată de centura sa. El îi făcu cu ochiul lui Malko.

— Am lucrat un timp la TD[10] şi am prins nişte mici trucuri.

Ei mai hurducăiră pe drumul plin cu gropi şi se opriră în apropierea unei cabine telefonice.

— O să-i telefonez băiatului nostru, spuse el, ca să nu riscăm să dăm nas în nas cu el.

Malko rămase în maşină în timp ce americanul forma numărul Ambasadei Algeriei.

Ud leoarcă de transpiraţie, el observa împrejurimile cu gândul la Tourya. Ceva îi spunea că nu aceasta era filiera pe care o va regăsi. Fahd Belkacem, agent al Serviciilor algeriene, putea fi supravegheat de tunisieni, deci ea nu-şi putea alege o astfel de retragere. Jonathan Groparul ieşi din cabina telefonică cu faţa veselă şi ochii strălucind de bucurie.

— L-am invitat la o serată la ambasadă. El e la birou şi cum acesta se află în celălalt capăt al oraşului, avem timp cel puţin un sfert de oră. Mergem acolo.

Ei traversară gazonul aproape în fugă şi pătrunseră în imobil. La etajul doi, Jonathan sună la una din uşi, bătu la ea şi în final apelă la trusa sa de chei false. Malko supraveghea holul.

La a şasea cheie se auzi un „clic” încurajator. Americanul deschise uşa şi urmări cu privirea un fragment de chibrit înfipt în pervaz care tocmai căzuse. El îl ridică cu un surâs ironic.

— Acesta este mai puţin bun decât toate protecţiile electronice. Va trebui să nu omitem să-l fixăm la loc.

Apartamentul era mic: un living. O cameră şi o bucătărie. Vizita nu le fu de mare folos. Ei nu găsiră nici o urmă de prezenţă feminină. Malko nu îndrăzni să pună mâna pe hârtii. Totuşi se asigurară că explozibilul nu se găsea acolo.

Ei părăsiră apartamentul după ce fixară chibritul la loc apoi se urcară în Golf.

— Aşteptaţi să vedem dacă băiatul nostru este cumva nervos. Porniţi şi plecaţi pe acolo.

Malko urmă instrucţiunile acestuia şi ocoliră reşedinţa ajungând pe un mic promotoriu de unde puteau vedea perfect

[10] Technical Division (n.a.).

intrarea în imobil. Nu trebuiră să aştepte prea mult timp. Exact după douăsprezece minute, un 504 verde pătrunse cu toată viteza în parking. Din el coborî un bărbat în bluză bleu care fugi până la intrare. Jonathan Groparul scoase un fluierat ca un şarpe cu clopoţei.

— Iată-l pe prietenul nostru Fahd. Probabil că a mirosit că telefonul este o plasă. E tare tipul.

*

* *

De zece minute, cuprins de valurile de căldură arzătoare stârnite de sirocco, Malko aştepta în faţa intrării *Hiltonului.* Deşi era spre sfârşitul zilei, căldura, în loc să scadă, se accentuase. După cele două eşecuri ale sale, el stătuse îndelung de vorbă cu Richard Bubble. Şeful staţiei CIA era din ce în ce mai îngrijorat, fiind convins că Tourya nu era decât partea vizibilă a unui aisberg mortal. Faptul că ea reuşea să se sustragă cercetărilor tunisienilor era mai mult decât neliniştitor. Reţinut de o recepţie dată de ambasadorul american, Richard Bubble îi trasase sarcină lui Malko să discute cu şeful Serviciilor tunisiene.

Generalul Marchana întârzia. Ceasul său Seyko-Quartz indica ora 19,30 atunci când Malko zări în sfârşit Golful de culoare kaki al generalului.

— Veniţi repede că mor de foame, spuse el fără nici o introducere. O să pot mânca peste o jumătate de oră.

Şoferul demară în trombă. Probabil că şi lui îi era foame. În maşină, generalul îşi ridică djellabaua dezvelindu-şi coapsa păroasă şi se scărpină. Pe dedesubt el nu purta decât un chilot alb. Malko avea o senzaţie curioasă: arabii erau categoric nişte oameni nostimi.

— Aveţi ceva noutăţi? întrebă tunisianul. Puteţi vorbi pentru că şoferul este absolut de încredere.

— N-am găsit nimic, mărturisi Malko. Sunt însă sigur că se pregăteşte o maşinărie infernală.

Şoferul se opri în dreptul bazarelor şi ei merseră pe jos prin bazarul Et Trouk, care era pustiu, după care pătrunseră o sută de metri mai departe pe sub o copertină care ducea spre un restaurant tipic, având firma Mrabet. Fură instalaţi într-o grădină ceva mai aerisită unde se mai găseau câţiva turişti.

Generalul nu scoase nici un cuvânt până ce nu mâncă un ou răscopt. După cinci minute, avea voie să mănânce şi altceva. El trase cu grijă un fum din ţigareta sa.

— Aceasta nu ar fi prima dată când libienii se aliază cu algerienii, remarcă el. Fără ei, aceştia nu ar dispune de logistică. Totul este fals. Algerienii nu vor să ne facă încurcături pe faţă din cauza solidarităţii arabe şi noi nu-i putem înfrunta direct pentru că sunt foarte puternici. La Gafsa însă, comandoul a venit din Algeria.

— Ce-o să faceţi acum? întrebă Malko.

Tunisianul atacă peştele cu lăcomie şi Malko îl lăsă să-şi umple burta.

— Vom întări supravegherea lui Fahd Belkacem, dar nu-mi fac nici o iluzie. La lungimea de avans de care dispune, el nu va comite nici o eroare. Modul feroce în care a fost asasinat acel Karim, face parte din modul lui de lucru. Acesta este un sălbatic. Ştiu că el a sugrumat la Setif cu mâna sa zeci de trădători. Este un fanatic capabil să treacă drept pederast pentru a-şi duce misiunea la îndeplinire.

— Care misiune? întrebă Malko. Care este legătura lui cu Tourya?

Generalul, acum sătul, frământă în mână gânditor o bucăţică de pâine.

— Bună întrebare! Dacă Fahd Belkacem este amestecat în asta, este o treabă foarte serioasă. El a lucrat prea mult aici pentru a-şi periclita complicii, dacă nu este neapărat necesar. Tocmai am obţinut de la Serviciile franceze o informaţie care ar putea avea legătură cu această istorie. Unul din oponenţii marxişti ai regimului Bourguiba. Salah ben Ribai în exil la Paris, a dispărut de câteva zile. S-ar putea să-ncerce să revină clandestin în Tunisia.

— Treaba asta e uşoară?

— Destul de uşoară! Este imposibil să supraveghezi frontiera dintre Libia şi Tunisia. Ar trebui câteva sute de mii de oameni de care noi nu dispunem. Este suficientă organizarea unei structuri de primire.

Deja le fuseseră aduse desertul constând din câteva creme caramel anemice. O mică orchestră începuse să cânte, acompaniind evoluţiile unei dansatoare care-şi agita uşor pernuţele celulitice într-un mod care se voia teribil de erotic. Gândul lui Malko se îndreptă spre Cathy Miiler, care plecase să viziteze nişte prieteni din Tunis, bosumflată că nu-l putuse întâlni pe Malko la Hammamet.

— Bănuiţi că ar putea fi vorba de o lovitură de stat? întrebă

Malko.

Tunisianul urmărea mecanic cu ochii evoluţia dansatoarei.

— Eu am bănuit totdeauna că o tentativă de destabilizare ar începe cu o campanie de atentate cu exploziv, spuse el. Sper să mă înşel.

Sfârşitul cinei se petrecu într-o linişte mormântală. Ei se găseau în impas. După ce generalul îl conduse la Hilton, Malko mai zăbovi câteva clipe prin hol. Intuiţia sa îi spunea că generalul tunisian avea dreptate. Singurul mijloc de-a înăbuşi tentativa din faşă, era găsirea lui Tourya Soltane.

*

* *

Malko nu putea să adoarmă. El chemase de mai multe ori camera lui Cathy Miiler dar nu primise răspuns. Şi totuşi tânăra americană îi jurase că ea va lua cina cuminte la prietenii săi şi, cel mai târziu la miezul nopţii, va fi la hotel la dispoziţia sa. Iar acum era ora trei dimineaţa.

Agasat, Malko deschise uşa de la balcon şi fu izbit în faţă de un val de aer cald. Probabil că afară erau 35 de grade. Era monstruos. Luminile tuturor blocurilor din El Menzah scânteiau în zare. Privirea sa coborî în parking şi lui i se păru atunci că distinge o umbră aproape de maşina lui, adăpostită sub nişte pomi.

Intrigat, el privi mai atent, dar nu mai văzu nimic. Din cauza prezenţei delegaţilor Ligii Arabe, *Hiltonul* se afla sub protecţia armatei tunisiene care instalase posturi de pază cam peste tot. În orice caz, nu era nimic de furat în Golf. El intră din nou în cameră în care regăsi răcoarea aerului condiţionat, se lungi în pat şi încercă să adoarmă. Era exasperant să fii totalmente blocat. El îşi spuse că poate Jonathan Groparul va avea vreo idee şi asta îl ajută să-şi găsească odihna.

*

* *

Jonathan Groparul, întruparea imaginii omului liniştit se pregătea să regleze stropirea peluzei sale presărată cu cruci albe. Malko se uita la cruci, spunându-şi că într-o zi se va odihni şi el poate sub un frumos gazon verde la Arlington, cimitirul rezervat agenţilor merituoşi. Vexat, el nu-i lăsase nici un mesaj lui Cathy Miller. Americanul îşi părăsi ocupaţia şi intrară în camera răcoroasă, instalându-se în faţa unor beri.

După trei beri, ei se aflau în acelaşi punct. Jonathan Groparul după ce râgâi emise un adevăr primordial:

— Atâta timp cât nu o vom găsi pe această cocotă libiană, suntem fazani. Ar trebui să-l prindem pe algerian şi să-i smulgem una sau două unghii.

În faţa acestei lipse de diplomaţie, lui Malko nu-i rămânea altceva de făcut decât să se reîntoarcă la Tunis, lăsându-l pe Jonathan cu treburile lui de grădinărie. Americanul îi adresă un surâs rece.

— Veţi vedea că metodele dumneavoastră nu vă vor duce la nici un rezultat, decât la un mare bluf. Ei nu au aceleaşi scrupule. Amintiţi-vă de pederastul dumneavoastră…

Bietul Karim! El nu avea impresia că trăieşte periculos. Malko avea de reflectat, mai să-şi ardă circuitele. Nu vedea nici un început de pistă, iar căldura îi golea creierul. El plecă din Cartagina, vizibil descurajat. Abia ajunse în cameră şi auzi telefonul. Aceasta trebuia să fie Cathy, în sfârşit revenită. Malko ridică receptorul şi auzi o voce de femeie care nu era aceea a tinerei americane.

Era Leila Kadouni. El nu avusese nici un contact cu ea după serata de la Hammamet.

— Aţi găsit-o pe Tourya? întrebă Malko.

La început fu o pauză, apoi tânăra femeie spuse cu o voce încordată:

— Nu vorbiţi la telefon. Aş dori să vă văd.

Lui Malko îi făcu impresia că nu era singură şi deci nu mai insistă. La urma urmei îi era dator pe toate planurile.

— La dispoziţia dumneavoastră, spuse el. Când?

— Ştiţi unde se află Clubul Vacances din Golful Singes? întrebă Leila.

— Îl găsesc eu; spuse Malko, oarecum mirat. Leila nu prea avea obiceiul „vacanţelor în grup”.

— Vă aştept acolo ca să luăm masa. Veniţi în jur de 12,30.

Ea închise şi Malko îşi dădu deodată seama despre ceea ce se petrecea. Ea îşi dorea nespus o aventură amoroasă, fapt care explica laconismul său. Mai avea de aşteptat o oră. Abia închise şi telefonul sună din nou. De data asta era Cathy Miller.

— Unde aţi fost? întrebă ea cu o voce dulce.

Malko era pe punctul să explodeze în faţa acestui cinism.

— V-am aşteptat până la ora trei dimineaţa…

— Este adevărat. Prietenii mei au insistat să mă culc la ei, dar

azi dimineaţă v-am căutat. Voiam să vă văd.

Din nou ea era foarte alintată. Malko era cât pe ce s-o trimită la plimbare, apoi îşi spuse că nu va găsi alta ca ea la Tunis. Telefonul lui Leila îl mai detensionase şi acum Cathy era cea care umbla cu binişorul.

— Veniţi, îl invită ea cu o voce care l-ar fi putut scoate din minţi şi pe papă.

*

* *

Tânăra americană era întinsă pe pat, doar cu un slip pe ea. Abia intră Malko că ea se şi ridică şi-şi înlănţui braţele de gâtul lui.

— Sunteţi foarte drăguţ că aţi venit. Mi-aţi lipsit. Piscina este aglomerată de nu-ţi poţi scoate nici sutienul, aşa că prefer să rămân aici, unde cel puţin e răcoare.

Încet, mâinile lui Malko erau pe punctul de a se strecura sub slipul alb. El avea dreptul la o compensaţie. Cathy surâse şmechereşte.

— Nu pot face dragoste căci am o criză de lumbago. Am ridicat ceva foarte greu şi acum mă doare.

Asta le-ntrecea pe toate. El preferă să nu o întrebe ce anume ridicase. Era ciudat cum „criza” ei corespundea cu dispariţia sa nocturnă. Probabil că făcuse nebunii până-n zori. Excitat de această idee, el îşi puse mâinile pe pieptul gol şi o excită. Imediat ea reacţionă conform aşteptărilor lui şi-l atrase pe pat. Cathy începu să-l mângâie cu ochii închişi, fără tact. Dar cu eficacitate.

La rândul său, îi făcu acelaşi serviciu. Puţin câte puţin, el simţi că ea se tulbură şi imediat femeia nu mai putu să ascundă efectul pe care această mângâiere i-l producea. Ea gâfâia de plăcere. El cunoştea mişcarea rapidă care o conducea spre orgasm şi nu se cruţă. În final, uitând de criza ei de lumbago, el plonjă în ea cu toată puterea. Cu un oftat de extaz, gambele lui Cathy se repliară şi bazinul ei începu să se agite spre înainte şi înapoi cu toată viteza încât era pe punctul să-l scoată din ea. Nu era nici o mirare că avea criză de lumbago. Ea lăsă în sfârşit picioarele jos.

— Nu sunteţi drăguţ, murmură ea. Acum mă doare mijlocul mai rău.

Cinismul la aceste cote era admirabil.

— Mi-e foame, oftă Cathy. Unde mă duceţi să mănânc?

— Mi-e imposibil, spuse Malko. Trebuie să iau dejunul cu o damă în scop de afaceri.

— Unde?

— La Club des Vacances din Golful Singes.

— O! Luaţi-mă şi pe mine, îl imploră ea. Aş vrea să mă bronzez puţin. Nu voi sta cu dumneavoastră.

— Bine, zise Malko, dar ea nu va trebui să vă vadă. Este din categoria „panterelor”. Vin să vă iau imediat ce termin dejunul.

Cathy Miller se apropie şi-şi frecă pielea mătăsoasă de el.

— Ticălosule! Nici n-am plecat bine şi mă şi trişezi.

— Deloc, afirmă Malko. Ţi-am spus că este vorba de afaceri.

El o privi în timp ce se-mbrăca cu un şort alb ultrascurt şi un tricou la limita indecenţei. Era ca un mic animal bucurându-se de viaţă. Ei coborâră în „cuptor”. Deşi toate geamurile erau deschise, căldura era insuportabilă. Malko îşi puse mâna pe coapsa bronzată a lui Cathy care-i adresă un surâs zburdalnic. Ea-i puse mâna pe coapsa lui încântată, aşa fără nici un gând.

— În seara asta, spuse ea, aş dori să iau cina în bazar. Se pare că este un restaurant cu o dansatoare din buric. Vreau să văd cum face ca să mă amuz pe urmă cu tine.

Era gata să facă orice ca să şteargă amintirea trădării. În sfârşit ajunseră. Club des Vacances ocupase cea mai mare parte din plajă iar intrarea acestuia era într-o piaţă animată plină de turişti care se pregăteau să plece în excursie. Cathy fredona un cântec. Malko claxonă ca să-şi croiască drum prin mulţime. Lumea se dădea la o parte cu mişcări leneşe, mai ales nişte străini roşii ca racii. În faţa porţii clubului, era o coadă în faţa unor autobuze pe punctul de a pleca. Malko îşi spuse că era un loc ciudat pentru o întâlnire cu o femeie ca Leila Kadouni.

El opri în faţa barierei păzite de un portar care-i făcu semn că intrarea este interzisă. Trebuia să trateze.

— Aşteptaţi-mă, îi spuse el lui Cathy Miller.

Coborând din maşină, el se-ndreptă spre gardian şi începu să-i explice că are întâlnire în interiorul clubului.

— Bine, aprobă tânărul arab.

Malko se întoarse. Autobuzul oprit lângă maşina lui demarase şi astfel Malko putu să vadă o parte din piaţă. În grupul de gură cască, privirea îi fu atrasă de un bărbat îmbrăcat într-o bluză bleu care părea să străbată mulţimea în direcţia lui. Pe Malko îl frapă un detaliu: bărbatul purta o servietă diplomat care nu cadra cu personajul. El se opri brusc privind în direcţia Golfului.

Malko avu impresia că pieptul îi e strâns de-o menghină. Într-o fracţiune de secundă ceafa îi fu acoperită de o sudoare rece. Acolo, omul în bluză bleu bătea în retragere în mulţime, cu servieta în mână.

Capitolul XII

Yasser Nidal, stând în picioare în spatele unuia din stâlpii ce susţineau arcadele care adăposteau buticurile, înjură furios în arabă. Golful pe care-l pândea, dispăruse din câmpul lui vizual, ascuns de un autobuz enorm. El bătu grăbit în retragere îmbrâncindu-i pe turiştii înghesuiţi în piaţă şi îşi reluă locul de sub arcadele care adăposteau buticurile. Golful reapăru în câmpul său vizual chiar în faţa intrării clubului, în mijlocul unei mulţimi compacte.

Imediat, el ocoli unul din stâlpii arcadelor şi se ghemui în spate, deschizând diplomatul ca pentru a lua ceva de-acolo.

Mâna sa dădu mai întâi de un buton în stânga pe care-l răsuci. El ghici mai mult decât văzu beculeţul roşu aprins. Cu inima bătând puternic, răsuci un al doilea buton care deplasa cursorul pe o regletă marcată de la 1 la 25. El îl opri la 7 şi-l blocă în poziţia aceea cu ajutorul unui alt buton mic de culoare neagră. Ţinând mâna dreaptă în servietă el îşi ridică ochii şi căută maşina. Aceasta era în continuare în aceeaşi poziţie. Degetele sale începură să pipăie în căutarea unui al treilea buton. Pe acesta el trebuia să apese în jos. Strângând din dinţi ca şi când i-ar fi trebuit un efort supraomenesc, el apăsă cu toată puterea.

*

* *

Înmărmurit, Malko îl privi pe bărbatul în bluză bleu dispărând sub arcade, apoi ghemuindu-se şi aşezând diplomatul în faţa lui. Acest gest sfârşi prin a-l convinge. Copleşit de oroare, el privi spre mulţime şi apoi spre Cathy care continua să stea liniştită în maşină. El ştia că-i mai rămâneau – dacă nu se înşela – câteva secunde la dispoziţie ca să acţioneze.

El porni în fugă urlând:

— Cathy! Cathy!

Un puternic scrâşnet de frână îl opri şi-l făcu să-ntoarcă capul. O camionetă care ieşea, era cât pe ce să-l strivească. El începu s-o ocolească ca un automat.

În aceeaşi secundă se auzi o explozie asurzitoare în cealaltă parte a camionetei. Un val de aer cald îl învălui pe Malko, aprinzându-i cămaşa şi pârlindu-i părul. Suflul îl trânti la pământ,

în ciuda adăpostului de care dispunea. El se ridică imediat şi fugi spre locul exploziei, descoperind o scenă de coşmar.

Golful fusese transformat într-o torţă deasupra căreia se ridica un sinistru val de fum negru. Peste tot erau întinse corpuri omeneşti. Mai multe maşini ardeau, ţipete de durere răzbăteau din autobuzul ale cărui geamuri sparte fuseseră transformate în proiectile mortale.

Un om cu ambele mâini crispate pe stomac, încerca în zadar să oprească sângele care se scurgea din el. Un altul întindea mâna fără să-şi dea seama că era retezat în două. Malko îşi smulse de pe el cămaşa care ardea şi-şi acoperi părul, zăpăcit, pe jumătate buimac.

Golful nu mai era decât o grămadă de tablă gata să se consume în mirosul acru de vopsea. El o căută pe Cathy Miller: fata dispăruse literalmente, proiectată de explozie la mare distanţă. Zeci de corpuri, morţi şi răniţi, zăceau pe jos.

O femeie dezbrăcată de suflu, cu obrazul pe jumătate smuls, se târa şi se prăbuşi în faţa lui Malko. Mai multe victime nu se mai mişcau, fiind ucise de lovitură.

Malko, mut de durere şi de ură, privea Golful arzând. Presimţirea sa nu-l înşelase. Adversarii lui reuşiră două lovituri dintr-un foc: să declanşeze campania de teroare de care vorbise generalul Marchana şi să se debaraseze de el în acelaşi timp…

Iată deci ce făcea omul care se-nvârtea în jurul maşinii sale în noaptea precedentă!

El îl căută cu privirea pe cel pe care-l văzuse ghemuindu-se după stâlp, spunându-şi că el trebuie să fie departe acum. Veneau oameni în fugă de peste tot. Nişte şoferi de autobuz încercau să stingă focul cu extinctoare mari. Malko zări în sfârşit într-un colţ corpul lui Cathy Miller, ceea ce mai rămăsese dintr-o fată superbă de douăzeci şi trei de ani. Nişte membre arse şi sfârtecate, de nerecunoscut. În mintea sa stăruia acum numai dorinţa răzbunării. El se simţi luat de braţe şi dus pe sus. Începeau să sosească mai mulţi poliţişti care încercau să înlăture panica. Malko auzi în depărtare o sirenă de pompieri.

Cineva îl tampona pe frunte. El ajunse într-o farmacie şi se simţea rău. Îi dădură să inspire eter. Nişte ţipete isterice amestecate cu cuvinte arabe îl făcură să realizeze că turiştii nu fuseseră singurele victime. El se ridică clătinându-se şi încercă să-şi adune gândurile.

Trebuia s-o vadă pe Leila Kadouni. Trebuia să meargă la Leila.

Ea îi dăduse întâlnire în acel loc. Malko nu voia să creadă că ea îl atrăsese într-o capcană înspăimântătoare. Altceva era la mijloc. Ea, deasemenea, era victimă.

El ieşi din farmacie agitând braţele pentru a opri o maşină. După felul în care era privit, înţelese că arăta îngrozitor. Ajunse cu mersul nesigur în mijlocul şoselei şi văzu un om la volanul unei maşini cu o expresie de spaimă pe faţă.

Cu un efort supraomenesc, Malko ocoli vehiculul şi se lăsă să cadă pe scaun lângă necunoscut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă acesta.

— O bombă într-o maşină, murmură Malko, duceţi-mă repede.

— Desigur. Unde vreţi să mergeţi? La ce spital?

— Nu la spital, spuse Malko, la prieteni… U.S. Cemetery la Cartagina… Repede…

În starea în care se găsea, nu mai încăpeau discuţii. De altfel, Cartagina era la zece minute depărtare. El puse capul pe tetiera scaunului şi închise ochii, revăzând surâsul vesel al lui Cathy Miller.

— Sunteţi sigur că nu vreţi să mergeţi la spital? îl întrebă bunul său samaritean.

Malko făcu semn din cap că nu. Fiecare secundă conta. Cel care declanşase explozia, îl credea probabil mort, deci avea un minim avantaj pe care trebuia să-l exploateze la maximum, el însuşi. Pradă unei ameţeli, el strânse din dinţi. Ce lovitură bine regizată! El avea într-adevăr de-a face cu profesionişti de mare clasă căci nu era ceva mai greu de condus decât o maşină capcană.

*

* *

Yasser Nidal ajunse gâfâind pe mica stradă unde parcase maşina. Fuga sa se confundase cu cea a celor care fuseseră cruţaţi de explozia cauzată de maşinăria infernală. El roti privirea în jur cu inima bătându-i puternic în piept şi constată că nimeni nu-l urmărise. Din momentul în care se depărtase de locul sinistru, el iuţise pasul. Violenţa exploziei îl surprinsese în ciuda faptului că era antrenat.

El aruncă servieta pe scaun, introduse cheia în contact şi învârti. Nu porni. Enervat, el forţă şi simţi că metalul se îndoaie. Apoi trase pentru a scoate cheia. Imposibil.

După aceea suci cu toată puterea la stânga, fără alt efect decât că cheia se strâmbă puţin mai mult. Rostind o cascadă de

înjurături, el se opri, cu faţa plină de sudoare şi mâinile tremurând. Nu putea să cheme un taxi, căci era prea primejdios, nu putea nici să plece pe jos, nici să rămână acolo.

El mai încercă să pornească la cheie. Sirenele poliţiei şi pompierilor îi accentuară panica. Un motociclist trecu în trombă prin faţa lui. Urmau probabil să înconjoare cartierul. Simţea cum creierul i se lichefiază. Mai făcu o încercare fără rezultat. Cheia era definitiv blocată.

Nu mai era decât o soluţie. Trecând mâna pe sub volan, el smulse cu un gest firele care duceau la contact. Asta era culmea: să fie obligat să fure propria-i maşină. Din fericire, el avea câteva noţiuni de electricitate. Instructorul lui est german, în lagărul de la Benghazi, îl considera cel mai talentat. El însuşi inventase o răşină specială care permitea lipirea sub o maşină a explozivului, care să reziste tuturor şocurilor şi intemperiilor.

Aplecând capul sub tabloul de bord el începu să mânuiască firele cu febrilitate. Găsi în fine pe cele care făceau contactul. Nu-i mai rămânea decât să plece. Deschizând capota, declanşă manual demarorul şi motorul porni. El demară cu mâinile pline de unsoare uzată, înjurând pentru minutele pierdute.

*

* *

Jonathan Groparul scoase un răcnet şi fugi spre Malko, care era cu pieptul gol şi faţa plină de sânge, buimac şi care tocmai cobora din maşina salvatorului său, oprită la intrarea cimitirului.

Şoferul voluntar se grăbi să explice:

— L-am găsit în faţa Clubului de Vacances din Golful Singes. A fost victima exploziei unei maşini capcană. Cred că-i foarte grav şi ar trebui dus la spital.

— OK, OK, vă mulţumesc. O să mă ocup eu de el, mormăi Jonathan luându-l pe Malko de talie şi ducându-l ca pe o glugă de coceni.

Celălalt, înciudat, urcă în maşina sa şi ieşi din cimitir spunându-şi că există într-adevăr ingraţi.

Jonathan Groparul strecură gâtul unei sticle de J&B între buzele lui Malko. Acesta din urmă îndepărtă sticla cu mâinile tremurânde.

— Staţi, spuse el. Trebuie mers la Leila Kadouni. Ei au obligat-o să-mi dea telefon pentru a mă face să mă duc acolo! Probabil ei cred că încă sunt la ea.

Jonathan Groparul nu pierdu timpul. Cât ai clipi din ochi îşi

puse enormul 357 Magnum la centură şi băgă un pumn de gloanţe în buzunarul de la jeans. El îl ajută pe Malko să se ridice şi să se urce în Chevroletul său.

Acesta din urmă nu prezenta decât tăieturi superficiale pe faţă şi, în ciuda faptului că bluza americanului îi venea cam mare, arăta destul de prezentabil.

Treizeci de secunde mai târziu, ei rulau cu toată viteza spre vila lui Leila Kadouni. Malko turba de furie. Măcar dacă i-ar fi putut preveni pe tunisieni! Din păcate ei ar ajunge prea târziu. După ce parcurseră cinci kilometri ei virară pe drumul care ducea spre Sidi-Bou-Said.

— La stânga, spuse Malko, atunci când veţi vedea un panou pe care scrie „*Hotel de la Reine Didon*”.

Jonathan Groparul făcu să scârţâie pneurile maşinii, când pătrunse în plină viteză pe o potecă îngustă, o fundătură. Vila Leilei Kadouni era în spate.

Când se mai aflau doar la o sută de metri depărtare de vilă, Malko zări o maşină mică de fabricaţie franceză parcată în faţă şi un bărbat în bleu care dispărea pe scara grădinii, cu o servietă-diplomat în mână, semănând cu necunoscutul şi probabil responsabilul pentru explozia care o ucisese pe Cathy Miller şi pe atâţia alţii.

— *Mein Gott*! murmură el. Uite-l!

Jonathan frână şi coborî din maşină cu o agilitate neaşteptată la un bărbat corpolent ca el. Bascheţii săi vechi îi permiteau să se deplaseze fără să facă nici un zgomot. El îl zări pe urmărit aproape la capătul scării. Deodată, acesta din urmă se întoarse. Americanul îi văzu faţa cu trăsături orientale deformată de frică. Deja el dusese mâna la buzunar din care scoase un brici pe care-l deschise. Din fugă, Jonathan smulse revolverul de la centură. Vederea ţevii albăstrii, ajurate, părea să-l fi paralizat pe fugar. Jonathan Groparul îl ajunse din urmă.

O lovitură puternică peste mână, îl făcu să scape briciul în iarbă. Celălalt deschise gura şi începu să urle. Cu o mişcare rapidă, americanul îi strivi cu ţeava grea dinţii, lovindu-l imediat şi în zona mărului lui Adam. Fugarul căzu cu un grohăit înăbuşit, scăpând servieta din mână. Jonathan îl ridică trăgându-l de păr. Fără nici o altă vorbă, el începu să-l lovească metodic peste faţă cu ţeava armei, făcând să-i pleznească pielea, strivindu-i cartilagiile, buzele şi pomeţii, întocmai ca un sculptor în metal lucrând pe o matriţă. Când ajunse şi Malko, găsi o bucată de

carne însângerată.

Jonathan tocmai se oprise. El îşi trase victima inertă pe iarbă, în afara razei vizuale a vilei şi îi mai sparse încă doi dinţi înfundându-i ţeava revolverului până la omuşor. Celălalt vărsa lacrimi însângerate. Jonathan îl întrebă în arabă:

— Tu eşti ticălosul ăla cu bomba?

Îşi retrase politicos ţeava armei ca să-i poată da posibilitatea să răspundă, dar acesta tăcu. Americanul se aplecă şi deschise servieta. El zări telecomanda în interior şi arabul emise un gâlgâit disperat, încercând să se caţere ca o şenilă. Lent, degetul mare al americanului începu să ridice piedica armei, privindu-şi adversarul în ochi.

— Pe cine cauţi tu?

Celălalt bâlbâi câteva cuvinte de neînţeles.

Jonathan Groparul aproape terminase de ridicat piedica revolverului şi întrebă:

— Câţi sunt?

Arabul ridică un deget, cu privirea fixată pe gaura ţevii Magnumului.

— Numele lui?

— Raşid, reuşi să articuleze el cu cei câţiva dinţi rămaşi.

Malko se simţea un pic mai bine. El privi spre obloanele închise ale vilei. Măcar să nu o fi omorât pe Leila Kadouni. Dar cum s-o scoţi de acolo?

Jonathan Groparul ridică ce mai rămăsese din arab şi-i înfipse ţeava Magnum-ului în gât spunându-i în arabă:

— Mai ai o şansă. Du-te să baţi la uşă şi să-l chemi pe complicele tău. Repede!

El îl târî de-a lungul peretelui casei. Malko mergea după ei numărând picăturile de sânge. Arabul ajunse în faţa uşii, iar americanul îi făcu un semn convingător fără să-ndepărteze arma. Celălalt se-ntoarse pentru a scuipa sângele care-l înăbuşea şi să-şi şteargă gura cu dosul mâinii. Malko îl privea incredul, cu dezgust. Ăsta era într-adevăr cel care omorâse dintr-o lovitură zeci de oameni din pur fanatism?

Yasser Nidal bătu o dată la uşă, apoi de trei ori, apoi încă odată. Malko şi Jonathan se ascunseseră de-a lungul peretelui arzător. Fără să deschidă obloanele, nu-i puteau vedea din interior. Se scurseră mai multe momente. Malko vedea că prizonierul lor începea să intre în panică. Dacă complicele lui îi tăiase gâtul lui Leila Kadouni şi plecase, viaţa lui nu mai valora

nici doi bani.

În fine, se auzi un foşnet în spatele uşii. Imediat el zise:

— Raşid! Eu sunt. Deschide!

Uşa se întredeschise şi totul se petrecu foarte repede. Cel care deschise încremeni văzând imaginea de coşmar a colegului lui şi vru să-nchidă la loc, dar atunci îşi făcu apariţia Jonathan cu revolverul în mână. Raşid ridică un automat, dar revolverul lui Jonathan trase două focuri lipindu-l pe arab de peretele intrării, cu două găuri în el mari ca nişte farfurioare, mort înainte să fi atins solul. Imediat americanul se-ntoarse şi cu o lovitură puternică de crosă, el îl ucise pe cel pe care deja îl distrusese. Malko se năpusti pe scară. Jonathan îl ajunse din doi paşi. Ţinând arma în mână, el deschise cu lovituri de picior toate uşile una câte una. La cea de-a patra se opri. Pe un pat era trântită o femeie complet dezbrăcată, cu picioarele depărtate astfel încât să-i depărteze gambele, cu încheieturile mâinilor legate de capul patului de aramă şi cu un prosop înfundat în gură. După urmele albe vizibile pe coapse, se vedea clar ce-i făcuseră. Ochii ei albaştri plini de teroare îl fixară pe cel care deschise uşa. Jonathan se apropie şi-i smulse căluşul din gură. Malko apăru la rândul său.

— Leila!

Tânăra scoase un ţipăt înăbuşit, apoi izbucni în suspine. După ce fu dezlegată, ea se ghemui, pradă unei crize de nervi, fără să poată scoate un cuvânt.

Malko se aşeză pe pat, deoarece îi curgea sânge din nas, aflat şi el într-o stare de plâns. Timpanele îl dureau ca şi când ar fi fost sparte. El mângâie umărul dezgolit al Leilei Kadouni care se calmă într-un târziu şi bâigui:

— Au omorât-o pe bonă.

Jonathan Groparul reapăru după ce făcu înconjurul casei, mai impresionat ca niciodată. Leila fu din nou cuprinsă de panică.

— Malko!

Ea se cuibări în braţele lui, goală precum o făcuse maică-sa. Jonathan, fără a se preocupa de aceste efuziuni, cobora deja. Leila Kadouni nu reuşea să se oprească din plâns. Malko îi mângâie părul roşcat. El nu reuşea să-nţeleagă ce spunea ea.

— Liniştiţi-vă, spuse el. Am înţeles ce s-a întâmplat. Sunteţi rănită?

Un fulger de mânie îi trecu prin priviri.

— Rănită, nu! Dar aceşti ticăloşi s-au servit de corpul meu.

Unde sunt să-i omor cu mâna mea?

— Unul este deja mort, spuse Malko şi după ce se linişti puţin o întrebă: Ce s-a întâmplat?

— Nu înţeleg, începu să explice Leila. Mă odihneam azi de dimineaţă. Am auzit zgomot jos. Era acolo Fatma – bona. Eu credeam că-i un furnizor. Am auzit apoi un ţipăt îngrozitor. M-am năpustit pe scară. Un bărbat m-a ameninţat cu un brici plin de sânge.

El tocmai îi tăiase gâtul lui Fatma. A venit apoi un altul. El mi-a arătat cadavrul şi mi-a spus că vor proceda la fel şi cu mine dacă nu le dau ascultare. Întâi am crezut că am de-a face cu hoţi, dar nu vorbeau ca cei de pe-aici. Ei m-au obligat să urc în cameră. Cel mai mic, Raşid, era foarte nervos. Tot timpul se uita la ceas. A sunat telefonul şi el a fost cel care a răspuns.

După ce a închis, a venit la mine mi-a pus briciul la gât spunându-mi: „Dacă faci ce-ţi cerem noi, n-o să ţi se întâmple nimic. Tu eşti o căţea care-i ajuţi pe sionişti şi pe bandiţii imperialişti. Ar trebui să-ţi tăiem gâtul”. Eu nu înţelegeam. El mi-a cerut atunci să-ţi telefonez ca să fixăm o întâlnire. La-nceput eu am refuzat şi au început să mă bată. Cel care se numea Raşid m-a bătut şi m-a violat cu o brutalitate incredibilă. Celălalt îşi ţinea briciul la gâtul meu. Mi-a fost atât de frică. Jur că nu înţelegeam ce voiau. Am rezistat o jumătate de oră. Mă strângeau de sfârcurile sânilor, îmi băgau briciul în sex. Nu ştiam ce fac. Am sfârşit prin a-ţi telefona.

— Înţeleg, spuse Malko. Dar de unde ştiau că mă cunoaşteţi?

— Am aflat mai târziu când cel care se numea Yasser a plecat. Raşid m-a mai violat, apoi mi-a spus că cineva ne-a văzut împreună la serata de la Hammamet.

Jonathan Groparul intră în cameră transpirat şi-i spuse lui Malko, fără ca măcar să arunce o privire spre Leila Kadouni:

— Ar trebui să mergem la spital acum. Eu am făcut cele necesare. Ea să telefoneze la poliţie. Noi vom telefona generalului Marchana în legătură cu cel care-i la intrare şi pentru bonă.

Leila Kadouni se agăţă imediat de Malko.

— Doar n-o să mă lăsaţi singură. Mi-e frică! Ei se pot întoarce să mă omoare.

Malko se simţea din ce în ce mai rău ca urmare a exploziei din care scăpase ca prin minune. Capul i se-nvârtea şi-l dureau toate.

Leila se înveli într-un halat verde şi veni după el pe scări.

— Ce să spun poliţiei?

— Nu vă faceţi griji, spuse Malko. Mă ocup eu de asta imediat. Nu vă vor plictisi. Când mă voi simţi mai bine, vin să vă văd.

Jonathan Groparul îl aştepta la intrare nervos. Ei dădură la o parte cu piciorul corpul lui Raşid şi americanul preciză:

— L-am percheziţionat. Actele lui sunt la mine. Este algerian.

Marele Chevrolet coborî în trombă spre drumul care ducea la Cartagina. Deodată Malko îşi aduse aminte de ceva:

— Ce-i cu Yasser? Unde este el? A fugit?

— Ei! A încercat şi, închipuiţi-vă că haimanaua în fuga lui, a ajuns în portbagajul maşinii mele. Nu-mi rămânea decât să-l încui. O să avem o conversaţie liniştită cu acest derbedeu.

— De ce să nu-l predăm tunisienilor?

Americanul răspunse cu o mimică dezgustată:

— Nu sunt prea sigur de ei. Sunt prea moi. Or acest tip are multe să ne spună şi acolo la mine, o să-l pot stoarce pe-ndelete.

Malko se simţea prea slab pentru a protesta. Odată în plus, el era antrenat într-o afacere necurată, dar îi dădea dreptate lui Jonathan. Yasser Nidal nu merita nici o milă, după ce omorâse şi mutilase zeci de oameni inocenţi. El simţi deodată că i se pune ceaţă în faţa ochilor. Auzi ca din depărtare vocea americanului spunând:

— Hei, ţine-te bine.

Abia îşi dădu seama că-i pe punctul să leşine. Ultimul lui gând fu la Tourya Soltane. Prizonierul lor putea şti unde se ascundea.

*

* *

Jonathan Groparul privi după ambulanţa militară tunisiană care ieşea din cimitir, ducându-l pe Malko, escortată de o maşină a Securităţii militare. Bine că Malko nu era serios rănit. El avea totuşi nevoie de un consult şi câteva reparaţii uşoare.

Americanul le predase tunisienilor actele omului pe care-l ucisese la vila lui Leila Kadouni, cu numele de Raşid, fără să sufle nici un cuvânt despre cel pe care-l dusese în portbagajul său. Acesta era micul său cadou personal. El era sigur că tratamentul său va fi mai eficient decât al omologilor, nefiind afectat de nici un fel de constrângeri. După plecarea maşinilor el închise poarta cimitirului şi se îndreptă spre o mică clădire vecină cu pavilionul său.

Capitolul XIII

Yasser Nidal ţinea capul plecat şi numai mişcarea convulsivă a mărului lui Adam exprima frica sa. Jonathan Groparul nu-i lăsase pe el decât slipul şi-l legase cu un fir electric de un fotoliu metalic fixat în duşumea.

În cameră era o temperatură siberiană, ceea ce scădea şi mai mult rezistenţa arabului. Această încăpere servise odinioară pentru a ţine corpurile până la înmormântare. Marile stelaje metalice încastrate în sol, erau o dovadă în acest sens şi asta nu era de bun augur pentru moralul lui Nidal, ca şi tranzistorul pe care-l adusese americanul şi care transmitea în permanenţă ştiri despre atentatul de la Club de Vacances.

Radio Tunis întrerupsese toate emisiunile pentru a vorbi despre oribilul atentat. Erau deja cincisprezece morţi şi cincizeci şi unu de răniţi dintre care mulţi în stare gravă. Panica domnea printre turişti şi se hotărâse evacuarea localităţii. Atentatul nu fusese revendicat dar bineînţeles că toată lumea se gândea la palestinieni din cauza conferinţei Ligii Arabe. Nimeni nu văzuse nimic şi ancheta urma să fie dificilă. Preşedintele Bourguiba urma să se adreseze ţării la orele douăzeci.

Jonathan Groparul se apropie de prizonierul său, impasibil ca un jucător de poker. El vorbea araba la perfecţie. În mâna dreaptă ţinea un foarfece enorm pentru tuns trandafiri. Era un instrument pe care-l ascuţea cu regularitate şi tăia ca un brici.

Yasser Nidal se uită la el îngrozit.

— N-o să-ţi pun multe întrebări, spuse americanul. Vei răspunde la toate, repede sau mai puţin repede. Eu nu mă grăbesc. Dacă trebuie, treaba asta va dura şi cincisprezece zile. Este deci alegerea ta. Începem. Care-i numele tău?

— Yasser Nidal.

— Ce eşti?

— Tunisian.

— Stai în Tunisia?

Schiţă o ezitare imperceptibilă.

— Nu.

— Unde stai?

— În Libia.

— Cum ai venit?

O nouă ezitare. De data asta, Jonathan Groparul îşi clănţăni foarfecele la câţiva centimetri de obrazul prizonierului. Tunisianul încercă să se retragă.

— Prin Algeria, murmură teroristul.

— Cum?

Nu veni nici un răspuns. Yasser Nidal strânse maxilarele pentru ca ultimii săi dinţi să nu clănţăne.

— Ah, spuse calm Jonathan Groparul, încep micile probleme.

Tunisianul îl privea încăpăţânat. Jonathan Groparul se aplecă, mâinile sale depărtară lamele foarfecelui, vârfurile se apropiară de urechea stângă a lui Yasser Nidal şi se strânseră ca un maxilar de oţel. Urletul tunisianului ar fi scuturat pe unul mai puţin blazat decât Jonathan. Lobul urechii căzu pe jos şi un jet de sânge roşu împroşcă gâtul prizonierului. Arsura atroce produsă de amputare îi tăia răsuflarea şi îi făcea greaţă. El se scutură ca pentru a se debarasa de o muscă, proiectând sânge în toate direcţiile. Americanul se retrase repede.

— Înţelege, spuse el. Nu-mi place să eziţi. Acum ştii care-i tariful. Tu eziţi, eu tai o bucăţică. Tu taci. Eu tai, până ce începi să vorbeşti. Aşa că…

Yasser Nidal privea sângele care-i inunda umărul.

— Mă golesc de sânge, o să mor.

— Este foarte posibil, zise Jonathan Groparul flegmatic, dar nu imediat. Poate într-o oră şi jumătate, după părerea mea, dacă eu nu mai fac nimic.

Yasser Nidal începu să vorbească foarte repede.

— Noi am venit cu autobuzul de Tebessa, dându-ne drept o echipă algeriană de fotbal.

— Eraţi unsprezece?

— Doisprezece, toţi cu acte algeriene.

— Şi pe urmă?

— Autobuzul ne-a dus până la Tunis. Ne-am întâlnit într-un anumit loc cu un bărbat care nu ne-a spus numele său şi ne-am despărţit în grupe de câte doi. Nu i-am revăzut niciodată pe ceilalţi.

— Unde ai locuit după ce ai ajuns aici?

— Într-un apartament, pe strada Mongi Slim.

— La ce număr?

— Nu ştiu. Vă jur. Era la al patrulea etaj. O casă veche. Pot să vă duc acolo…

Era desigur o ascunzătoare închisă, fără interes. Jonathan continuă:

— Cum ţi-au parvenit instrucţiunile?

— Prin telefon.

— De la cine?

Yasser Nidal îşi înghiţi saliva. Părea să se fi obişnuit cu sângele care-i curgea din ureche. De data asta, Jonathan acţionă încă şi mai repede.

Cu o pocnitură seacă, foarfecele se închise pe celălalt lob al urechii care se dezlipi şi căzu, însoţit de un urlet dement al tunisianului.

— De la Fouhaidi[11].

— Cine-i acest Fouhaidi? Un bărbat sau o femeie?

— O femeie.

— Spune-mi tot ce ştii despre ea…

Cu toată durerea sa, Yasser Nidal tăcu din nou. Atunci, Jonathan Groparul, fără să repete întrebarea, începu un dans macabru în jurul lui atacându-l cu vârful foarfecelui său cu rapiditatea unui ţânţar. O bucată de nas, zbură, apoi sfârcul unui sân, în fine extremitatea inelarului stâng. Tunisianul ţipa fără încetare, cu ochii ieşiţi din orbite. Era o baie de sânge, un măcel. Jonathan se opri la fel de repede precum începuse şi se aplecă asupra victimei sale aproape mută, căreia îi curgeau balele, acoperită de sânge şi sudoare.

— Tu ştii că nu-mi plac tipii ca tine, spuse el, cei care sunt în stare să arunce bombe în mulţime… În acest moment, încerc să mă stăpânesc.

Tranzistorul continua să transmită detalii atroce…

— Este o libiană, murmură Yasser, nu-i ştiu numele, jur pe Allah. Ea este cea care mi-a dat explozivul. M-ar fi omorât dacă n-o ascultam.

— Unde te-ai întâlnit cu ea?

— La bazarul El Attarine, există un magazin de parfumuri. Mă aştepta acolo. Este foarte frumoasă. N-am văzut-o decât o singură dată. După ce fac treaba, plec cu avionul în Algeria. Am bilet. Dumneavoastră l-aţi văzut…

El insista asupra acestui lucru, ca şi când asta i-ar diminua răspunderea. Jonathan ştia că el spune adevărul. Îi era prea frică şi prea rău şi asta corespundea modului cum se organizează

[11] Micul leopard (n.a.).

asemenea operaţiuni.

— Unde sunt ceilalţi?

— Jur pe Allah că nu ştiu. Să mor dacă mint…

— Cunoşti pe un oarecare Fahd Belkacem? Un algerian.

— Nu, pe cuvânt. Jur! Vă rog îngrijiţi-mă, o să mor, o să mor…

El avea două tăieturi simetrice care formau pe pieptul său nişte bretele de sânge. Jonathan se făcu că nu aude.

— Tu eşti un bun profesionist, spuse el pe un ton fals admirativ. Unde te-ai antrenat? Genul ăsta de muncă e dificil.

— În Libia, murmură rănitul.

— Te-ai antrenat timp îndelungat?

— O lună. Eu conduceam în fiecare zi o maşină cu explozivul lipit dedesubt cu o răşină specială care trebuia să reziste la şocuri şi căldură.

— Foarte bine, foarte bine.

Dându-şi seama că vorbise prea mult, tunisianul tăcu. Jonathan Groparul continuă:

— Şi ai venit chiar pentru treaba asta, nu? După care ce făceai, plecai?

Americanul era pe punctul de a-şi forma o idee despre prada lui. Era un simplu executant care venise pentru o treabă anume. El avea biletul de avion în buzunar şi nu ştia nimic mai mult despre complot. Era o maşină de omorât oameni. Şefii lui fuseseră destul de inteligenţi pentru a aşeza un perete etanş între el şi ei.

Yasser Nidal îl fixa pe american cu o privire patetică. Jonathan Groparul nu mai avea chef de joacă. Cu un gest de scârbă, el aruncă foarfecele de tăiat trandafiri.

Yasser Nidal scoase un ţipăt oribil.

— Aşteptaţi, mai ştiu încă multe lucruri: amplasamentul lagărului unde m-am antrenat, numele celor care erau cu mine…

— Fata, spuse Jonathan Groparul. Ştii unde-i fata asta?

Yasser Nidal rămase tăcut, încercând cu disperare să găsească o minciună plauzibilă, dar panica îi golea creierul. El îl văzu ca într-un coşmar pe american scoţând de sub cămaşă revolverul cu ţeava albăstruie. Cei doi bărbaţi se priviră câteva secunde, în privirea americanului nu exista nici măcar ură. El îşi spuse că-i făcea un cadou teroristului. Tunisienii l-ar fi făcut să plătească mult mai mult.

La ce bun? Morţii nu-i răzbună pe morţi. Privirea lui Yasser Nidal se schimbase, trăsăturile lui păreau să se fi alungit. El nu

mai spunea nimic dar buzele şi bărbia îi tremurau. „Clicul” piedicii îi păru un zgomot foarte puternic. Jonathan Groparul puse extremitatea ţevii pe pieptul acoperit de sânge în dreptul inimii.

— *Sorry,* spuse el.

Explozia se auzi ca un tunet şi şocul îl aruncă pe Yasser Nidal pe spate. Ţipătul lui se confundă cu zgomotul. Având aorta spartă, el muri în câteva secunde. Americanul privi gânditor cadavrul agitat încă de câteva spasme nervoase şi-şi puse revolverul la centură. Lui nu-i plăcea să omoare, dar Yasser Nidal nu era o fiinţă umană. Când fanatismul înlocuieşte morala până la acest punct, nu se mai pot aplica aceleaşi legi. După ce se va lăsa noaptea, el se va duce să abandoneze cadavrul într-o groapă de gunoi, că doar nu era să-l înmormânteze alături de bravii soldaţi americani care-şi dăduseră viaţa pentru această ţară.

*

* *

Generalul Marchana arăta mai bătrân cu zece ani. Două riduri mari îi subliniau gura cărnoasă. Nici Richard Bubble nu se simţea mai bine. În ce-l priveşte pe Malko, el reuşise să iasă din spitalul militar semnând o declaraţie de asumare de răspundere, dar avea în continuare migrene atroce, ameţeli şi contuzii multiple. Doar voinţa sa şi câteva injecţii îi permiteau să se ţină pe picioare.

— Acest atentat este gravisim, spuse Marchana. Înseamnă o declaraţie de război şi noi ştim că aceasta dă semnalul declanşării unor evenimente foarte grave. Dacă nu reuşim să le oprim, asta înseamnă sfârşitul Tunisiei, aceasta pe care o cunoaştem noi.

— L-aţi identificat pe mort? întrebă Malko.

— Da, spuse şeful Serviciilor secrete. Este un compatriot din opoziţia marxistă care fugise din Tunisia. El avea asupra sa un paşaport algerian.

— V-aţi mai confruntat vreodată cu un atentat de acest fel? întrebă Malko.

— Nu. Este prea sofisticat pentru cei din opoziţia noastră. Cred că a fost nevoie de participarea serviciilor europene. Nici măcar libienii nu sunt capabili să fabrice acest gen de maşini infernale. Nu am identificat încă explozivul, dar cred că vine din ţările estice.

Malko îi comunicase generalului tunisian ceea ce ştia el.

— Şi Fahd Belkacem?

— Oamenii mei nu-l slăbesc deloc… Telefoanele îi sunt ascultate. Este imposibil de explicat această istorie. El continuă să ducă o viaţă în aparenţă normală, mergând la cocktailuri şi la birou. Probabil nu-şi va mai asuma alte riscuri acum când a tăiat pista care conducea la el.

— Ce sugeraţi în acest caz? întrebă Malko.

— Nu am nici o sugestie, mărturisi tunisianul. Datorită dumneavoastră, o parte din operaţie a fost contracarată dar nu bănuim care ar fi urmarea. Mă nelinişteşte ceva. Am primit confirmarea dispariţiei lui Salah Ben Ribai. După anumite zvonuri, el s-ar găsi în Tunisia. Mi-e teamă ca toate astea să n-aibă legătură între ele.

— Veţi lua măsuri contra altor atentate posibile? întrebă Richard Bubble.

Generalul Marchana făcu un gest de neputinţă.

— Ce măsuri? Noi ne aflăm în plin sezon turistic. Turiştii vor pleca ei înşişi, ceea ce ar însemna o catastrofă financiară. Este imposibil de prevăzut acest gen de atentate. Odată ce vom fi destabilizaţi, ei vor da lovitura finală. Din punct de vedere militar, nu putem face faţă. Dacă lucrurile se vor petrece în felul acesta, aliaţii noştri nu vor putea măcar interveni.

Spectrul descurajării le trecu pe dinaintea ochilor. Şeful staţiei CIA începu să se agite în sinea lui, gândindu-se la telexurile pe care urma să le trimită, furios pe neputinţa lui. Generalul se ridică, ceea ce însemna sfârşitul întrevederii. Ajunşi în ascensorul Ministerului Apărării, Richard Bubble îi spuse lui Malko pe un ton sumbru:

— Tot Tunisul vorbeşte de maşina capcană. Ei au marcat un punct foarte important. M-am dus să mă plimb puţin mai devreme prin bazare şi lumea nu discuta decât despre asta. Ei se-ntreabă dacă nu cumva acesta este sfârşitul regimului. Burghezii stau la coadă ca să fugă din Tunis. Nu se mai găsesc locuri la avion. Ei pretind că pleacă în vacanţă. Bătrânul Bourguiba nu-şi dă seama de gravitatea situaţiei. Trebuie găsită urma acestei fete.

— Şi dacă l-ar fi răpit pe Fahd Belkacem, sugeră Malko, pentru a-l face să vorbească?

— Tunisienii nu vor accepta niciodată. Acesta ar fi un *casus belli.* Ei preferă să acuze Libia. Le este frică. Atunci când se vor trezi, va fi prea târziu.

— Poate că Jonathan a obţinut vreun rezultat, spuse Malko. El a capturat un prizonier.

Americanul îl privi stupefiat timp de câteva secunde.

— Dumneavoastră vreţi să spuneţi că ştiaţi asta şi nu i-aţi relatat nimic lui Marchana? El va fi foarte furios…

— Aşteptaţi, spuse Malko. Noi nu ştim încă nimic. Dacă există ceva interesant, am să-i povestesc eu însumi. Pe moment vreau să dorm puţin la hotel, căci altfel o să-mi fie şi mai rău.

Ei ieşiră din clădire şi pătrunseră în valul de căldură.

— Vă duc la *Hilton,* propuse americanul. Mai am încă ceva să vă spun.

— Încă o veste proastă?

— Mă tem că da. Una din navele noastre ELINT[12] a interceptat nişte mesaje ale armatei libiene. Se pare că două brigăzi de blindate, cele care au participat la aventura din Ciad, se mişcă spre frontiera tunisiană…

— Tunisienii nu sunt la curent?

— Nu este vina lor. Aceste mesaje circulă pe banda aleatorie, ceva foarte sofisticat. Cu materialul pe care-l au, le-ar trebui două luni pentru a decripta un astfel de mesaj. În acest moment, asta nu prezintă nici o valoare. Ei se mulţumesc să intercepteze comunicaţii decriptate la eşalon de regiment sau de escadron, pe o foarte mică rază de acţiune. Noi avem în permanenţă nave de-a lungul coastei libiene. Ele au calculatoare puternice. Ne transmit tot ceea ce le pare „sensibil”. Informaţia asta datează de ieri.

— Ce înseamnă asta după părerea dumneavoastră?

În maşină era o răcoare plăcută datorită aerului condiţionat şi Malko începea să se învioreze puţin.

— Poate, nimic, poate un necaz mare. Colonelul este nervos în acest moment. Puţină presiune morală asupra Tunisiei n-ar prinde rău. S-ar putea să fie vorba despre vreo aplicaţie, sau o diversiune. Ar fi inoportună pentru Kadhafi invadarea Tunisiei în acest moment. Din punct de vedere politic ar fi o sinucidere. Bătrânul Bourguiba se bucură în acest moment de un prestigiu enorm în lumea arabă şi chiar dincolo de ea. Eu ştiu că preşedintele Reagan n-ar tolera asta, la fel ca şi francezii.

Malko era pe punctul de a-şi pune creierii la lucru. Se adunaseră prea multe coincidenţe: mişcările trupelor libiene,

[12] Electronic Intelligence (n.a.).

manevrele lui Tourya în vederea pregătirii unui atentat, liderul opoziţiei dispărut de la Paris şi maşina capcană.

— Din punct de vedere militar tunisienii nu sunt în stare să reziste? întrebă el.

— Din păcate nu. În materie de armament, din motive de economie, cumpără ce-i mai slab. Ei dispun de un regiment de tancuri M 60, nişte M 113, nişte tancuri Kuirassier pe care nimeni nu le-a văzut încă la lucru şi restul asemenea acestora. Noi tocmai le-am deschis un credit de optzeci şi cinci de milioane de dolari, care nu reprezintă mare lucru. Radarele pe care le au ei la frontiera libiană nu sunt prea sofisticate.

Chevroletul oprise în faţa *Hiltonului.*

— Ţineţi-mă şi pe mine la curent, îi spuse Richard Bubble. Nu vreau să-l chem pe Jonathan.

Malko pătrunse în hol. În momentul în care urma să intre în ascensor, fu îmbrâncit de vreo şase mustăcioşi cu mutre bune de spânzurat. El avu timpul necesar să vadă o dichdacha albă şi un obraz ridat. În faţa aerului său total nemulţumit, un funcţionar îi şopti:

— Este delegatul Qatarului. El are închiriat o mare parte din etajul şase. Este un om foarte bogat şi puternic. A investit mult în ţara noastră. El a închiriat două apartamente pentru soţiile sale. Acestea nu ies niciodată şi sunt păzite de doi bărbaţi înarmaţi care se culcă în faţa uşilor lor.

În vocea tunisianului se simţea o oarecare invidie. Malko se urcă în cel de-al doilea ascensor simţind un gust amar în gură. Cathy Miller îi rămăsese în inimă şi-i simţea încă atingerea. Ea nu mai era decât o bucată de carne însângerată la morga din Tunis. Chiar dacă asasinul ei plătise, aceasta n-o putea învia. Ea era moartă, dispărută pentru totdeauna. Acest lucru îi conducea gândul spre Leila Kadouni. Ea trăia încă şi el voia să rămână în viaţă.

*

* *

Malko luă un taxi pentru a se duce la Cartagina. Leila îl aştepta. El o găsi mai puţin şocată decât se aşteptase. Remachiată, coafată, numai o oarecare umbră de panică indica ceea ce trăise mai devreme. Ei se instalară pe perne în grădină, în jurul veşnicului ceai fierbinte. La un magnetofon se auzeau melodiile lui Oum Khaltoum. Imediat, Malko scoase o fotografie din buzunar.

— Îl cunoaşteţi pe acest bărbat?

Leila Kadouni aruncă o scurtă privire şi exclamă:

— Desigur! Acesta este Fahd Belkacem, un diplomat de la Ambasada Algeriei. Este un om încântător. El a fost la reşedinţa Fauconnierilor la Hammamet. Chiar i-am arătat fotografia libienei pentru că el cunoaşte toate fetele frumoase din Tunis.

— *Gottim Himmel!* zise Malko cu ochii cât cepele.

Cercul era închis. El se-ntreba cum de făcuseră adversarii lui legătura între el şi Leila Kadouni, uitând că Tunisul este un oraş foarte mic. Atunci când îi explică totul tinerei femei, ea se albise la faţă.

— Vă iau cu mine, spuse el. Nici vorbă să vă las aici. Dumneavoastră sunteţi în pericol de moarte. Cunosc eu pe cineva care vă poate proteja eficient.

Doar atunci când ajunseră pe drumul spre cimitirul US, îi explică unde o duce. Ea luase BMW-ul său negru care valora trei sute de mii de franci la Tunis, cu 300% taxe vamale.

Jonathan Groparul îi aruncă o privire lacomă iar ea se uită invidioasă la muşchii acestuia. O instală în livingul lui şi-l luă pe Malko deoparte.

— Micul ticălos nu va mai putea arunca pe nimeni în aer spuse el. Mi-a povestit totuşi câte ceva înainte…

— L-aţi…

— Să nu spunem cuvinte mari, spuse Jonathan. În Vietnam se spunea totdeauna că vietcongii au reuşit să fugă. Asta s-a întâmplat şi de data asta. Înainte mi-a lăsat acest tub de cartuş.

Malko era prea şocat ca să facă o dramă din moartea teroristului. Din momentul în care Jonathan vorbise de bazarul El Attarine, el se-ntoarse în living-room şi o întrebă pe Leila Kadouni:

— Cunoaşteţi bazarul El Attarine?

Ea îl privi surprinsă:

— Sigur! De ce?

— Acolo sunt mulţi negustori de parfumuri?

— Da, zise ea. Mai mulţi. Cel mai bun însă este un bărbat bătrân, foarte cunoscut, ale cărei prăvălii există de un secol. De acolo se aprovizionează toată lumea. De ce?

Deodată Malko se gândi la mirosul care plutea în cokpitul lui *Shangri-La,* parfumul asasinei lui Ian Parker.

Tourya Soltane comisese probabil în sfârşit o imprudenţă.

Capitolul XIV

— Îl cunosc pe acest bătrân negustor. El se numeşte Khaled, spuse Leila Kadouni. Am cumpărat uneori parfumuri de la el. Pot să vă duc acolo.

— Să-l luăm pe Jonathan ca baby-sitter, sugeră Malko. Cred că pe moment nu aveţi de ce vă teme, dar nu se ştie niciodată.

Trecând pe la Hilton, el îşi luase pistolul extraplat. Încărcătorul conţinea gloanţe cu viteză supersonică şi, în ciuda calibrului lor modest, provocau răni la fel de grave ca şi cele de calibru mare, deşirând în trecere toate ţesuturile şi doborând victima ca efect al undei de şoc. Cu bucăţi mari de leucoplast confecţionat în acest scop, el fixase arma în lungul pulpei piciorului drept pentru a o putea prinde uşor.

După ce-i dădură răgaz lui Jonathan Groparul să-şi revizuiască artileria, ei plecaseră. Leilei nu-i trebuiră decât douăzeci de minute ca să ajungă la Tunis.

Împrejurimile Medinei erau pline de lume. Toate terasele cafenelelor erau pline de obişnuitele persoane care respectau postul Ramadanului stând în faţa ceştilor goale, jucând domino pentru a uita de foame şi de sete. Leila îşi parcă BMW-ul negru cu aer condiţionat. Corpul său cărnos era îmbrăcat într-o rochie de pânză de un verde orbitor. Cu Malko la braţ, ei pătrunseră în labirintul de bazare, vegheaţi de Jonathan. Aceste urca şi cobora printr-o animaţie zgomotoasă, dar străzile erau de o curăţenie uimitoare. Zece minute mai târziu, ei ajunseră la un butic minuscul aşezat între un negustor de suveniruri şi unul de bureţi. Aici nu existau decât parfumuri şi pe firmă era scris: „Fondat în anul 1885”. Omul de la tejghea era contemporan cu magazinul, având barbişon cenuşiu, un fes care fusese cândva roşu, haine negre şi mâinile incredibil de ridate. El se năpusti spre Leila Kadouni şi-i sărută mâinile, apoi începu să-şi etaleze cele mai bune esenţe, pentru a impresiona cel mai bun „nas”.

Leila îl lăsă să se amuze puţin, după care abordă în arabă subiectul care-i interesa. Temător, bătrânul se retrase în spatele tejghelei, luă fotografia Touryei ca şi când ar fi fost un document porno, schimbă nenumărate perechi de ochelari cu lentilele sparte, după care o examină scoţând nişte mici zgomote din

gură şi mişcând din cap ca un metronom defect. În final el o restitui şi debită o lungă tiradă în arabă, tradusă imediat de Leila.

— Nu-şi aminteşte prea bine. Crede că a văzut-o, dar nu e sigur. Ar trebui să se lămurească. În afară de asta, are vederea foarte slabă.

În orice caz, ochii lui obosiţi făceau perfect diferenţa între un bilet de cinci dinari şi o bucată de hârtie de ziar. El băgă în buzunar banii oferiţi de Malko cu îndemânarea unei şopârle care vânează o muscă. Leila Kadouni insistă în arabă ca el să încerce s-o recunoască pe tânără.

Celălalt mototolea bancnota, părând să nu înţeleagă, înveselindu-se văzând cu ochii. În final, el îi strânse cu vigoare mâna lui Malko, îl stropi cu apă de colonie şi-i promise că va face minuni.

— Ce i-aţi povestit? întrebă Malko în timp ce străbăteau bazarul, urmaţi de Jonathan Groparul.

— Că dumneavoastră sunteţi amorezat de această femeie şi că doriţi s-o întâlniţi cu orice preţ. Arabii sunt nişte romantici. Acesta este un motiv pe care ei îl înţeleg. Am mai adăugat că dumneavoastră o veţi copleşi cu parfumuri…

— Credeţi că va reuşi? De ce a venit Tourya aici?

— Nu ştiu. Poate că are vreo ascunzătoare în bazar. Bătrânul este şiret. El cunoaşte pe toată lumea de-aici. Oamenii vorbesc între ei. Tourya a fost probabil imprudentă. *Inch Allah.*

Ajunşi afară, căldura îi învălui necruţătoare. Jonathan Groparul se urcă în BMW, leoarcă de apă.

— Trebuie să trec pe la mine, spuse Leila, să aranjez nişte lucruri, mai ales dacă trebuie s-o găsesc pe Tourya.

— Foarte bine, spuse Malko. Îl păstraţi pe Jonathan şi eu iau un taxi. Sunt destul de mare ca să mă apăr singur.

El o privi pe Leila instalându-se în BMW. Femeia era o aliată bună pentru că trebuia să-şi salveze propria-i piele. Ea ştia că nimeni n-o va apăra de terorişti dacă aceştia nu erau neutralizaţi.

Malko cumpără nişte ziare înainte să se urce într-un taxi condus de un arab volubil. Manşeta lui *Tunis Soir* evoca atentatul din *Baie des Singes*.

Viaţa continua să se scurgă lent într-o căldură care făcea imposibilă orice activitate. El urcă pentru a se odihni şi a-şi face un duş. Urechile încă-i mai vuiau şi umerii îi erau presăraţi cu mici găuri datorate unor cioburi minuscule. Continua să resimtă efectul exploziei şi, în final, căzu într-un somn adânc.

Telefonul îl trezi cu un mic ţârâit aproape patru ore mai târziu. Având în vedere temperatura din cameră, era singurul lucru care mai putea ţârâi. Legătura era încă şi mai proastă ca de obicei şi Malko recunoscu cu greutate vocea lui Leila Kadouni.

— Bătrânul de la bazar mi-a telefonat, îl anunţă ea. El crede că a găsit ceva, dar nu vrea să vorbească la telefon. M-a sunat de la o cafenea. Trebuie să mergem să-l vedem după închiderea buticurilor. În timpul primei săptămâni de Ramadan, se închide la ora şase. Vreţi să vin?

— Vorbeşte franceza?

— Da.

— Atunci rămâneţi sub protecţia lui Jonathan. Voi merge singur.

El îşi fixă din nou arma de piciorul său şi se-mbrăcă. Chiar cu aparatul de aer condiţionat nu puteai sta decât dezbrăcat.

*

* *

Cu toate buticurile închise, bazarele erau parcă şi mai sinistre. Lui Malko îi veni în minte Bazarul din Teheran în momentul pre-revoluţiei în 1962, în timpul misiunii sale în Iran[13]. Aici însă, stradelele erau mult mai înguste. Doar câteva magazine aparţinând indienilor nemusulmani mai erau încă deschise, oferind calabalâcul lor turiştilor distraţi.

El regăsi uşor baraca negustorului de parfumuri în bazarul El Attarine, chiar alături de cel al unui negustor de bureţi, încă deschis. Obloanele verzi erau trase. Între cele două buticuri exista un spaţiu în care şi unui şoarece mort de foame i-ar fi fost greu să se strecoare.

Malko intră pe-acolo, ajungând la o poartă de lemn verde. El o împinse şi ea se deschise scârţâind. În interiorul buticului era întuneric ca într-un cuptor. El întrebă încet în limba franceză:

— Este cineva aici?

Nu primi nici un răspuns. I se păru deodată că mirosul de parfum era neobişnuit de puternic. El pipăi, căutând un comutator şi strigă din nou. De data asta el auzi un vaiet venind dintr-un colţ al prăvăliei. În acelaşi moment, mâna sa simţi forma rotundă a unui întrerupător pe care-l acţionă şi se aprinse lumina, dând la iveală un spectacol deprimant.

Etajerele erau golite de conţinutul lor care era răspândit pe

[13] Vezi SAS contra CIA (n.a.).

jos, ca şi când ar fi fost căutat ceva cu furie. Zeci şi zeci de fiole răsturnate şi sparte, provocau mirosul îngrozitor, intoxicant care-l frapase pe Malko.

Bătrânul negustor de parfumuri zăcea întins pe burtă într-o baltă mare de parfum. Malko îl răsuci. Hainele îi erau impregnate şi miroseau de-ţi provoca greaţă.

Bătrânul abia mai respira cu gura deschisă şi ochii sticloşi. Pulsul îi era foarte rapid şi neregulat, asemănător pulsului unui muribund. Îl examină repede, fără să găsească nici o rană. Deodată, simţindu-i respiraţia, el înţelese repede ce se petrecuse. Îl obligaseră să-şi bea propriile parfumuri până ce el intrase într-o comă etilică mortală. Privindu-i de aproape gura, el zări tăieturi pe buzele sale şi sânge care-i curgea din gingii. Îl scutură şi încercă să-l trezească.

— Domnul Khaled! Domnul Khaled!

Bătrânul tunisian horcăi şi rămase cu gura deschisă. Murise.

Malko se ridică cu cămaşa lipită de omoplaţi de sudoare. Bătrânul fusese imprudent. Odată în plus, Tourya tăiase în mod sălbatic pista ce ducea spre ea.

El parcurse bazarul El Attarine fără să vadă pe nimeni. Întorcându-se, distinse două siluete care-l urmăreau de la distanţă. Generalul Marchana îi dăduse doi îngeri păzitori. Aceasta nu era o măsură de precauţie inutilă în ciuda pistolului lipit de gamba sa. Un taxi îl duse la Hilton de unde începu din nou să dea telefoane pentru a-i avertiza pe tunisieni cu privire la noua lovitură a Touryei. El se simţea foarte vinovat pentru toate aceste morţi. Vocea caldă a Leilei Kadouni îl învioră.

— Prietenul dumneavoastră este foarte drăguţ. L-am instalat într-o cameră vecină cu a mea…

Era pentru prima dată probabil când Jonathan Groparul era catalogat drept „drăguţ”. Bucuria lui Leila fu de scurtă durată atunci când Malko îi povesti cele petrecute la bazarul El Attarine.

— Îngrozitor, spuse ea. Această fată este un demon. N-aş vrea să vă produc o iluzie falsă, dar cred că am de data asta o pistă serioasă.

— Ce?

— Nu vă spun încă. Mâine organizez o după-amiază cu prietenii la mare. Va fi foarte agreabil.

— Care-i legătura cu Tourya?

— Veţi vedea. Întâlnirea e la Sidi-Bou-Said în port pe la amiază, pe vaporul care se numeşte *Nefta.* L-am închiriat pentru

toată ziua.

Totul părea foarte misterios, dar lui Malko nu-i rămânea altă posibilitate. În orice caz, Leila Kadouni nu se dădea bătută.

*

* *

Era sâmbătă şi oraşul se golea în favoarea Hammametului şi plajelor. Oamenii erau din ce în ce mai nervoşi şi alarmele false privind existenţa bombelor se succedau, fapt care ţinea poliţia în stare de alertă. De undeva din Tunis, Tourya dirija toate astea, aşteptând momentul propice pentru lovitura decisivă.

Sună telefonul. Era generalul Marchana.

— Nu l-am putut convinge pe Comandantul Suprem să părăsească Tunisul, îl anunţă el. Vom întări garda în jurul său.

— Mansour face parte din dispozitiv în continuare? întrebă Malko.

— Da.

— Nu şi-a amintit de nici un detaliu care să ne conducă la Tourya?

— Nimic.

— Atunci nu rămâne altceva de făcut decât să vă rugaţi lui Allah, sau cui vreţi dumneavoastră.

După ce închise telefonul, Malko se aşeză dezbrăcat pe pat şi începu să reflecteze. Ceea ce se întâmplase până acum, erau incidente fără legătură cu scopul real al comandoului. Doar explozia maşinii capcană făcea parte din complot. Ce urmărea acesta?

Eliminarea fizică a lui Bourguiba şi o lovitură de forţă cu ajutorul Libiei şi Algeriei…

El îmbrăcă o cămaşă de pânză. Îşi lipi revolverul de gambă şi se pregăti să plece la Sidi-Bou-Said. Poate că frumoasa Leila Kadouni să-i aducă într-adevăr veşti noi.

*

* *

Vasul de croazieră era ancorat chiar lângă sloop-ul abandonat al lui Ian Parker. *Nefta* măsura douăzeci de metri lungime. Malko zări pe punte un valet îmbrăcat în alb, care servea Gaston de Lagrange şi J&B, apoi o văzu pe Leila îmbrăcată într-un fel de sari cu un pahar de coniac în mână. Ea îi făcu un semn şi imediat ce trecu puntea îl sărută tandră, murmurându-i la ureche:

— O să vă prezint spunându-vă doar prenumele. Pe acest

vapor aşa se obişnuieşte. În afara echipajului, suntem şase la bord. Trei bărbaţi şi trei femei. Bărbaţii se numesc Ahmed şi Fuad. Celelalte fete sunt Monika şi Fawzia.

— Este o orgie pe mare? întrebă Malko puţin surprins.

Leila îi răspunse cu un surâs ambiguu.

— Fără vorbe mari! Fiecare face ce vrea. După dejun, personalul nu mai are dreptul să iasă din cele două cabine ale sale din apropierea bucătăriei, dacă nu este chemat.

— Ţine cârma?

— Suntem ancoraţi. Marea e mereu foarte calmă.

Ahmed şi Fuad păreau să coboare din „O mie şi una de nopţi”, graşi, cu ochii şi mustăţile negre, cu ceasuri cu diamante şi atitudinea puţin dispreţuitoare a miliardarilor din Golf. Ei nu vorbeau decât arabă şi câteva cuvinte englezeşti. Monika era o blondă bine făcută de naţionalitate nedefinită cu un piept impresionant ieşind dintr-un costum de baie făcut dintr-o bucată. Colega ei Fawzia era o falsă roşcovană cărnoasă, cu un nas cârn şi nişte ochi de târâtură.

Leila Kadouni se aplecă la urechea lui Malko.

— Dumneavoastră îmi veţi spune pe care o preferaţi. Aici dejunul este „a la carte”. Foarte scump. Ei plătesc între o mie cinci sute şi două mii de dinari. După cadoul pe care mi l-aţi făcut, meritaţi cu prisosinţă asemenea invitaţie.

Aparent, musculatura lui Jonathan Groparul, o impresionase. Malko se pregătea s-o întrebe cu privire la Tourya, dar Leila îi luă vorba din gură.

— Am avut noroc, spuse ea. Şi cred că am dat de urma Touryei. Unul din cei doi bărbaţi care sunt aici, Ahmed, ştie unde se ascunde ea, numai că nu vorbeşte prea uşor: Imediat după ce-o să bea, îl fac eu să vorbească.

— Dar de unde ştie?

Leila îi închise gura cu un sărut.

— Să mergem mai întâi pe punte. Am să vă povestesc imediat.

În faţa cockpitului, nişte imense perne albastre formau un vast dreptunghi ocupat deja de celelalte două cupluri. Malko se duse să se dezbrace în cabina din faţă. Un magnetoscop Akai cuplat la un televizor şi o grămadă de filme porno indicau că *Nefta* nu era la prima sa croazieră de acest fel. În costum de baie, Malko urcă din nou la aer liber şi se duse pe puntea din faţă.

Chelnerul le oferi nişte pahare enorme pline cu whisky. Cei doi arabi luară fiecare câte unul şi începură să bea ca şi când ar fi

fost apă. Monika se-ntoarse spre Malko cu sânii dezveliţi şi-i întinse un tub cu cremă pentru bronzat.

— Vreţi să mă ungeţi peste tot? Pieptul mai ales este foarte sensibil. În aparenţă, ea nu ştia cui îi era destinată, doar dacă nu era special adusă pentru el. Degetele lui Malko alunecară pe pielea moale şi tânăra închise ochii, atunci când îi masă îndelung sânii mari. În acest timp, ei ridicară ancora.

Din momentul în care ieşiră din port, Monika se dezbrăcă de costumul alb de baie, dând la iveală un corp incredibil de bronzat, cu un păr pubian tuns în formă de inimă. Cei doi arabi priviră cu ochii ieşiţi din orbite. Tânăra se aşeză pe burtă, arătând nişte fese în stare să facă să explodeze şi un eunuc şi îl rugă cu voce suavă:

— Puneţi vaselină şi aici.

Pentru a nu fi mai prejos, Fawzia se dezbrăcă şi ea de costum şi-i ceru companionului ei să-i facă acelaşi serviciu.

Vasul mergea cu viteza de cincisprezece noduri. După ce-şi îndeplini datoria, el îşi abandonă partenera şi se duse s-o caute pe Leila Kadouni.

El coborî scara care ducea spre cabina din faţă şi o găsi în costum de baie. Fără să spună vreun cuvânt, ea se lipi de el, îl sărută cu mâinile înlănţuite de gâtul lui…

— Sunt tristă că trebuie să vă părăsesc, dar trebuie să-l fac să vorbească. Monika este o companie foarte agreabilă. Ea n-o să vă decepţioneze.

— Dumneavoastră organizaţi deseori asemenea croaziere?

Leila Kadouni se depărtă de el gâfâind, cu un surâs vesel.

— De fiecare dată când găsesc clienţi capabili să plătească şi fete bine dresate. Dumneavoastră nu vă puteţi imagina câţi oameni renumiţi din Tunis au fost pe acest vapor. Vom lua masa în câteva minute. Adevărata sărbătoare va începe mai târziu. Oamenii din Golf totdeauna se aprind mai greu.

*

* *

În genunchi pe pernele de pe puntea din faţă, cu gura deschisă suflând ca nişte foale de forjă, Fuad o sodomiza pe Fawzia ca un nebun. Aceasta, cu fesele foarte ridicate, cu mâinile grăsuţe crispate de coapsele partenerului ei şi cu capul pe perne, puncta supliciul cu nişte mici ţipete complice care voiau să exprime o plăcere incredibilă.

Monika contempla spectacolul fumând, mângâindu-l distrată

pe Malko cu mâna cealaltă. Deodată, ea se aplecă şi îi luă sexul în gură cu o încetineală exasperantă, fără să-şi lase ţigara. Fuad galopa în linie dreaptă, coapsele sale lovind cu toată viteza fesele strânse ale Fawziei. El îşi exprimă plăcerea cu un ţipăt de vier, apoi se prăbuşi peste partenera sa frământându-i sânii ca un bolnav obscen şi hidos.

Fawzia aşteptă puţin şi apoi se strecură spre cockpit, lăsându-l să-şi savureze plăcerea. Monika îşi continua munca sa de nevăstuică cu o abilitate meritând cu prisosinţă trei stele. Ea se întrerupse pentru a-l întreba politicoasă pe Malko cu o voce voit răguşită şi joasă:

— Cum vreţi să ejaculaţi? În abdomenul meu? În gura mea?

Faţa ei nu exprima nimic. Malko nu se putu abţine să nu întrebe:

— Dar dumneavoastră?

Ea surâse absent:

— Nu asta este problema. Eu sunt aici pentru plăcerea dumneavoastră.

— Atunci faceţi cum vă place, insistă Malko.

Gura coborî din nou spre sexul lui, dar, de data asta una din mâinile ei îi dispăru între picioare şi foarte repede, el îşi dădu seama că ea se mângâia cu furie, cu ochii închişi.

Ea se întrerupse pentru a-i spune privindu-l în ochi:

— O să juisezi în gura mea, apoi mă vei viola.

Aplecându-se din nou asupra lui. Ea îşi începu felaţia îndrăcită, până ce el simţi un formidabil val de plăcere ce urca pe coloana vertebrală. Imediat, Monika îl strânse violent de testicole ca pentru a-i extrage ultima picătură de lichid seminal. Revenit la viaţă, Fuad îi privea cu ochii dilataţi spunându-şi că el a fost acela care n-a ales bine. La rândul lui, el părăsi puntea din faţă pentru a se duce pe puntea din spate unde se refugiase Fawzia.

Brusc, Monika lăsă din gură sexul lui Malko şi se-ntoarse oferindu-i fesele, pe care el nu avea nici o poftă să le refuze, îmbătat încă de plăcere.

Imediat, ea începu să ţipe cu o voce de nerecunoscut, cu unghiile zgâriind pernele. Aproape în acelaşi timp, apăru Leila Kadouni cu picioarele goale înfăşurată cu o bucată de mătase în jurul şoldurilor, mai mult demachiată. Ea îi aruncă lui Malko o privire tandră, apoi schimbă câteva cuvinte în arabă cu Monika.

— Se pare că eşti o brută, îi spuse ea lui Malko.

Ea râse.

— Este o persoană complicată. Sper că aţi păstrat puţină forţă şi pentru mine.

— Credeam că dumneavoastră sunteţi ocupată, spuse el.

— Am aflat ce voiam de la Ahmed. Acum vreau să mă dezintoxic de porcul ăsta…

— Ştiţi unde se găseşte Tourya?

— Da.

— Unde?

Ea avu un surâs gurmand, nesătul.

— Ce-mi daţi?

Femeia dispăru din nou în interiorul vasului. Din spate se auzi un ţipăt sălbatic. Era vocea Fawziei. Fuad se pusese din nou pe treabă.

Malko zări deodată o mică şalupă rapidă care venea direct spre ei, cu mai mulţi bărbaţi la bord. Dintr-o săritură, el o părăsi pe Monika şi se îndreptă spre cockpit. El o găsi acolo pe Leila îngenunchiată pe mochetă şi cu sexul lui Ahmed în gură. Ea ridică spre Malko o privire întrebătoare.

— Aşteptăm musafiri? întrebă el.

Leila Kadouni nu avu nici măcar timpul necesar să răspundă. Se auziră nişte detunături şi o parte din parbriz se volatiliză sub lovituri.

Capitolul XV

Instinctiv, Malko se aruncă pe mocheta cockpitului, trăgând-o pe Leila după el, ceea ce le prinse bine. O a doua rafală mătură îndelung deschiderile laterale acoperindu-i cu resturi de geam şi pulverizând radarul. Ei auziră strigăte pe punte, nişte tropăituri de picioare goale şi uşa laterală culisă trasă cu violenţă de Fuad care avea ochii ieşiţi din orbite. Arabul deschise gura, tuşi vomitând un jet de sânge şi se prăbuşi de-a curmezişul uşii cu spinarea găurită de mai multe proiectile. Leila Kadouni scoase un ţipăt de oroare.

— Ce-i asta, sunt nebuni?

Ea vru să se ridice, dar Malko o forţă să rămână la pământ.

— Unde este radioul? întrebă el. Trebuie să chemăm ajutoare. Aceştia sunt oamenii din comandoul lui Tourya. Eram sigur că vor încerca din nou ceva. N-aveţi arme la bord?

Ahmed, trântit lângă ei, dădea peste cap ochii înnebunit. El o apostrofă pe Leila în arabă şi ea îi răspunse cu o frază seacă. Afară se lăsase liniştea. Ce se întâmplase cu Monika şi Fawzia?

Leila era palidă ca o moartă. Ea negă din cap:

— Nu. Dumneavoastră sunteţi înarmat?

— Da, spuse Malko. Am un pistolet, dar ei au arme de război, aşa că nu le putem face faţă.

El încercă să vadă ce se întâmpla pe puntea din faţă, ceea ce fu imposibil. Atunci strigă:

— Fawzia, Monika! Nu vă mişcaţi. Rămâneţi culcate la pământ.

Dar din păcate nu primi nici un răspuns.

— Radioul nu merge, spuse Leila. De altfel, ei n-au nici o vedetă de intercepţie. Trebuie să ne descurcăm singuri.

— Bine, spuse Malko. Spuneţi echipajului să ridice ancora. Aceasta este singura noastră şansă.

Mergând în patru labe, Leila Kadouni ajunse în spatele cockpitului, apoi în micul coridor care deservea cabinele echipajului şi bucătăria. Malko ciuli urechea. La exterior nu se mai auzea zgomot de motor, numai clipocitul apei care se lovea de cocă mai spărgea liniştea. Mai ales, nu trebuia ca agresorii să pună mâna pe vas pentru a-i captura. Deodată pe punte se auziră nişte ţipete de femeie, acoperite de o nouă rafală. Ţipetele

se opriră brusc; înlocuite de gemete groaznice, apoi se auzi zgomotul unui motor puternic.

Malko percepu o discuţie violentă în arabă, apoi Leila reveni, mergând tot în patru labe.

— Nu vor să se mişte. Le este frică, ne urăsc.

Nu era momentul să facă agitaţie socială.

— Mă duc să-mi iau pistoletul şi să încerc să ridic ancora. Nu vă mişcaţi!

El se-ndreptă cu toată viteza spre cabina din faţă unde se dezbrăcase. Era o răcoare plăcută şi magnetoscopul Akai continua să transmită filme porno. Îşi luă pistolul şi-i ridică piedica apoi ridică puţin un oblon şi se apropie cu precauţie. El zări un speed-boat de tip Riva.

Acesta se îndrepta spre *Nefta.* Pe puntea din spate stătea un bărbat în costum de baie de culoare închisă cu ochelari negri ţinând în mână un pistol mitralieră Skorpio. Un al doilea, cu pieptul protejat de dulii de pânză pline cu încărcătoare îngenunchiat pe puntea din faţă, ţinea îndreptat un Kalaşnikov spre vasul Leilei. El mai purta o centură militară de pânză de care atârnau mai multe grenade. Dar ceea ce-i produse panică lui Malko fu un colac mare de coardă de tipul celei utilizate pentru a-i culege pe naufragiaţi, terminat cu cârlige enorme.

Ei se pregăteau să captureze *Nefta* prin abordaj. Dacă ajungeau la bord, Malko şi Leila erau pierduţi.

Şalupa se pregătea să manevreze pentru a se apropia de *Nefta.* Malko distinse un al treilea bărbat ghemuit pe planşeul Rivei, meşterind ceva. Toţi purtau veste antiglonţ peste costumele de baie. Era o adevărată expediţie militară.

Speed-boat-ul mergea acum aproape paralel cu vaporul. Nu le mai rămânea decât să facă câteva manevre pentru a fi bord lângă bord şi pentru ca să poată lansa coarda. Pe urmă ar urca la bord şi ar curăţa totul cu o grenadă.

Grăbit, Malko încercă chepengul hubloului. Acesta nu fusese deschis de mult timp şi refuza cu încăpăţânare să se mişte. Servindu-se de pistol ca de un levier, el reuşi să-l dea deoparte. Din păcate scârţâitul groaznic al acestuia, atrase atenţia oamenilor de pe şalupă. Malko apucă să tragă doar un foc la nimereală şi o rafală de Skorpio mătură coca. Nişte gloanţe pătrunseră în cabină spărgând un tablou şi se înfipseră în perete. În acelaşi moment, Ahmed, cu ochii ieşiţi din orbite, coborî scara şi se precipită spre Malko încercând să-l dezarmeze.

— *Give them the money. Don't fight!*[14]

Malko îl împinse cu putere şi îi strigă:

— *They don't want the money they want to kill us*...[15]

Îngrozit, arabul se trânti pe pat, pradă unei crize de nervi. O altă rafală se auzi şi un glonte şuieră în interior. Malko ratase surpriza. Prudent, el închise hubloul la loc şi-l zăvorî. Adversarii lor puteau arunca pe acolo o grenadă incendiară. Apoi se năpusti pe scară. Leila era în aceeaşi poziţie, lungită pe mochetă. Corpul lui Fuad zăcea de-a curmezişul uşii. Briza marină mătura cockpitul, pătrunzând prin geamurile sparte. Nu venea nici un semn de la Fawzia şi Monika.

— Încearcă să ne prindă la abordaj, spuse Malko. Trebuie să mergem înainte. În continuare echipajul nu vrea să ne ajute?

— Nu, spuse Leila. Fawzia este rănită. O aud strigând. Este oribil.

— Nu putem merge s-o căutăm, spuse Malko. Este prea periculos. Ei ţin puntea sub foc. Ştiţi cum să faceţi să meargă vaporul?

— Da.

— Bine! Eu voi încerca să merg în faţă ca să detaşez lanţul ancorei. Porniţi motoarele. Când eu voi striga OK, acceleraţi. Trebuie să fim la fel de rapizi ca şi ei. Eu trec în partea cealaltă.

El culisă încet poarta de la tribord şi aruncă o privire. Nu văzu nimic. Şalupa se găsea la babord. El se strecură repede afară şi protejat de masa cockpitului şi de puntea din faţă îşi continuă înaintarea, ghemuit. Marea era absolut pustie în jurul lor. Ei îşi aleseseră bine locul agresiunii. Deodată auzi o exclamaţie în arabă şi se-ntoarse: Riva tocmai le dăduse ocol cu viteză redusă. Omul cu kalaşnikovul era în picioare în echilibru, cu coarda în mână pregătindu-se s-o lanseze. Malko şi el se văzură în acelaşi moment.

Malko acţionă primul, învârtindu-se în jurul axei sale, pentru a se pune la adăpostul punţii din faţă şi trăgând în acelaşi timp. Celălalt scoase un ţipăt, se clătină şi se prăbuşi încolăcit în coardă. Imediat, un alt kalaşnikov deschise focul măturând flancul vasului în locul în care Malko se găsea cu câteva clipe mai devreme. Aşchii de lemn săriră în toate direcţiile şi gloanţele ricoşau pe bastingaj. Malko se trezi deodată nas în nas cu Monika, cu ochii mari deschişi şi cu corpul ciuruit de gloanţe.

[14] Daţi-le banii. Nu vă bateţi cu ei! (n.a.).

[15] Ei nu vor banii, vor să ne omoare... (n.a.).

Unul dintre degetele mici îi fusese smuls de gloanţe.

În spatele lui se auzeau interjecţiile furioase ale agresorilor pregătindu-se să sară în ajutorul colegului lor. Lăsând din mână arma care-l încurca, Malko se târî până la lanţul ancorei şi se lungi la adăpostul cabestanului.

El apăsă pe declanşator şi motorul electric porni. Cu o cuminte şi exasperantă încetineală, lanţul începu să urce, verigă după verigă. În spatele lui urletele se înteţiră. Niciodată n-ar fi avut timpul necesar să ridice ancora, care era prea adânc înfiptă. Deja Riva se apropia într-un val de spumă. Cu coada ochiului, Malko avu timp să vadă coarda în dezordine şi pe cel pe care-l lovise, lungit pe spate. Apoi, el se aruncă de partea cealaltă a punţii, în chiar momentul în care kalaşnikovul începea să tragă iar, Gloanţele începură să ricoşeze lovindu-se de lanţ cu nişte ţiuituri puternice, ciuruiră niţel mai mult puntea şi deodată ancora încremeni.

Un proiectil lovise motorul electric.

Sub acel potop de gloanţe, nu era posibilă remedierea defecţiunii. Malko îşi recuperă din mers arma şi alergă ghemuit spre poarta culisantă de la babord. El se opri brusc. Fawzia, rănită, era culcată în pasajul îngust, cu corpul îndoit şi cu trei gloanţe în spate din care unul în şale.

Malko o ridică iar ea urlă de durere. Deja, speed-boat-ul se pregătea să manevreze. Lui Malko nu-i rămâneau la dispoziţie decât câteva secunde. Adunându-şi toate forţele, el o trase pe rănită spre uşă. Ea începu să urle neîntrerupt. Malko strigă cu toată puterea ca să acopere cu vocea sa zgomotul:

— Leila, deschide repede!

Riva tocmai sosise în spatele său. Se temea ca tânăra femeie să nu-l audă, sau să nu cumva să-i fie frică să deschidă. El se-ntoarse şi ţinând pistoletul cu ambele mâini îl ochi pe skipperul Rivei. Acesta îi văzu gestul şi făcu un salt brusc într-o parte, care-l împiedică pe omul cu kalaşnikovul să tragă. Poarta culisă în sfârşit şi Malko pătrunse în interior, trăgând-o pe Fawzia, într-un concert de vaiete. Leila închise imediat şi întrebă:

— N-aţi putut ridica ancora?

Ahmed revenise în cabină. Culcat sub masă, alb de frică, el se uita când la cadavrul prietenului său, când la Fawzia. Din păcate nu putea fi de nici un ajutor.

— Lanţul ancorei s-a înţepenit, spuse Malko. Trebuie să plecăm totuşi, pentru că ne vor da foc dacă vor vedea că nu ne

pot aborda. Dacă vaporul este incendiat şi suntem pe mare, ei ne vor vâna ca pe porumbei.

— Dar ancora?

— Să vedem ce putem face! Încercaţi s-o duceţi pe Fawzia în cabină împreună cu Ahmed. Ea va fi mai la adăpost.

Sfârşitul frazei sale fu acoperit de detunături. Gloanţele zburau peste tot şi terminară de pulverizat ultimele geamuri. Compasul zbură făcut ţăndări şi o bucată din cârmă i se înfipse lui Malko în braţ. În picioare pe Riva, asasinul îi împroşca cu gloanţe. Uitându-se cu coada ochiului, Malko înţelese manevra. Un al doilea era acum în spate şi se pregătea să lanseze coarda. El însuşi nu putea riposta, fără să-şi asume un risc mortal.

Încercând să rămână în afara zonei tirului de pe Riva; el se aplecă doar atât cât să pornească motorul. Auzi în sfârşit zgomotul dieselului cu un sentiment de uşurare. Comanda fiind la punctul mort el acceleră, apoi reveni la minimum. Mai multe gloanţe zburară în jurul capului său şi Leila care urcase în cabină strigă:

— Au agăţat coarda.

Malko se întoarse. Trei cârlige erau prinse de bastingaj. Era o chestiune de secunde. El apăsă pe demarorul celui de-al doilea motor, deoarece cu unul singur n-ar fi avut suficientă putere să smulgă ancora. Motorul nu voia să pornească. El reîncepu. Sudoarea îi şiroia pe frunte, aşteptându-se la fiecare secundă să vadă apărând un cap la nivelul punţii. Motorul tot nu voia să pornească. Era pe punctul de a-l îneca.

Disperat, el declanşă marşarierul şi împinse gazul la fund pentru a mai câştiga câteva secunde. Vaporul avu o mişcare de recul şi frână într-un urlet de motoare, reţinut de ancoră, dar oamenii de pe Riva nu putuseră să sară pe coardă.

— Apăsaţi pe butonul galben pentru a cupla ambele motoare, strigă Leila din spatele lui.

Malko privi tabloul de bord şi-i trebuiră mai multe secunde pentru a repera butonul galben, după care apăsă pe el. Ambele motoare fiind la „neutral” el acceleră, apoi opri. Turometrul motorului drept urcă în fine brusc şi coborî din nou stabilindu-se la o mie. Cele două motoare funcţionau.

— Ţineţi-vă bine, ordonă el.

Malko nu putea să vadă Riva. Ridicând braţul, el apucă în mâna dreaptă comenzile motoarelor şi acceleră în acelaşi timp, dezlănţuind puterea la maximum. În ciuda inerţiei greutăţii sale,

vaporul făcu un salt înainte. Malko pândea momentul în care lanţul ancorei va fi întins la maximum. Ce se va întâmpla?

„Bum”. Se *auzi* o explozie, urmată de mai multe pocnituri seci, apoi un şoc care scutură tot vaporul. Lângă el, Leila scoase un urlet. Malko crezu o secundă că o grenadă atinsese cockpitul, apoi *Nefta* ţâşni înainte cu etrava afară din apă. Reuşise deci. Ieşind din adăpostul său, el se aplecă peste punte şi înţelese ce se-ntâmplase.

Sub presiunea motoarelor, lanţul, agăţat de ancoră şi de cabesta, mai întâi măturase o parte din bastingaj, apoi se rupsese iar bucata care a rămas agăţată de *Nefta* lovise colţul cockpitului..

Cabestanul fusese în parte smuls cu puntea din faţă, dar ambele motoare mergeau rotund. Într-o jumătate de oră aveau să ajungă la Sidi-Bou-Said. Malko privi la Riva imobilă, a cărei siluetă se micşora. Deodată, din cockpit, Leila scoase un urlet şi întinse braţul spre cealaltă parte a vaporului.

— *Chouf! Chouf!*[16]

Din cauza emoţiei, ea începuse să vorbească în arabă. Malko urmări direcţia privirii sale şi simţi că i se urcă un nod în gât. Coarda era în continuare agăţată de bastingaj în spate. Tocmai apăruse un cap, la nivelul punţii, urmat de ţeava unei arme. Ei îl luaseră pe unul din agresori. Acesta din urmă se căţără la bord, dând la iveală o centură de care atârnau mai multe grenade.

El putea să incendieze vasul şi să-i omoare pe toţi, apoi să se alăture complicilor lui care soseau deja. Malko înmărmuri. Pistoletul său rămăsese în cockpit.

Bărbatul, un arab tânăr, se ridică, ţinând kalaşnikovul la coapsă, agăţat de umăr cu o curea şi îi făcu semn lui Malko să ridice mâinile. El avea poftă să se amuze. Malko nu ezită decât o fracţiune de secundă. La această distanţă, o rafală îl putea tăia în două. În depărtare, el vedea cum Riva se apropia în viteză. Tot ce făcuse, nu servise la nimic. El urma să moară împreună cu supravieţuitorii vasului. Liniştit, arabul, cu arma fixată pe coapsă, luă o grenadă de la centură şi îi trase cuiul. Malko zări banda roşie indicând că e un proiectil incendiar.

Omul ridică braţul ochind panoul din spate unde se găseau motoarele. Totul urma să sară în aer.

---

[16] Priveşte! Priveşte! (n.a.).

Capitolul XVI

Malko studia mişcările asasinului, spunându-şi că orice ar fi trebuia să încerce ceva. Lui îi rămânea o şansă la zece mii să recupereze grenada din zbor şi să moară câteva minute mai devreme decât era prevăzut. Cu un nod în gât, el se aruncă înainte. În loc să arunce grenada incendiară, atentatorul o mută în mâna stângă şi cu dreapta, îndreptă ţeava kalaşnikovului spre Malko şi apăsă pe trăgaci. La distanţa aceea îşi putea permite să tragă fără să ochească.

Exact în clipa în care apăsa pe trăgaci, vaporul păru să se năpustească înainte ca şi când s-ar fi lovit de un obstacol invizibil, reducând viteza de la douăzeci de noduri la două sau trei. Frânarea fu atât de bruscă, încât asasinul, dezechilibrat, fu aruncat înainte, apăsând pe trăgaciul armei, dar rafala se pierdu în aer. El se lovi de bastingaj, pivotă în jurul său şi, fără să scape grenada din mână, el căzu pe sub panoul din spate al cabinei cruiserului.

Malko, el însuşi dezechilibrat, trebui să se ţină de uşa cockpitului pentru a nu cădea. Se auzi o explozie surdă în siajul vasului. Grenada tocmai explodase, sfârtecându-l pe proprietarul său. Malko pătrunse în cockpit şi se lovi de Leila. Ea fusese aceea care avusese prezenţa de spirit să reducă turaţia motoarelor.

În cea mai mare grabă, el readuse puterea motoarelor la maximum şi vaporul porni din nou cu toată viteza. Riva, cu doi oameni valizi la bord, îi urmărea. Pe moment, Malko se mângâie cu speranţa că vor opri pentru a recupera rămăşiţele prietenului lor, dar nu schiţară nici un gest nici când trecură peste pata roşie marcând locul unde acesta fusese sfârtecat. El se întoarse spre Leila Kadouni.

— Mergeţi şi spuneţi echipajului să degajeze coarda. Aceasta ne stânjeneşte.

Ea se duse în spate. Reapăru capul lui Ahmed la nivelul scării, privindu-l plin de oroare.

— Au plecat?

— Da, spuse Malko. Ce fac fetele?

Arabul răspunse cu o mimică foarte expresivă:

— Rău, foarte rău.

— Duceţi-vă şi aveţi grijă de ele, îi spuse Malko.

Arabul coborî din nou. Leila sfârşise prin a reuşi să convingă echipajul să iasă din ascunzătoare. Ei se îndreptară spre partea din spate pentru a degaja coarda. Malko schimbă uşor direcţia, îndreptând vasul spre Sidi-Bou-Said. Ei reuşiseră să se îndepărteze la o distanţă de cinci mile nautice. Malko ieşi pe punte, sărind peste corpul nefericitului Fuad şi se învioră când vântul îi mângâie uşor faţa.

Vaporul arăta jalnic cu geamurile ciuruite de gloanţe. Era o minune faptul că motoarele nu fuseseră încă atinse. El se uită în urmă şi simţi un nod urcându-i-se în gât de spaimă.

Riva se năpustea direct spre ei, lăsând în spate o dâră de spumă albă. Era ca un fus lung cu motoare de patru sute de cai putere, capabile să-i imprime o viteză mai mare de treizeci şi cinci de noduri, în timp ce ei abia reuşeau să depăşească douăzeci şi cinci, admiţând că motoarele n-au avut de suferit atunci când smulseseră ancora. În mod cert, Riva urma să-i ajungă înainte să sosească la Sidi-Bou-Said, sau, în cel mai bun caz la intrarea în port, iar Malko nu avea decât pistoletul său şi câteva cartuşe. Ei aveau de-a face cu un comando sinucigaş, gata să meargă până la sacrificarea vieţii lor pentru a-şi îndeplini misiunea, lucru dovedit de înverşunarea lor. De altfel, ce ajutor le putea da postul de poliţie din Sidi-Bou-Said format din trei poliţişti? Aceştia nu dispuneau decât de arme uşoare şi nici o vedetă de interceptare. Cea mai apropiată era la Bizerta, la depărtare de două ore de mers pe mare... Ei puteau să dea liniştiţi foc portului şi să-i lichideze pe Malko şi pe Leila. Aceasta i se alătură privind spre ambarcaţiunea urmăritorilor lor. Malko asculta temător zgomotul produs de motoare. I se părea din când în când că percepe câte un rateu.

Riva se apropia. I se vedea doar lunga etravă galbenă ridicată ca un rechin. Cei doi oameni la adăpostul cockpitului erau invizibili. A trage cu pistoletul asupra cocii, ar fi fost ca şi cum ai ataca un rechin cu praştia.

Distanţa dintre cele două ambarcaţiuni se micşora văzând cu ochii. Malko privi din nou spre coastă. Reşedinţa Ambasadei Statelor Unite se zărea pe o colină la est de Sidi-Bou-Said. Poate că diplomatul urmărea în acest moment cursa dintre cele două bastimente, modestă distracţie de acest sfârşit de după-amiază.

Malko era sigur acum că mergând spre Sidi-Bou-Said, mergea spre o moarte sigură, admiţând chiar că ceilalţi nu-i vor ajunge

înainte. Contra armelor şi grenadelor lor, ei nu aveau nici o şansă. Deodată, Malko luă cârma şi o întoarse spre babord, schimbând direcţia cu treizeci de grade. Leila tresări.

— Ce vreţi să faceţi?

— Pun cap compas spre Palatul din Cartagina, îi explică Malko.

Leila Kadouni îl privi stupefiată.

— Dar aceea este o zonă formal interzisă navigaţiei. Gărzile sunt autorizate să tragă fără somaţie asupra navelor care pătrund în această zonă interzisă.

— Tocmai de aceea, explică Malko. Ei vor trage asupra noastră dar şi asupra urmăritorilor noştri şi cum noi suntem, datorită dimensiunilor vasului nostru, mai bine protejaţi decât ei, avem o şansă mai mare să ieşim din încurcătură. S-ar putea ca urmăritorii noştri să renunţe. În orice caz, vor avea de-a face cu adversari mult mai serioşi.

După ce termină de efectuat manevra de schimbare de direcţie, Malko privi cum creşteau dimensiunile esplanadei de ciment care proteja reşedinţa şefului statului. Mai erau până acolo doi kilometri, dar deja el vedea nişte soldaţi fugind în toate direcţiile. Gărzile observau în permanenţă marea cu binoclul. Schimbarea de direcţie nu trecuse neobservată. Riva făcu şi ea aceeaşi manevră. Distanţa care îi despărţea se micşora neîncetat. Malko o avertiză pe Leila:

— În mod sigur vor trage asupra noastră. Duceţi-vă în cabină alături de ceilalţi. Înainte însă, mergeţi şi-mi aduceţi cămaşa. Am s-o agăţ în faţă ca să încerc să-i fac să-nţeleagă că n-am intenţii duşmănoase.

Leila dispăru în interiorul *Neftei* şi apăru cu cămaşa lui Malko. Acesta o legă de antena-radio şi reveni la cârmă.

Echipajul plecase din nou să se adăpostească în partea din spate. Malko nu scăpa din ochi pregătirile de luptă care se efectuau la sol. Deodată detunături seci acoperiră zgomotul motoarelor. Riva accelerase şi ajunsese în dreptul lor. Unul dintre ocupanţii săi trase o rafală de kalaşnikov, în speranţa că va atinge rezervorul lor de carburanţi. Leila trecu prin faţa lui Malko şi fugi pe scara cabinei.

— Am prevenit echipajul. Fiţi atent!

Coasta se apropia. Malko văzu brusc, clipind cu furie, un proiector portativ. Erau semnale morse pe care nu le înţelegea, însemna în mod sigur ordinul de a face cale întoarsă. Peste treizeci de secunde, ei urmau să treacă de baliza marcând limita

zonei interzise, cu Riva în spatele lor. Nu trebui să aştepte prea mult timp. Mai multe gheizere ţâşniră chiar în faţa şi în stânga etravei cabin-cruizerului. Dinspre coastă, se trăgea asupra sa cu mitraliera de „50”. De altfel, el auzi pum-pum-urile surde aduse de vânt. Riva făcu un, salt brusc în lături şi începu să meargă în zig-zag, apropiindu-se şi mai mult de el.

Malko avea un nod în gât. Fără să audă exploziile, apărură mai multe găuri în lemn, lângă capul lui. Se trăgea de pe Riva. El era efectiv, prins între două focuri. Din nou apărură jerbe de apă în faţa lui şi bucăţi din cămaşa albă dispărură tăiate de proiectile. Mesajul lui nu fusese perceput. Riva îşi continua mişcarea în zig-zag, ocupanţii ei râzând ca nişte nebuni. Le mai rămânea de parcurs un kilometru. El încercă să nu se gândească la pagubele care puteau fi produse de un glonte de calibru 50. O mică ambarcaţiune plină cu soldaţi părăsi ţărmul. Prudent, Malko se lăsă jos în spatele cârmei. Era şi timpul. O a doua mitralieră deschise focul trăgând spre ambarcaţiunea lor din partea cealaltă. El simţi şocul gloanţelor explozive scuturând coca, apoi vasul lor fu scuturat de o explozie surdă şi un miros a ars se ridică din spate. El nu avu timp să se întrebe ce se întâmpla. Simultan, ambele turometre începură să coboare vertiginos spre zero. Motoarele erau atinse. În acelaşi moment auzi ţipete şi apeluri care veneau din spate. Puntea părea să se ridice sub presiunea unei enorme coloane de foc şi fum negru, antrenând cu ea unul dintre componenţii echipajului.

Vasul înainta cu motoarele în flăcări. Mai rămăseseră patru sute de metri dinspre bord şi mitralierele continuau să tragă.

Leila Kadouni, cu trăsăturile deformate de spaimă, veni în fugă dinspre scară.

— Ne scufundăm, strigă ea. Sunt multe găuri în cocă.

Asta le mai trebuia. Malko nu avu timp să comenteze. El supraveghea etrava Rivei care efectuase un viraj de 90 de grade şi se năpustea asupra lor pentru a le da lovitura decisivă. Coca ei joasă oferea o ţintă mai mică pentru mitralierele de pe mal. Deodată, Riva păru să se dezintegreze sub o explozie puternică. În locul ei apăru o bilă de foc şi fum ridicându-se spre cer. Malko văzu o torţă vie sărind peste bord, dispărând în apă. Etrava mai înaintă puţin, apoi, încet, începu să se scufunde în apă. Ei scăpaseră în sfârşit de principalii lor adversari. Malko o prinse pe Leila de braţ.

— Repede! Trebuie să părăsim nava.

— Dar suntem prea departe de coastă.

— Este prea periculos să rămânem la bord. Ei se vor strădui s-o scufunde. Sper că nu vor mai trage atunci când vom fi în apă. Preveniţi echipajul. S-o scoatem şi pe Fawzia.

— Ea nu va suporta şocul. Este pe moarte.

— Să sperăm că vom reuşi, spuse Malko.

El coborî şi, cu ajutorul lui Ahmed şi Leila, reuşi s-o transporte pe Fawzia pe scară şi s-o îmbrace cu o vestă de salvare. Tânăra fată horcăia şi era palidă. Ahmed îşi dădu ochii peste cap îngrozit.

— *I can't swim!*[17] spuse el.

Malko îi aruncă un colac de salvare.

— Cu ăsta veţi pluti.

Acesta nu va uita probabil niciodată această petrecere. El îşi trecu neîndemânatic vesta peste haine. Loviturile surde ale mitralierelor grele continuau să ciuruiască vasul. Soldaţii tunisieni se credeau la Stalingrad, trăgând cu înverşunare asupra nenorocitei ambarcaţiuni. Căldura cauzată de incendiu era din ce în ce mai insuportabilă, dar cel puţin fumul îi proteja de trăgătorii dezlănţuiţi. Totuşi în orice moment, un proiectil incendiar putea atinge rezervoarele pline cu motorină şi *Nefta* ar fi împărtăşit soarta Rivei.

— Să plecăm de aici, spuse Malko. Toţi odată.

El îşi strecură pistoletul extraplat în costumul de baie. Era inutil să-l lase acolo. Profitând de o scurtă acalmie el o ridică pe Fawzia pe umărul său: se deplasă spre bastingaj, păşi peste el şi se lăsă în apă. Când reveni la suprafaţă, el zări capul Leilei la câţiva metri depărtare de el. Cabin-cruizerul mai plutea în derivă şi se afla la vreo cincisprezece metri depărtare. Din fericire, gloanţele continuau să-i sfârtece coca. Toată suflarea care putea ţine o puşcă în mână, trăgea într-o veselie. Malko înotă pentru a se apropia de Leila, trăgând-o după el pe Fawzia neînsufleţită, plutind în vesta de salvare. Ahmed se agita alături de el, mut de spaimă.

— Sunteţi OK? strigă Malko spre Leila.

— Merge, spuse ea. Să rămânem împreună. Şi…

O explozie teribilă îi luă vorba din gură. Rezervoarele *Neftei* explodaseră şi motorina aprinsă cădea în jerbă în jurul lor. Lui Ahmed îi căzură câteva picături aprinse pe umăr şi începu să ţipe

[17] Nu ştiu să înot! (n.a.).

de durere. Malko simţi că Fawzia nu mai reacţionează. Şi pentru ea, această petrecere se terminase prost. El continuă totuşi să-i ţină capul afară din apă. Gloanţe trasoare continuau să treacă pe deasupra capului său. Soldaţii isterizaţi continuau să tragă ca nişte nebuni.

Malko văzu un vas plin cu soldaţi în uniforme cenuşii apropiindu-se cu armele aţintite asupra lor.

— Chemaţi-i, îi ceru el Leilei, să nu cumva să îşi închipuie că vrem să fugim.

Tânăra femeie începu să strige la ei în arabă şi vaporul se îndreptă spre ei. Malko auzea vocile lor excitate. În sfârşit, văzu mai multe feţe aplecate asupra sa, cu ţevile armelor îndreptate spre el şi fură ridicaţi la bordul ambarcaţiunii. Îi luară revolverul şi-i dădură mai multe lovituri de crosă, în ciuda protestelor indignate ale Leilei care nu înceta să reclame prezenţa generalului Marchana. Soldaţilor prea puţin le păsa de primul lor comandant. Fură duşi în fundul vasului iar Ahmed, care protesta cu o voce ascuţită spunând că el este delegat al Ligii Arabe pentru Bahrein, îşi pierdu toţi incisivii din cauza unei lovituri de crosă. Malko privi pentru ultima oară epava aflată pe punctul de a se scufunda. Ei scăpaseră cu bine. Cele câteva contuzii de pe corp nu erau un preţ prea scump plătit. Cu morţii din acest incident, numărul lor se ridica totuşi la şapte. Pe mal, erau aşteptaţi de zeci de soldaţi înarmaţi până-n dinţi cu un aer sălbatic.

*

* *

— Luaţi încă puţin ceai!

Căpitanul din garda naţională nu ştia ce să facă pentru a părea mai agreabil. Îi trebuiră totuşi trei sferturi de oră pentru a-l găsi pe generalul Marchana. În sfârşit, Leila şi Malko fură ajutaţi să capete o înfăţişare decentă. În ceea ce-l priveşte pe nenorocitul delegat al Ligii Arabe, el ceruse un taxi pentru a fi dus la *Hilton,* jurând că nu va mai călca pe acolo.

Vedetele Gărzii Naţionale brăzdaseră zona în care avusese loc lupta, fără să găsească nici o urmă a ocupanţilor Rivei. Scufundătorii urmau să caute epava pentru a culege maximul de informaţii. Din cauza blocajelor de circulaţie, generalul Marchana va avea nevoie de o oră şi mai bine pentru a ajunge la ei.

Malko îşi privi djellabaua albă pe sub care nu mai purta nimic. Leila avea obrazul marcat de suferinţa prin care trecuse, cu

cearcăne mari sub ochi. El îşi dădu seama deodată că ea nu-i spusese esenţialul. Unde se găsea Tourya?

— Ce v-a spus arabul? întrebă el. Urma să-mi comunicaţi în momentul în care eram atacaţi.

— Este adevărat, spuse ea. Am fost atât de şocată încât nu-mi venea să cred. Totuşi el a recunoscut-o în fotografie.

— Ce spuneţi?

— Ahmed a văzut-o pe Tourya acum două zile. El este foarte bun prieten cu delegatul Qatarului, mare amator de femei. Acesta din urmă, l-a invitat ca să-i arate ultima „achiziţie” o fată încântătoare, pe care o închiriase pe perioada şederii sale la Tunis. Aceasta era Tourya, care trecea acum drept tunisiană. Ea locuia la Hilton de mai multe zile sub protecţia emirului, delegat din partea Qatarului.

Era absurd, când te gândeai că Malko o căutase în tot Tunisul iar ea locuia la câţiva metri de el, bucurându-se de imunitate. Niciodată nu era verificată identitatea femeilor care îi însoţeau pe demnitarii arabi. Aceasta ar fi fost o insultă.

— Cum a pătruns în acest circuit? întrebă el.

— Nu-mi dau seama. Probabil că există o mulţime de intermediari care caută fete pentru arabii bogaţi aflaţi în tranzit prin Tunis, sau pentru cei din Liga Arabă care se plictisesc de moarte atunci când sunt departe de cazinouri.

Malko reflectă, înviorat de ceaiul de mentă. Libiana eră într-adevăr o forţă, dacă era în stare să se pună sub protecţia celor mai mari duşmani ai ei, sub nasul Serviciilor tunisiene. Prin telefon, ea putea să-şi conducă foarte uşor treburile de la hotel.

Generalul Marchana, leoarcă de sudoare, însoţit de un ofiţer al gărzii, sosi în sfârşit. El îi strânse cu căldură mâna lui Malko, cerându-şi scuze pentru brutalitatea oamenilor săi.

— Aţi fi putut fi omorât, remarcă el. Aveţi norocul că sunt foarte prost antrenaţi. De ce acest masacru?

— Pentru că am dat din nou de urma Touryei, spuse Malko. Ea a aflat şi a decis să ne elimine împreună cu martorul care putea s-o recunoască. Ceea ce nu ştim încă, este cum a aflat.

Generalul ascultă cu atenţie povestea lui Malko. El părea de asemenea zăpăcit. Marchana se scărpină pe gât gânditor.

— Mare încurcătură! Cel la care se află terorista este unul dintre oamenii cei mai bogaţi şi mai susceptibili din Orientul Mijlociu. El este pe punctul de a semna un contract enorm pentru Tunisia. Dacă s-ar strecura o greşeală şi fata n-ar fi Tourya,

consecinţele ar fi dezastruoase pentru ţara mea şi pentru mine, adăugă el cu un surâs trist.

În continuare aceleaşi tergiversări arabe. Israelienii bombardau Libanul de o săptămână şi ei nu reuşiseră să se pună de acord asupra modului cum aveau să acţioneze. Atunci când era vorba de trecut la acţiune, ei se inhibau. Malko îl privi pe general cu simpatie şi spuse:

— Înţeleg scrupulele dumneavoastră, dar acestea nu sunt şi ale mele. Eu trebuie să pun mâna pe Tourya. Prea multă lume a murit din cauza ei.

— Aşteptăm ca ea să părăsească Hiltonul. O vom intercepta la ieşire. Am să scotocesc hotelul şi-i voi pune telefonul sub ascultare. Ea va fi neputincioasă. Atâta timp cât emirul se opune la arestare, noi suntem paralizaţi. Ei au toţi haremuri. Ospitalitatea este o lege sacră.

Malko se ridică împiedicându-se de faldurile djellabalei.

— Generale, spuse el, noi avem interesul s-o găsim pe Tourya. Instituiţi doar o strictă supraveghere în jurul *Hiltonului*. Astfel încât ea să nu poată fugi şi eu voi avea grijă de restul, înainte să răsară soarele mâine dimineaţă, ea va fi în mâinile noastre şi vom şti ce pune la cale.

Capitolul XVII

Holul *Hiltonului* îi păru schimbat lui Malko, deşi decorul era acelaşi: mustăcioşi tolăniţi în fotolii, absenţa femeilor şi câţiva turişti. El tocmai se informase. Delegatul Qatarului ocupa vreo douăsprezece camere şi apartamente la etajul şase, pe partea care dădea spre piscină. El nu avea nici un fel de program şi personalului îi era cu desăvârşire interzis să pătrundă în aceste încăperi. Vesela şi tacâmurile erau lăsate afară iar curăţenie urma să se facă atunci când el va pleca din hotel. Directorul *Hiltonului* veghea ca acest personaj să nu fie deranjat.

Malko intră în ascensor şi apăsă pe butonul de la etajul şase. El avusese timp să se schimbe şi să-şi reia o alură cât de cât normală după ultima sa aventură. Pe cele trei drumuri care duceau spre Hilton, erau plasate maşini ale lui Marchana cu semnalmentele Touryei. Mai mulţi dintre oamenii săi erau la bar şi în hol. Nimeni nu primise misiunea de a urca în hotel. Acesta era jobul lui Malko.

Ascensorul se opri la şase. Malko ieşi şi o luă spre dreapta. Culoarul făcea un *„Z”. Î*n ultima parte a Z-ului, el se trezi nas în nas cu un mustăcios care îi bară calea, spunând ceva în arabă. Malko arboră cel mai frumos surâs şi-i spuse:

— *Im going to 655.*

Celălalt dădu din cap fără să se mişte. El trebuia să cântărească o sută cincizeci de kilograme şi în mod cert nu vorbea engleza. Cum Malko nu se mişca din loc, el mormăi ceva în arabă şi o a doua gorilă la fel de impresionantă îşi făcu apariţia. El îl luă pe Malko de braţ şi-l conduse spre lift fără menajamente, aşteptând sosirea cabinei pentru a-l împinge înăuntru. Furios la culme, el apăsă pe butonul pentru etajul patru. Generalul Marchana avusese dreptate. Această metodă nu era bună. Din camera sa, el telefonă la centrală.

— Aş dori să vorbesc cu emirul Qatarului. Este foarte important.

Se lăsă o linişte de mormânt, apoi de la celălalt capăt al firului centralista comunică:

— O să încerc să vă fac legătura. După cinci minute, ea îl chemă:

— Imposibil! Emirul nu primeşte nici o comunicare. Edificat, Malko închise telefonul, spunându-şi că cel puţin dacă el nu putea ajunge la Tourya, aceasta era de asemenea ţintuită locului de rolul ei de amantă. Măcar dacă ar fi ştiut în ce cameră se găsea. Tourya era conştientă de faptul că nu va putea rămâne o veşnicie acolo, deci ea plănuise probabil o ieşire din această situaţie. Nu-i rămânea decât o soluţie: să aştepte să se înnopteze şi să surprindă paza. Pentru asta, el avea nevoie de Jonathan Groparul, pentru că nu se simţea în stare să-i înfrunte pe cei doi mustăcioşi.

*

* *

Fără pălăria sa, Jonathan Groparul semăna cu o pasăre de pradă fără pene. Ochii săi albaştri ieşeau şi mai mult în evidenţă. Malko se uita cu invidie la bicepşii săi scoşi în evidenţă de ţesătura mânecilor. Erau impresionanţi. Americanul îşi supsese chiar şi burta, mai mult pentru a nu fi prea vizibilă arma sa 357 Magnum lipită de stomacul său. Cei doi bărbaţi aşteptau ascensorul la etajul patru. Era miezul nopţii şi Hiltonul dormea. Americanul încercă să nu facă explozie din cauza strânsorii în care erau ţinuţi muşchii săi de ţinuta de om de serviciu pe etaj. Malko nu întrebase cum şi-o procurase. Aceasta era singura posibilitate de a se putea apropia suficient de cele două gorile, fără să bată la ochi.

După neutralizarea celor două gorile, nu le mai rămânea decât să deschidă toate uşile până ce vor da de Tourya. Ei urmau s-o ia pe sus pe libiană şi s-o predea oamenilor lui Marchana care supravegheau *Hiltonul.*

Ascensorul sosi în sfârşit.

— Să mergem acolo, spuse Malko.

Jonathan Groparul urcă pe scara de serviciu. Malko blocă uşa ascensorului, cu ochii pe ceas. El cronometrase timpul necesar pentru a urca două etaje. Odată timpul scurs, el se urcă în cabină şi apăsă pe buton. Câteva secunde mai târziu, el debarcă la etajul şase. Pe culoar era linişte deplină, dar se simţea un miros ciudat pe care nu-l identifică de la început. Cu mâna pe crosa pistoletului, el avansă încet, trecând prin primul cot al Z-ului. Nu era nimeni.

Lăsând ochii jos, zări două picioare. Cineva era alungit pe duşumea pe culoar după cot. Era nemaipomenit că mustăcioşii adormiseră. El înaintă cu precauţie şi se opri brusc. Era într-

adevăr unul din mustăcioşi lungit de-a curmezişul uneia dintre uşi, numai că nu dormea, ci era mort de-a binelea, cu un glonţ în cap.

Malko nu avu timp să-şi pună întrebări, căci îşi făcu apariţia silueta lui Jonathan Groparul la capătul culoarului cu arma în mână. El se apropie, văzu cadavrul şi-i aruncă o privire întrebătoare lui Malko:

— *Holly shit!* Este o epidemie.

Ei se priviră câteva clipe, după care Jonathan Groparul îl duse pe Malko spre fundul culoarului şi-i arătă un al doilea mustăcios alungit pe jos, mort la fel ca primul, cu un glonte în mijlocul frunţii. Sângele i se scurgea încă din rană.

— Cine i-a omorât, întrebă Malko?

— Eu aşa i-am găsit, spuse americanul.

Culoarul era la fel de liniştit. Malko îşi dădu seama deodată ce se-ntâmplă. Odată în plus, ei ajunseseră prea târziu. El a încercat toate uşile. A treia era deschisă şi camera goală. Existau încă obiecte de toaletă în baie şi câteva rochii pline cu broderii în şifonier. Malko adulmecă aerul. Nu avea cum să se înşele. Era parfumul Touryei, cel pe care îl inhalase pe iahtul lui Ian Parker. Jonathan Groparul pătrunsese în altă cameră. Deodată el îl chemă pe Malko. Acesta se duse imediat: americanul tocmai o ajutase să se ridice în picioare pe o bătrână arabă care plângea, cu faţa plină de sânge. Ea se agăţă de ei, vorbind fără încetare. Camera era mare şi într-o dezordine teribilă. Peste tot erau valize Vuitton, reviste, o combină Akai. Grămezi de filme, pachete nedesfăcute, sticle de whisky goale. Aceasta era probabil camera de orgie a emirului, numai că acesta dispăruse.

— Nenorocita l-a răpit pe emir, explodă Malko.

El se năpusti spre ascensor, urmat de Jonathan Groparul. Bătrâna arabă îi urmă, urlând ca o sirenă.

Holul Hiltonului era pustiu, dar mai mulţi bărbaţi discutau cu însufleţire aproape de uşa turnantă. Malko se duse repede la ei.

— A ieşit cineva?

Ei nu avură când să răspundă. O maşină demară în trombă afară şi trecu prin faţa lor. Prin geamul deschis, Malko zări faţa crispată a Touryei la volan şi o masă albicioasă îngrămădită pe scaunul de alături, care trebuia să fie emirul Qatarului. Deodată spectatorii se însufleţiră.

— Acela e emirul, strigă portarul. L-a răpit pe emir. A spus că dacă încercăm s-o oprim îl omoară pe emir.

Tourya îi surprinsese prin viteza cu care lucrase. Nu din cauza lui Malko se hotărâse să părăsească *Hiltonul*. Malko fugi spre maşina sa urmat de Jonathan Groparul. Tourya virase la stânga spre centrul Tunisului. Peste cinci minute, ei urmau să dea peste barajele instalate de generalul, Marchana. Un soldat cu armă de asalt le făcu semn să oprească. Un altul urla în arabă la un radio.

— A trecut? întrebă Malko în limba franceză. Eu sunt funcţionar al Ambasadei Americane şi lucrez cu generalul Marchana.

— Da, spuse subofiţerul tunisian. Ea ţinea un revolver la tâmpla emirului şi ne-a spus că dacă o urmărim îl omoară. De aceea n-am îndrăznit să ne opunem.

Malko deja ocolise barajul. Tourya era infernală. Ea omorâse gărzile pentru a putea pleca liniştită cu ostaticul ei şi să fie sigură că nu va fi interceptată. Ori avea un al şaselea simţ, ori avea spioni peste tot. Ei ajunseră în piaţa Pasteur. Nici o maşină nu mai era în raza lor vizuală. Tourya putuse să se deplaseze în. Cinci sau şase direcţii diferite. Bulevardul Mohammed al V-lea, Bulevardul Libertăţii, Bulevardul Taiel Mhiri, Alain Savary, etc…

— Să ne întoarcem la *Hilton,* spuse Malko, să-l aşteptăm pe generalul Marchana.

— Ar fi mai bine ca eu să dispar discret, spuse americanul.

*

* *

Generalul Marchana se îmbrăcă cu toată viteza, nebun de furie şi mormăind singur. El tocmai auzise despre ultima ispravă a Touryei şi-şi blestema nehotărârea. Acum scandalul urma să ia proporţii. Tourya era liberă cu un ostatic. Tunisianul se gândea deja la consecinţele pe plan diplomatic. El îşi pusese uniforma, îşi strecură un revolver în buzunar şi fugi la şoferul său care-l aştepta la volanul unui Golf de serviciu. Lui îi trebuiau, mergând prin cartierul El Menzah, vreo douăzeci de minute ca să ajungă la Hilton.

— Grăbiţi-vă, îi ordonă el şoferului.

Acesta coborî în viteză nebună drumul lung, trecând prin cartierul El Menzah care era pustiu. Adâncit în gândurile sale, el nu văzu două faruri albe care se apropiau dinspre stânga sa. Şoferul făcu un semnal luminos şi puse în funcţiune sirena, sigur de dreptul său de prioritate.

Camionul continuă totuşi să vină spre ei şi chiar acceleră. Şoferul generalului înţelese prea târziu situaţia şi nu putu să

evite accidentul. Proiectilul greu, un Deutz Magirus de douăzeci de tone, lovi Golful în plin. Şocul fu teribil şi maşina, aruncată ca o mingie de biliard, se răsturnă într-o mică groapă de la marginea drumului accidentat. Imediat, camionul acceleră din nou şi se depărtă în direcţia Tunisului. Nimeni nu asistase la accident. Atraşi de zgomot, câţiva curioşi ieşiră de la casele lor şi văzură maşina răsturnată în groapă. Ei se grăbiră să-i ajute pe ocupanţii ei, amândoi tunisieni. Doar după treizeci de minute, prima ambulanţă sosi la faţa locului. Peste o oră şi jumătate, şeful statului află că nu mai are şef al serviciilor de informaţii. Generalul Marchana era în comă cu o fractură craniană.

*

* *

Malko, postat în holul hotelului *Hilton*, văzu sărind dintr-o maşină de culoare oliv, pe Tahar Houssine, adjunctul generalului Marchana. Ofiţerul veni spre el.

— Generalul Marchana a avut un accident foarte grav după ce a plecat de-acasă, îi comunică el şi este internat la spitalul militar. Eu îi ţin locul. El m-a pus la curent cu problema.

— Ce fel de accident a avut? întrebă Malko.

— Un camion a lovit maşina. Şoferul lui a murit pe loc. N-au fost martori şi este foarte greu să ştim ce s-a întâmplat.

— Dar şoferul camionului?

— A dispărut. Nu ştim nimic despre el, dar îl căutăm. Singurul indiciu sunt urmele de vopsea de pe bara lui din faţă. Am dat ordin tuturor brigăzilor de jandarmerie să instaleze baraje rutiere şi să controleze toate camioanele mari.

— Dumneavoastră credeţi c-a fost într-adevăr un accident? Există o stranie coincidenţă nu?

Ofiţerul rămase impasibil.

— Vom afla. Pe moment, trebuie s-o găsim pe această libiana cu ostaticul ei. Am împânzit tot oraşul cu oameni şi toate ieşirile sunt supravegheate. Trei elicoptere efectuează misiuni de patrulare în zona Bizertei şi a Cartaginei. Aveţi alte sugestii?

— Fahd Belkacem, diplomatul algerian, este supravegheat în continuare?

— Sigur că da. El trebuie să se ducă la birou. Afară de asta…

El se întrerupse. Şoferul său intrase în hol. Acesta se grăbise spre el, foarte excitat, spunând o frază lungă în arabă. Colonelul Houssine se întoarse spre Malko.

— A fost găsit emirul pe drumul spre Cartagina. Veniţi repede!

Malko se urcă repede în Golful care demară imediat urmat de o maşină de protecţie. Radioul emitea în continuu mesaje şi colonelul cu trăsăturile supte, părea îngrozit. Emirul era sănătos, dar unde dispăruse Tourya? Dacă ea abandonase protecţia Hiltonului, o făcea fie pentru a pleca definitiv, fie pentru a trece la acţiune. Cea de-a doua ipoteză îi părea mai plauzibilă.

Ei îşi făcură drum prin circulaţia matinală cu sunete de sirenă, urcând la nevoie şi pe trotuare. În sfârşit, ajunseră lângă un mare grup de maşini de poliţie aflat puţin înainte de a ajunge la vechiul aeroport al Tunisului, transformat în cazarmă a Gărzii Naţionale. Şoferul dădu un ultim semnal de sirenă pentru a îndepărta barajul şi poliţistul stopă.. Circulaţia era oprită pe jumătate din şosea. Malko şi colonelul Houssine trecură prin cordonul de protecţie şi ajunseră la o maşină blindată a poliţiei înconjurată de soldaţi. Bătrânul emir era prăbuşit pe-o bancă, cu capul în mâini, îmbrăcat într-o djellaba. Un locotenent se apropie de adjunctul lui Marchana şi îi explică:

— Este foarte greu de vorbit cu el. E foarte şocat. Emirul este un om de şaptezeci şi cinci de ani. Se simte foarte umilit, i-a fost foarte frică, iată ce s-a întâmplat: această fată locuia într-o cameră vecină cu apartamentul lui de mai multe zile. Refuză să ne spună cum a cunoscut-o. El credea că este una din tinerele prostituate care dau târcoale delegaţilor din Golf. Bineînţeles, el n-a bănuit niciodată că este o teroristă.

— Ce s-a întâmplat în noaptea asta?

— Emirul nu dormea. El are adesea insomnii. A auzit deodată un zgomot care semăna cu nişte explozii surde. A ieşit şi a văzut-o pe fată pe culoar cu un revolver mare în mână, cu ceva lung la capătul ţevii…

— În mod sigur că aceea era o surdină.

— Da! Ea îi asasinase pe oamenii de pază prin surprindere, probabil, pentru că aveau consemnul să-i interzică să iasă din cameră. Ei dormeau atunci când ea i-a omorât de aproape. Atunci când s-a trezit nas în nas cu emirul, a încercat să-l asasineze, dar acesta a fost diplomat şi nu a strigat după ajutor. Pe urmă ea a ameţit-o pe servitoarea lui cu o crosă de armă şi l-a luat cu ea. Ea nu ştia că hotelul este supravegheat. Terorista i-a spus emirului că are nevoie de el ca să părăsească hotelul. După aceea i-a promis că îl va elibera, că-i dăruieşte viaţa numai ca el să poată confirma puterea Mişcării de Eliberare Islamică din care ea spunea că face parte. Este desigur o mişcare fantomă de care

n-am auzit nimic niciodată, asta în paranteză. Ea s-a ţinut de cuvânt. Au mers spre Cartagina şi atunci când a fost sigură că nu mai este urmărită, l-a abandonat la marginea drumului.

Emirul se înviorase puţin şi asculta, fără să-nţeleagă nimic, raportul ofiţerului. Înainte să-şi prindă capul din nou în mâini, emirul spuse o frază lungă în arabă.

— El spune că Tourya l-a anunţat că revoluţia a început, că legea musulmană urma să domnească în sfârşit în Tunisia şi că necredincioşii ca el care beau whisky şi violează Coranul, vor fi decapitaţi în piaţa publică.

Frumos program! Emirul se redresă din nou aruncând o privire duşmănoasă în jurul lui şi spuse câteva cuvinte pe un ton ameninţător.

— El cere să i-o predăm pe această fată, pentru ca s-o ducă în ţara sa şi să-i aplice pedeapsa pe care o merită.

Sfârtecată după ce a fost arsă, sau invers, îşi spuse Malko. Nu mai puteau scoate nimic de la bătrânul emir. Ei se-ntoarseră la maşină. Abia se instalaseră, când radioul începu să emită un nou val de informaţii. Colonelul Houssine se schimbă la faţă.

— Oamenii mei i-au pierdut urma lui Fahd Belkacem, anunţă el. Acesta a mers pe nişte sensuri interzise şi oamenii mei l-au pierdut. Noi instalăm baraje şi…

— Duceţi-mă în piaţa Pasteur; spuse Malko, la biroul lui Richard Bubble. Am impresia că se pregăteşte ceva foarte grav.

Un soare radios strălucea deasupra Tunisului. Urma să fie o nouă zi agitată.

*

* *

Era evident faptul că Richard Bubble se bărbierise cu toată viteza. El se tampona cu o batistă şi pe bărbie apăreau pete mici roşii. El trase o înjurătură vrând să bea cafea fierbinte. Malko o răcise pe a sa cu puţină apă rece. În birourile şcolii de limbă arabă domnea o agitaţie neobişnuită. Secretarele aduceau pe biroul şefului de staţie telex decodate fără încetare. Acesta din urmă le parcurse şi ridică ochii spre Malko.

— Suntem într-un mare necaz, după părerea mea. Staţiile noastre de interceptare ELINT, nişte nave care se plimbă de-a lungul coastei libiene, au interceptat grămezi de mesaje codificate şi necodificate. Se pare că sunt în curs mari mişcări de trupe, spre vest de-a lungul coastei, altfel spus, spre Tunisia.

— Asta-i tot?

— Nul Dinspre partea algeriană, de asemenea a crescut volumul comunicărilor radio. Din păcate, noi nu le putem descifra pe toate. Acest lucru este anormal. Noi încercăm să le bruiem la maximum. Tare mult aş vrea însă să aflu ce se pregăteşte. Sateliţii n-au detectat nimic special.

O puternică explozie scutură geamurile. Cei doi bărbaţi se priviră îngroziţi. Aceasta venea dinspre centrul oraşului.

Bubble strigă la secretară:

— Încercaţi să aflaţi ce s-a întâmplat!

Ei aşteptară în tăcere până ce secretara băgă capul prin uşa întredeschisă.

— O bombă de foarte mare putere a explodat în holul hotelului Lac în momentul în care debarcau turiştii dintr-un autocar, anunţă ea. Sunt numeroase victime.

Richard Bubble îşi şterse mâinile jilave.

— Transmiteţi ordinul să se dubleze paza jos, spuse el. Trimiteţi toate informaţiile la Langley pe măsură ce vă parvin.

Malko asculta sirenele maşinilor de pompieri care se îndreptau spre bulevardul Bourguiba..

— Ne aflăm în faţa unei tentative de lovitură de stat, spuse el. Tunisienii sunt depăşiţi. Dacă noi nu le venim în ajutor, nu vor face faţă. Generalul Marchana este scos din circuit şi avem de-a face cu oameni foarte bine organizaţi. Am o idee. Îmi trebuie un telefon.

— Ocupaţi biroul vecin, îi propuse americanul.

Soneria suna în gol de aproape un minut. În momentul în care Malko era pe punctul de a închide, se auzi vocea somnoroasă a Leilei Kadouni:

— Alo!

— Leila! Sunt Malko. Se petrec lucruri grave. Fahd Belkacem a dispărut şi Tourya a şters-o. Bănuiesc că Salah Ben Ribai se ascunde la Tunis. Jonathan este cu dumneavoastră?

— Da.

— Daţi-mi-l la telefon!

— Atunci când l-aţi interogat pe prizonierul dumneavoastră, îl întrebă Malko pe american când îi auzi vocea la telefon, nu v-a destăinuit unde se ascundea?

— Da, fără însă să precizeze. Strada Mongi Slim la etajul patru. El însă nu-şi aducea aminte numărul.

— Bine, spuse Malko, smulgeţi-vă de lângă Leila şi veniţi. Vă aştept în piaţa Pasteur.

*
* *

Jonathan Groparul avea aerul şi mai sinistru cu trăsăturile supte după noaptea agitată pe care o petrecuse cu Leila Kadouni. Ochii lui albaştri păreau spălăciţi. Malko scruta cu atenţie toată partea dreaptă a străzii Mongi Slim, în timp ce maşina lor urca cu viteză redusă de-a lungul Cazbahului.

Deodată, trecând prin faţa unui imobil cu pridvor, el zări în spate o maşină verde.

— Stop! îi ordonă el americanului.

El coborî şi pătrunse sub peron. Inima sa începu să bată mai repede. Un 504 verde cu o placă CD era ascunsă în curte, aproape invizibilă din stradă. Era maşina lui Belkacem.

Malko ridică ochii spre ferestrele imobilului de culoarea argilei şi decrepit. Toate obloanele erau trase.

La cine se dusese Fahd Belkacem?

Din moment ce diplomatul spion căutase să se sustragă supravegherii autorităţilor tunisiene, avusese un motiv serios. Malko se întoarse la maşină şi se aplecă spre Jonathan Groparul.

— De data asta, sper că vom ajunge la timp. Veniţi repede!

Capitolul XVIII

Pe scară se vedea mucegai şi gândaci striviţi. În plus, treptele trosneau, ca şi când urmau să se prăbuşească sub paşii celor doi bărbaţi. Imobilul care data cel puţin de pe vremea cuceririi Tunisiei, nu fusese renovat niciodată. Fusese locuit, după cucerirea independenţei, de mici burghezi tunisieni care prea puţin se îngrijeau de întreţinerea lui. Malko făcu o pauză la palierul etajului trei. Jonathan îşi şterse fruntea, năduşit. Cu părul său rar în dezordine şi nasul mai turtit ca niciodată, el inspira teamă. Ei ascultară cu atenţie. În imobil domnea o linişte totală şi doar rumoarea de pe Casbah ajungea la ei.

Ei ajunseră la ultimul etaj unul după altul, lipiţi de perete pentru ca treptele să nu trosnească prea tare. Patru apartamente dădeau pe palier. Care era uşa ce-i interesa? Nu existau nici etichete pe uşi, nici cutii poştale. Ei ezitară nemişcaţi pe ultimele trepte.

Deodată se deschise o uşă în faţa lor. Înainte ca Malko şi americanul să se poată ascunde, ieşi un bărbat care se îndreptă spre scară. El se opri brusc văzându-i pe vizitatori.

Malko îşi simţi bătăile inimii accelerându-se. Era Fahd Belkacem, diplomatul algerian, asasinul lui Karim.

Cei trei bărbaţi rămaseră înmărmuriţi o fracţiune de secundă, apoi algerianul se-ntoarse brusc şi se repezi spre uşa pe care apăruse. Malko se năpusti în urmărirea lui ca un jucător de rugby şi-l apucă de glezne făcându-l să cadă pe scară… Cu supleţea unei pisici, Fahd Belkacem se întoarse, expedie o puternică lovitură de picior, se ridică cu o detentă puternică şi duse mâna la buzunar. Malko se aştepta ca algerianul să scoată un pistolet. Mâna diplomatului reapăru strângând un obiect lung. Se văzu un fulger argintiu şi Malko abia avu timp să evite o lovitură de brici care i-ar fi tăiat beregata. Imediat, algerianul se năpusti la uşă şi o deschise. El însă nu avu timp s-o închidă la loc. Jonathan Groparul îşi luase elan şi plonjă prin culoar ca o bombă. El trecu literalmente prin uşă, strivindu-l pe Fahd Belkacem de resturile unei comode.

Malko ajunse pe urmele lui şi închise ce mai rămăsese din uşă.

O voce venind din fundul apartamentului strigă ceva în arabă.

Jonathan Groparul se îndreptă spre locul din care venea vocea, abandonându-şi adversarul în stare de inconştienţă. El dărâmă mai multe uşi cu lovituri de umăr şi ajunse în final într-o baie. În cadă era un bărbat, un arab cu faţa plină de săpun, cu un aer îngrozit. El îl interpelă pe american în limba arabă şi acesta îi făcu plăcerea să-i răspundă în limba lui, ţinând ţeava Magnumului 357 îndreptată spre capul lui.

— Continuă-ţi baia scumpul meu, spuse el, dar ţine-ţi mâinile pe cap.

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă arabul.

El părea anormal de calm şi respiraţia îi era regulată.

— Haide, scoate mâinile din apă, insistă americanul. Dacă nu, te fac să bei toată apa din cadă.

Încet, arabul scoase mâna stângă. Jonathan Groparul îl observa. Deodată se auzi o mişcare violentă în fundul apartamentului. Jonathan se întoarse instinctiv şi strigă:

— Malko!

El nu văzu mâna dreaptă a arabului ieşind din apă cu un mare „38” automatic. Se auziră două explozii foc cu foc. Cele două gloanţe se înfipseră în spatele lui. Sub impactul şocului, Jonathan scăpă din mână arma.

Oricine altcineva s-ar fi prăbuşit ţeapăn sub efectul unor asemenea lovituri. Jonathan se clătină câteva clipe, respiră adânc cu ochii închişi încercând să-şi adune gândurile, ceea ce-l induse în eroare pe adversarul lui, crezând că-l scosese din luptă. În loc să tragă al treilea proiectil, acesta sări afară din cadă ca să fugă. El greşise punând la îndoială vitalitatea americanului. Cu un dos de palmă, Jonathan Groparul îi zbură din mână arma adversarului său, făcu un pas înainte şi cu un gest imparabil, ambele sale palme se strânseră în jurul gâtului omului dezbrăcat. Acesta din urmă se retrase sub greutatea uriaşului, alunecă şi golul genunchilor săi lovi cada. El recăzu pe spate într-o mare împroşcare de apă cu săpun, împreună cu Jonathan Groparul care nu slăbea strânsoarea din jurul gâtului adversarului său. Acesta, sub greutatea americanului, căzu la fundul căzii. Arabul, cu mâinile agăţate de pereţii căzii, căuta să scape de bărbatul care încerca să-l sugrume şi să-l înece.

*

* *

Fahd Belkacem nu lăsase din mână briciul. Abia scăpat de Jonathan Groparul, el se ridică şi sări asupra lui Malko care venea

spre el. Acesta însă, voia să-l captureze viu şi îi repugna ideea să se folosească de pistolet. În afară de asta, nu ştia dacă nu mai există şi alţi complici la etaj. El prinse încheietura adversarului său şi cei doi bărbaţi se luptară cu înverşunare. În final, Malko reuşi să-şi elibereze braţul său drept şi cu o lovitură de crosă în tâmplă, îl neutraliză pe diplomatul algerian. Atunci, smulse cordelina de la perdele şi îl legă pe Fahd Belkacem imobilizându-i gleznele şi legându-i mâinile la spate. El îi percheziţionă luându-i de la centură pistolul Tokarev calibru 7,65. Algerianul îşi recăpătase cunoştinţa şi se zbătea ca un peşte pe uscat. Pentru mai multă siguranţă, el îl legă de calorifer. În fine, Malko se duse să vadă ce se întâmplase cu Jonathan Groparul. Din sala de baie nu mai ajungea nici un zgomot la el.

El se opri în uşă. Nu vedea decât spinarea americanului cufundat pe jumătate în baie cu braţele băgate în apă până la umeri. Imediat, el remarcă petele de sânge din spinare. Jonathan abia se mişca. Malko îşi dădu seama atunci că cineva era ţinut în apă de american. Mâinile adversarului lui Jonathan erau agăţate de bustul acestuia ca într-un dans macabru. În momentul în care Malko intră, mâinile căzură inerte.

Se mai auziră câteva zgomote în apă, apoi americanul se ridică cu greutate şi se întoarse. Era o privelişte înspăimântătoare. Tot pieptul îi era zgâriat, iar din nas şi din gură îi curgea un val de sânge. Ochii îi erau sticloşi. El bolborosi ceva care în mintea sa voia să însemne: „l-am înecat ca pe un pisic pe acest ticălos”. Dar el nu emise decât o chiorăială de neînţeles, după care se prăbuşi mort pe pardoseala sălii de baie.

Malko văzuse destule cadavre în viaţa lui pentru a-şi da seama că nu mai putea face nimic. Bulversat, el căută un telefon pentru a-i anunţa pe tunisieni.

Aceştia urmau să fie bucuroşi să-l recupereze pe Fahd Belkacem şi pe necunoscutul din cadă, care părea să fie Salah Ben Ribai. Din păcate, Tourya continua să fie liberă.

Puţin câte puţin, printre atâtea alternative posibile, o presimţire începu să-şi facă loc în mintea lui Malko.

*

* *

Malko nu pricepea nimic din conversaţia însufleţită care se derula cu vociferări de partea cealaltă a peretelui despărţitor. Aşezat în antreul micului apartament, el aştepta rezultatul interogatoriului diplomatului algerian. Colonelul Houssine în

persoană, sosise cu o ceată de poliţişti la un sfert de oră după apelul telefonic al lui Malko. Percheziţia amănunţită a imobilului nu dusese la nici un rezultat. Mortul din cadă fusese formal identificat ca fiind Salah Ben Ribai, pătruns clandestin în Tunisia, foarte probabil pentru a servi drept cauţiune pentru o lovitură de stat. Cu câteva clipe mai devreme, patru oameni ai securităţii tunisiene evacuaseră, folosindu-se de o prelată, corpul lui Jonathan Groparul. El urma să fie dus la cimitirul său spre a rămâne acolo pentru totdeauna.

Interogatoriul diplomatului algerian dura de o oră, aparent fără rezultat.

Uşa se deschise deodată şi apăru colonelul Houssine. El se apropie de Malko cu un aer tensionat. De partea cealaltă, telefonul suna neîncetat. În mod cert, tunisienii preferau să-l interogheze pe algerian fără el.

— Fahd Belkacem refuză să vorbească. El se prevalează de calitatea sa de diplomat şi cere să fie eliberat imediat. Pretinde că nu cunoştea identitatea exactă a mortului şi că a fost atacat de dumneavoastră şi de prietenul dumneavoastră.

— El l-a omorât pe Karim, spuse Malko şi sunt sigur că este amestecat în atentatele cu exploziv.

— De asta şi eu sunt sigur, spuse tunisianul. Se pare că generalul Marchana a ieşit din comă. O să-i cer instrucţiuni.

El dispăru din nou în camera vecină, închizând cu grijă uşa după el. Malko înţelegea încurcătura în care erau tunisienii. În asemenea situaţii era delicat să ai de-a face cu un diplomat. El se putea alege doar cu o expulzare, chiar dacă băgase ţara în care era acreditat într-o istorie cu foc şi vărsări de sânge. Pe de altă parte, el era grăbit să relateze cele petrecute la Ambasada Statelor Unite. Prezenţa lui Salah Ben Ribai întărea convingerea sa că se încerca punerea în aplicare a unui plan de destabilizare a Tunisiei, conceput de Algeria şi Libia.

El auzi deodată o mişcare animată în partea cealaltă a peretelui despărţitor, ca şi când s-ar bate mai multe persoane, apoi veniră zgomote de lovituri şi înjurături în arabă. Malko se ridică, dar unul din cei doi poliţişti care rămăseseră cu el se plasă de-a curmezişul uşii de comunicare.

— Ticăloşilor! Ticăloşilor! urlă o voce în limba franceză. Opriţi-vă! O să…

Fraza fu întreruptă de un vacarm de voci. Câteva secunde mai târziu, uşa se deschise şi apăru colonelul Houssine foarte palid.

— Fahd Belkacem s-a aruncat pe fereastră, spuse el cu o voce nesigură. Nu l-am putut împiedica.

Malko îl privi bănuitor.

— El s-a aruncat, sau dumneavoastră l-aţi aruncat? Eu am auzit zgomot de luptă.

— Nu! Nu! El s-a sinucis, afirmă colonelul tunisian.

Malko se duse să deschidă fereastra. Mai multe persoane se adunaseră deja în curtea mică, în jurul corpului nemişcat. Capota maşinii verzi era turtită. Diplomatul-agent secret, căzuse peste ea înainte de a se strivi de pavaj.

În mod sigur, decedase pe loc. Malko se uită timp îndelungat la cadavru. Existau nouăzeci şi nouă la sută şanse ca tunisienii să fi ales acest mod discret de a scăpa de o problemă jenantă. El nu va afla niciodată adevărul. Oricum, Fahd Belkacem avea mâinile mânjite de sânge şi nu putea să se aştepte să fie cruţat. Colonelul Houssine îl supraveghea neliniştit. Malko îi evită privirea ca să nu îl pună în încurcătură. Toate astea făceau parte dintr-un război subteran. El însuşi ar fi putut fi omorât. În minte, revăzu „surâsul” lui Karim. Cine loveşte cu sabia, de sabie va pieri…

— N-aţi aflat nimic despre Tourya? întrebă el.

— Nimic, mărturisi colonelul, în afara numărului camerei ei de la *Hilton* notat pe o hârtie în buzunarul lui Belkacem.

Malko merse la bucătărie şi bău un pahar cu apă. Unde era Tourya şi mai ales ce punea ea la cale? Îşi recapitulă în minte toate evenimentele petrecute de când sosise el în Tunisia. Deodată, totul i se păru orbitor de luminos…

— Colonele, spuse el. Aş vrea să mă duceţi urgent la palatul de la Cartagina.

*

* *

Datorită Golfului militar, nu le trebuiră mai mult de douăzeci de minute ca să parcurgă distanţa din centrul Tunisului până la Cartagina. Atmosfera din jurul palatul lui Bourguiba părea foarte calmă şi lui Malko i se părură temerile sale exagerate. Nişte soldaţi ai gărzii naţionale patrulau prin faţa grilajului şi camerele TV se roteau fără-ncetare pe soclurile, lor. După ce trecură de grilaj, ei se îndreptară spre un mic pavilion alb în care era instalat postul de securitate. Un căpitan al Gărzii Naţionale asigura permanenţa.

— Care este programul pentru azi? întrebă Malko. Va ieşi

preşedintele din palat?

Căpitanul schimbă o privire cu colonelul Houssine. Acesta îi făcu semn că poate să răspundă.

— Comandantul Suprem va merge să facă o baie în jurul orei unsprezece, spuse căpitanul.

Malko îşi privi ceasul Seiko-Quartz care rezistase naufragiului său. Era ora zece şi 40 de minute.

— Unde, întrebă el?

— În mare, puţin mai jos de reşedinţă.

— Pe drumul construit pentru el?

— Da! El va ieşi pe poarta laterală a palatului şi va coborî de-a lungul treptelor. Treaba asta îi va răpi zece minute, căci se deplasează foarte greu. Noi am prevăzut o escortă şi o gardă imobilă la fiecare zece metri. Eu însumi îl voi însoţi în această promenadă.

— Cine este la curent cu această ieşire? întrebă Malko şi de când?

— Garda, începând de ieri. El ne anunţă totdeauna cu douăzeci şi patru de ore înainte.

— Aţi luat nişte măsuri speciale la exterior în legătură cu această plimbare?

Căpitanul se gândi profund şi răspunse:

— Nu, în fine da. Am pus să fie măturate treptele pentru ca Luptătorul Suprem să nu se-mpiedice de vreo piatră. Noi facem treaba asta în ajunul fiecărei promenade.

— Poliţistul combinat cu libiana, Mansour Khaleb, este astăzi de serviciu?

Căpitanul ocoli biroul pentru a consulta tabelul de serviciu.

— Da, spuse el. De altfel el trebuie să-l însoţească pe Luptătorul Suprem.

— V-aş ruga să-l convocaţi imediat.

La un îndemn din privire al colonelului Houssine, el puse mâna pe telefon. Mansour Khaleb nu putea fi departe, căci apăru imediat. Recunoscându-l pe Malko, faţa lui se lumină.

— Trebuie să vă pun o întrebare importantă, spuse Malko. Dumneavoastră ştiţi că scara care duce spre mare este măturată la fiecare plimbare a preşedintelui Bourguiba?

Poliţistul îl fixă pe Malko uimit, apoi după ce se gândi câteva clipe spuse:

— Da, ştiu.

— I-aţi vorbit lui Tourya despre asta?

Khaleb se schimbă la faţă, aceasta devenind la fel de cenuşie ca şi uniforma sa. În sfârşit el bâigui:

— Nu cred.

Malko aflase destul.

— Aş dori să văd drumul pe care-l va parcurge preşedintele, spuse el.

— Nici o problemă, spuse colonelul Houssine. O să vă conduc eu însumi.

Ei traversară toţi trei proprietatea impecabil întreţinută şi ajunseră la un mic grilaj pe care Malko îl cunoştea deja, păzit de mai mulţi soldaţi. Pe partea cealaltă începea o potecă abruptă cu trepte de ciment coborând până la mare, de-a lungul înaltului gard de zid al palatului.

Cealaltă parte a potecii era mărginită de grădinile a două vile. Malko zări chiar o piscină, lux inedit în Tunisia.

— Cine locuieşte în aceste case, întrebă el.

— Acolo sunt doar două vile, răspunse căpitanul gărzii. Una este nelocuită pe moment. Doi din oamenii noştri sunt în grădină. Cealaltă aparţine unui chirurg din Cartagina, doctorul Soliman. Am trimis pe unul din oamenii mei ca măsură de rutină şi doctorul i-a răspuns la interfon că totul este în ordine.

Malko privi vila în chestiune, una din cele mai frumoase pe care le văzuse în Tunisia, construită pe mai multe nivele, albă în întregime, cu o grădină bine întreţinută, vedere superbă şi nişte terase cu o arhitectură foarte complicată. Toate obloanele erau închise, ca şi când ar fi fost părăsită.

— Este mereu închis aşa? întrebă Malko.

— Da, din cauza căldurii, răspunse căpitanul.

— Subordonatul dumneavoastră este sigur că a vorbit cu doctorul Soliman?

Căpitanul îl privi fără să înţeleagă.

— Sigur că da. De ce?

— Nu ştiu exact, spuse Malko. Unde-i garajul vilei?

— Acolo.

El arătă spre o construcţie de ciment, puţin mai departe.

Malko porni în direcţia aceea cu un pas rapid şi împinse uşa garajului, care se deschise imediat: Era gol. Cei doi ofiţeri păliră. Malko se întoarse spre ei cu un nod în gât. Urma să aibă loc un atentat, altfel nimic nu se lega cu tot ce se întâmplase azi de dimineaţă. Totuşi măsurile de protecţie păreau corecte. El dăduse peste prima anomalie a dispozitivului.

— Puteţi să telefonaţi de la postul de gardă la clinica acestui doctor? întrebă el.

Căpitanul îl privi ca şi când soarele l-ar fi bătut în cap. Colonelul Houssine rămăsese mut.

— Dar v-am spus că unul din oamenii mei a vorbit cu doctorul. Probabil şoferul s-o fi dus să alimenteze.

— Faceţi ce v-am spus, ceru Malko.

Plin de ciudă, căpitanul se depărtă fugind prin parc. La umbră, lângă soldaţi, Malko se uita spre vila albă cu obloanele trase, cu scările şi terasele sale. Mai multe geamuri aveau cărarea în raza lor vizuală. Un grădinar stropea grădina. Deodată se produse animaţie la grilaj şi doi civili sosiră în fugă şi şuşotiră ceva către soldaţi.

Un poliţist ţinând în mână un scaun pliant îşi făcu apariţia.

— Preşedintele Bourguiba va sosi dintr-un moment în altul, anunţă colonelul Houssine care începea să-şi arate nervozitatea.

În acel moment, Malko îl văzu revenind în fugă pe căpitan. Faţa lui îngrijorată îi spunea ce s-a întâmplat, înainte ca acesta să vorbească. El spuse dintr-o suflare.

— Doctorul Soliman este la clinică de azi dimineaţă. El pretinde că nu este decât o servitoare la el acasă.

— Aşa deci, spuse Malko cu răceală. Înseamnă că cel care a vorbit unuia dintre oamenii dumneavoastră este un impostor.

Se auzi un fluier în spatele lor. Sprijinit de bastonul său, preşedintele Bourguiba avansa cu un mers ţeapăn spre grilaj, cu ochii protejaţi de ochelari de soare, cu veşnicul său costum negru şi eşarfa albă, fără să bănuiască că se îndrepta spre moarte.

Capitolul XIX

Malko examină de departe pe cei câţiva poliţişti în civil care-l escortau pe preşedintele Bourguiba, dotaţi cu walkie-talkie şi recunoscu silueta înaltă a lui Mansour. Preşedintele trecu de grilaj şi salută cu un surâs pe cei câţiva soldaţi înainte să înceapă să coboare pe potecă. Colonelul Houssine ridică cascheta şi-şi şterse cu o batistă fruntea transpirată, înainte să se întoarcă spre căpitan.

— Am nevoie de vreo zece minute, domnule colonel. Altfel sunt obligat să-mi dezorganizez dispozitivul.

— Încercaţi să-l reţineţi cât mai mult posibil pe preşedinte, spuse Malko. Mă duc să văd ce se petrece în vila aceea.

— Nu vă temeţi, spuse colonelul, o să-i previn pe toţi oamenii mei să fie atenţi. Nu se poate întâmpla nimic.

Malko plecă în fugă spre garajul vilei. O scară exterioară permitea accesul la nivelul inferior al parterului şi la grădină. El coborî treptele cu pistoletul extraplat în mână. Făcu rapid înconjurul casei. Totul era închis ermetic. Ferestrele înguste ca nişte creneluri încastrate în piatra albă, erau inaccesibile. El ajunse în faţa unei porţi de lemn masiv şi apăsă pe butonul soneriei, aflat deasupra interfonului. Nu primi nici un răspuns. Cu urechea lipită de uşă, ascultă zadarnic, apoi o împinse, fără să reuşească s-o deplaseze nici măcar un milimetru. Ar fi avut nevoie de exploziv. Inima îi bătea cu putere. El era sigur că preşedintelui Bourguiba i se întinsese o capcană căreia serviciul său de pază nu-i putea face faţă, chiar dacă ar fi fost prevenit. Abandonând uşa, el făcu înconjurul casei în fugă, urcând pe o scară şi ajungând la una din terase, dar nu găsi nici o deschidere.

Ridicând capul, el văzu printre cocotierii din grădină, micul grup în centrul căruia se găsea Bourguiba care începea să coboare încet treptele de ciment ce duceau spre mare.

Malko se căţără atunci pe acoperişul neted şi zări în sfârşit ceea ce îi trebuia, un mare vitraliu care permitea probabil accesul luminii în living-room, explicându-se astfel absenţa ferestrelor. El calculă rapid că înălţimea saltului ce trebuia efectuat, era în jur de patru metri. Privi în jurul său şi văzu o enormă vază de flori. Ridicând-o cu greutate, el o aruncă în

vitraliu care făcu explozie cu un zgomot de tunet. Apoi, imediat, el sări prin gaura produsă cu picioarele întinse şi muşchii încordaţi ca într-un salt cu paraşuta.

Malko avu timpul să vadă cum aterizează într-un bazin mare şi căzu acolo într-o gigantică împroşcătură de apă. Apa amortiză în parte şocul, totuşi el fu zăpăcit când fu stropit de un jet mare central, amestecat cu cioburi de sticlă care continuau să cadă. Avea dureri atroce la coccis şi se-ntrebă dacă nu şi-a tasat cumva o vertebră. Bazinul se găsea în centrul unei camere ornate, cu stâlpi peste tot şi mari deschideri verticale, care abia dacă permiteau pătrunderea luminii zilei.

El se ridică, verifică dacă pistoletul avusese de suferit din cauza căderii sale şi ieşi din bazin. Datorită grosimii zidurilor şi absenţei ferestrelor, în casă domnea un frig glacial. Privi în jurul său. Zgomotul căderii sale alertase probabil pe ocupanţii vilei, oricine ar fi fost ei. Efectiv, deodată se deschise o uşă în cealaltă parte a camerei, cu vederea spre faţada palatului Cartagina. În penumbră, el distinse o uniformă verzuie şi o faţă, fără îndoială de femeie cu părul ondulat negru.

Silueta ţinea în mâna dreaptă un revolver de mare calibru. Fără să spună un cuvânt, ea îndoi genunchii, apucă încheietura mâinii sale drepte cu mâna stângă şi trase în direcţia lui Malko.

El avu strict timpul necesar să se arunce în spatele unui stâlp. Tocmai făcuse cunoştinţă cu Tourya.

Trei proiectile se auziră şuierând în cameră şi ricoşând de stâlpi.

Pentru a-şi forţa adversarul să se adăpostească, Malko ripostă cu un foc tras fără să ochească. Deci intuiţia sa nu dăduse greş. Infernala libiană îşi organizase atentatul din această vilă.

Liniştea se prelungi. El se întreba dacă fuseseră auzite din exterior focurile de armă.

Tourya strigă ceva în arabă. Malko se întoarse. Mai multe uşi se deschiseră şi el se întreba în spatele căreia dintre ele se puteau ascunde adversarii săi. Apelurile Touryei spărseseră din nou liniştea. Ar fi plătit oricât ca să înţeleagă limba arabă. Deplasându-se cu precauţie, el aruncă o privire.

Incredibil! Tourya stătea cu spatele la el şi apostrofa un complice invizibil. Lui îi repugna să tragă pe la spate. Profitând de ocazie, el se rostogoli pe un covor alb pentru a ajunge la adăpostul unei comode siriene încrustată cu sidef.

Libiana se întoarse prea târziu. Două gloanţe se-nfipseră în

comodă făcând să sară cioburi de sidef. Malko încerca să afle topografia locurilor.

Tourya se găsea în faţa unei camere la faţadă. În stânga lui Malko exista o scară ducând spre o galerie care făcea înconjurul camerei cu bazin şi care deservea mai multe camere. Una dintre ele corespundea cu cea care se găsea chiar deasupra celeia în care se găsea complicele sau complicii lui Tourya. Dacă el ajungea acolo, poziţia sa s-ar ameliora simţitor, căci putea alerta garda lui Bourguiba. El însă era despărţit de scară de un *no man's land* aducător de moarte. Un nou proiectil pulveriză o gravură deasupra capului său. El profită de aceasta pentru a se ridica o fracţiune de secundă şi a lua o scrumieră de pe o masă joasă. Aşteptă puţin, trase un foc de pistolet spre adversarii săi şi aruncă scrumiera spre dreapta în momentul în care se năpustea spre scară. O salvă puternică izbucni în momentul în care el se întindea pe primele trepte. El crezu că-i sosise ceasul dar Tourya căzuse în capcană şi golea încărcătorul unei puşti mitralieră în direcţia scrumierei, transformând în ţăndări câteva bibelouri încântătoare.

Malko sări pe o treaptă şi ea întoarse capul, scoţând o exclamaţie de furie, apoi îndreptă ţeava armei asupra lui. Percutorul puştii mitraliere făcu un zgomot sec. Dezavantajul acestor arme este acela că încărcătoarele se golesc în câteva secunde. Tourya se grăbi să se adăpostească..

Până să bage un nou încărcător, Malko ajunsese deja în galerie şi pătrunsese în camera pe care o reperase. A doua rafală trasă de Tourya, nu făcuse decât să smulgă nişte cioburi de lemn şi să producă un nor de gips.

Malko se opri. Camera în care pătrunsese, era în realitate o logie care domina camera de dedesubt. Acolo erau doi bărbaţi. Unul dintre ei era înarmat cu un pistol mitralieră şi celălalt ghemuit în faţa ferestrei ţinea în mână un kalaşnikov prelungit cu o grenadă antitanc cu fragmentaţie, lungă de vreo patruzeci de centimetri. Aceasta era arma secretă contra lui Bourguiba, împotriva căreia pistoletele escortei preşedintelui nu puteau face faţă. Era suficient ca proiectilul să explodeze în apropiere ca să măture totul pe o rază de zece metri. Nu se putea întreprinde nimic contra ei. Din postul său de observaţie, Malko văzu poteca. Pentru un moment, preşedintele şi escorta sa erau invizibili, protejaţi de un perete şi o perdea de arbori. El urma să apară în câmpul vizual al trăgătorului zece metri mai jos, peste câteva

minute, datorită mersului lent al acestuia. Dacă făcea o haltă ca să se aşeze pe scaunul său pliant, el devenea un *sitting-duck*[18]*...*

În momentul în care Malko îl lua la ochi, Tourya dădu năvală în camera de dedesubt vociferând în arabă. Imediat, omul cu kalaşnikovul sări în picioare şi se-ntoarse spre locul în care era Malko. Acesta simţi că-i îngheaţă sângele în vine. Grenada cu fragmentaţie urma să-l pulverizeze. El întinse braţul, ochindu-l pe adversarul său şi trase, spunându-şi că cel puţin să moară amândoi.

Spre imensa sa surpriză, arabul nu trase. În momentul în care Malko îl ochea, Tourya rosti un ordin către complicele său. Aproape în acelaşi moment, proiectilul supersonic al lui Malko îl lovi în mijlocul frunţii şi el fu împins spre spate scăpând din mână kalaşnikovul. Vecinul său trase o rafală care pulveriză balustrada logiei.

Comandoul nu dispunea decât de o singură grenadă rezervată Comandantului Suprem şi asta îi salvase viaţa.

Malko ripostă mult mai modest cu pistoletul său. Jos continuau vociferările. Deodată camera fu inundată de lumină. Malko avansă prudent şi ceea ce văzu îl înfioră.

Tourya luase kalaşnikovul prevăzut cu lansatorul de grenadă şi ţinându-l ca pe o puşcă de asalt, sărise în grădină, sub protecţia celui de-al doilea complice al său. Acesta din urmă adăpostindu-se de pervazul ferestrei, trase o rafală scurtă pentru a-l împiedica pe Malko să-i urmărească. Acesta din urmă se găsea într-o poziţie dezavantajoasă, celălalt putând să-l blocheze mai multe minute, până ce va fi prea târziu pentru a-l salva pe Bourguiba.

Malko bătu în retragere şi în grabă mare se năpusti pe scară şi ajunse din nou în living-roomul devastat de schimbul de focuri, îl traversă în fugă şi deschise uşa care-i opusese rezistenţă, ajungând astfel în grădină. Imediat un vacarm de ţipete, fluierături şi apeluri îi ajunse la urechi. Gărzile lui Bourguiba, alertate de schimbul de focuri, căutau să-l determine pe preşedinte să reintre în palatul său. Malko îşi dădu seama că pentru a face lucrul acesta, urmau să-l determine să părăsească adăpostul peretelui, plasându-l în câmpul de bătaie al Touryei.

Aceasta era invizibilă, ascunsă în vegetaţia tropicală. El observă o scară care atârna de-a lungul faţadei vilei şi o urcă,

[18] O ţintă fixă (n.a.).

ajungând pe o terasă care domina grădina. El o traversă, căutând s-o localizeze pe Tourya. Se auziră alte focuri de armă, un glonţ trecând primejdios de aproape.. Acestea veneau dinspre potecă. El înţelese atunci că escorta lui Bourguiba trăgea asupra lui, luându-l drept unul dintre terorişti. Asta era culmea!

El se ghemui din nou şi văzu apărând două caschete plate ale gărzii naţionale care coborau dinspre garaj. Imediat cel cu pistolul-mitralieră trase o rafală. Unul dintre soldaţi se prăbuşi, dar celălalt îşi goli încărcătorul Steyerului[19]. Se auzi un ţipăt apoi se făcu linişte. Soldatul frânt în două căzu încet spre înainte.

Deodată, Malko o zări pe Tourya lipită de trunchiul unui cocotier, cu kalaşnikovul îndreptat spre exterior, la o distanţă de treizeci de metri în faţa lui. Apropiindu-se de bordura terasei, el măsură distanţa şi sări. Malko avu norocul să cadă în iarbă, dar se produse un oarecare zgomot şi două mierle indiene închise într-o colivie mare începură să ţipe furioase.

Tourya se întoarse tresărind, cu kalaşnikovul în poziţie orizontală. Lui Malko îi fu mai puţină frică decât data trecută, dar îl trecu totuşi fiorul morţii.

Ei se priviră nemişcaţi câteva secunde, apoi Tourya se întoarse brusc şi plecă în fugă. În ciuda resentimentului său, Malko ridică arma, ochind spatele ei.

— Tourya! *Stop or I shoot you!*[20]

Îi mai rămânea o secundă ca să tragă, înainte ca ea să dispară. El apăsă pe trăgaci. Glonţul supersonic porni cu un pocnet sec şi o lovi pe Tourya în spate. Malko se aştepta ca ea să cadă, dar aceasta îşi iuţea alergarea.

El îşi dădu seama atunci că haina ei verzuie era în realitate o foarte eficientă vestă antiglonţ. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât s-o prindă, dacă mai avea timp.

Cu pistoletul în mână, el demară ca un alergător etiopian la Jocurile Olimpice.

*

* *

Cu armele pregătite, gărzile lui Bourguiba se străduiau să-l ia pe sus pe bătrân ca să urce pe scări mai repede, dar eforturile lor erau paralizate de respectul pe care i-l purtau.

Preşedintele percepuse foarte slab primele focuri de armă din

---

[19] Puşcă de asalt austriacă (n.a.).

[20] Stai pe loc, ori te omor! (n.a.).

interiorul vilei, dar escorta sa îşi dăduse repede seama de primejdie. Ei ceruseră întăriri la palat prin radio, dar acestea riscau să sosească prea târziu.

Mansour avea o presimţire rea. Nimeni nu-i mai reproşase aventura sa cu libiana, dar ştia că nu va putea sta liniştit până ce nu va fi anihilată. Văzându-l pe Malko dispărând în vilă, el înţelese că se întâmpla ceva grav.

Deodată, retrăgându-se cu spatele ca să protejeze micul grup, el o văzu.

În ciuda uniformei, trăsăturilor aspre şi părului ondulat, el simţi în inimă un şoc ca atunci când se ducea s-o caute la *International* ca să facă dragoste, dar în acelaşi timp văzu kalaşnikovul cu grenada. Privirile lor se încrucişară.

Tourya îl privi fără să-şi schimbe expresia feţei. În ochii ei, el nu mai exista. Ea îşi lipi crosa armei de coapsă ochind micul grup care se depărta.

Instinctiv, Mansour se năpusti în direcţia Touryei, ca un portar care încearcă să intercepteze un balon, reflex pe care libiana nu-l prevăzuse. În mod mecanic, ea apăsă pe trăgaciul armei şi încărcătura fără glonţ, propulsă grenada imediat pe direcţie orizontală. Mansour se năpusti înainte cu braţele îndepărtate. Se auzi o explozie violentă şi seacă iar în locul în care fusese poliţistul, se văzu o jerbă de flăcări şi după aceea nimic, în timp ce resturi de cioburi şi carne, zburau în toate direcţiile.

Tourya, descumpănită, rămase imobilă timp de câteva secunde. Nu prevăzuse această sinucidere.

Apoi, cu un strigăt de furie ea aruncă kalaşnikovul şi-şi smulse de la centură revolverul de calibru „38”. Era o trăgătoare excelentă şi ştia că n-o să mai scape cu viaţă. La treizeci de metri mai departe, preşedintele Bourguiba, susţinut de subsuori de două dintre gărzile sale, fugea încet. Tourya ochii cu grijă spatele acestuia. Ea avusese timp să-şi reîncarce arma. Din şase gloanţe, cu antrenamentul pe care-l avea, era imposibil să rateze ţinta. Concentrarea ei era atât de mare, încât abia dacă-l zări pe Malko sărind zidul despărţitor al vilei şi apărând în faţa ei.

— Tourya, strigă el. Este prea târziu, opreşte-te!

După încordarea încheieturii mâinii sale, Malko îşi dădu seama că va trage. El apăsă primul pe trăgaci, ochind capul. Din depărtare el avu impresia că libiana primise o lovitură în frunte, după care o pată de sânge îi apăru pe obraz. Ea se întoarse şi începu să se prăbuşească înspre înainte, fără să-şi lase pistolul

din mână.

Malko fugi spre ea. Ţeava pistolului ei era înfiptă în praf ca şi când femeia apăsa asupra ei ca într-un baston. Ochii ei nu mai vedeau. Încet, corpul ei se prăbuşi în întregime. Malko se ridică indispus. Această violenţă oarbă îi făcea oroare, dar nu o putuse opri pe Tourya în alt mod. Ea devenise un robot programat pentru a ucide orbeşte. El simţea o profundă tristeţe, gândindu-se că vor apărea alte fete ca ea, la fel de fanatice şi feroce, care vor ucide sau vor fi ucise.

Nişte ţipete îl făcură să ridice capul. Soldaţii Gărzii Naţionale înaintau în rânduri compacte, asediind vila ca nişte piei roşii şi trăgând în toate direcţiile.

Malko începu să urce încet spre grilaj, acum ferecat şi păzit de un dispozitiv impresionant.

Colonelul Houssine, foarte palid, stătea sprijinit de grilaj. Malko zări în fundul unei alei un grup care se grăbea spre palatul Cartagina. Preşedintele Bourguiba era la adăpost.

— E teribil, spuse ofiţerul tunisian cu voce joasă. Preşedintele va fi foarte şocat. El credea sincer că toată lumea îl iubeşte. Probabil nu va mai îndrăzni să iasă...

Nişte soldaţi urcau pe potecă, trăgând de un picior corpul Touryei. Alţii făceau acelaşi lucru cu corpul complicelui ei.

Lui Malko îi venea să vomite. Era o teroristă, dar ea mersese pe drumul ei până la capăt, cu un curaj fanatic poate, dar totuşi cu curaj.

— Colonele, spuse el, aş dori ca trupul acestei tinere fete să fie îmbălsămat imediat şi expediat la Tripoli, iar până atunci, să fie tratat cu decenţă.

El întoarse capul. Deja mai multe muşte bâzâiau în jurul ei, stăruind mai mult pe faţa însângerată. Colonelul Houssine, dădu ordinele trebuincioase cu voce tăioasă. Patru soldaţi ridicară şi duseră cadavrul Touryei. Malko îi urmări cu privirea, spunându-şi, contrar dictonului, că nu simţea nici o bucurie în faţa cadavrului duşmancei sale, ci doar o imensă uşurare.

SFÂRŞIT

CUPRINS

Capitolul I.....5
Capitolul II.....17
Capitolul III.....29
Capitolul IV.....40
Capitolul V.....46
Capitolul VI.....53
Capitolul VII.....65
Capitolul VIII.....77
Capitolul IX.....83
Capitolul X.....92
Capitolul XI.....101
Capitolul XII.....109
Capitolul XIII.....118
Capitolul XIV.....127
Capitolul XV.....136
Capitolul XVI.....142
Capitolul XVII.....150
Capitolul XVIII.....159
Capitolul XIX.....167
CUPRINS.....174